

'Pondrà el corregidor el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará providencias más templadas y disimuladas para que se note el efecto sin que se note el cuidado' (Felip V). Milers d'espècies animals estan en procés d'extinció per les mateixes raons bàsiques de fons que milers de llengües i cultures tradicionals ho estan: pel consumisme descontrolat, pels interessos transnacionals, pel gregarisme i per l'estupidesa humana, sempre capaç d'avançar qualsevol desastre i qualsevol infern a la terra.

L'ESTEL

"...España obscena y deprimente
En la que regenta hoy la canalla"
Luis Cernuda, «Díptico español», vv.167-8.
<http://www.aznar.net/>

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ
■■■■■

ANY XXIV. NÚMERO 523

15 DE GENER DEL 2004

PREU: 2 €

C I U T A T

En Bill Mundy d'Escòcia i n'Erico Forasiepi de l'Argentina regenten el bar d'amanides Gatsbys a les Galeries Avinguda de Ciutat. Despatxen menús a 8 €. Tel. 971 214 278

Fa 3 anys que n'Antoni Canyelles de Binissalem i d'Elisabet Dos Santos de Rio de Janeiro regenten la botiga de moda jove Jack Johns al carrer Colom, 16 de Ciutat. Tel. 971 213 029

Fa 9 mesos que na Maria Roig i na Gemma Palà, amb n'Ester Kanbe obren el local s'Aixopluc al carrer del Pes de sa Farina, 12 de Ciutat. Despatxen el menú vegetarià a 7 € pels socis que s'hi poden fer a qualsevol hora. Tenen bar, biblioteca, joguets pels infants, roba de segona ma pels infants. Fan cursos de flamenc, cursos de cuina vegetariana, jocs malabars... un lloc màgic... Tel. 606 106 935

Fa 2 mesos que na Rosa Castro regenta la botiga de tèxtil moda jove i perruqueria estètica Brainoa Kissi a les Galeries Avinguda de Ciutat. Posa ungles de porcellana, massatges corporals i terapèutics, maquillatges, pentinats fashion... 971 227 226

Fa un any que en Francesc Bujosa va obrir el taller de restauració de mobles Bujosa a la Plaça de Josep M. Quadrado, 3 de Ciutat. Tel. 610 200 901

Na Menxu Cavaller acaba d'obrir el Local de Berenars Sol Cinc al carrer del Sol número 5 de Ciutat. Se mena i beu per 3 €. Tel. 971 726 356

Fa 15 anys que na Francesca Rigo de s'Alqueria Blanca regenta la botiga de roba infantil Cadena 22 a la Plaça del Banc de s'Oli, 2 de Ciutat. Tel. 971 723 957

A tot arreu ens ataquen

Avui vos he de comunicar una mala notícia que ens afecta a tothom que estima la llengua. A part del que succeeix al País Valencià del problema de denominació que vol segregar la llengua el Partit popular i atacant a les universitats. Ací al Principat d'Andorra avui es signa el conveni en que la llengua en l'institut espanyol no serà obligatori. avui mateix -un ministre que no diré el seu nom- han anat a Madrid a signar-lo. Una vergonya per al Govern andorrà, un disgust per als catalano-parlants, un pas enrere per a la normalització. Vet ací, que aquest matí, nevant fort, una rasca de collons he anat al Servei de Política lingüística on he vist la seues cares de frustració, perquè en les seues mirades m'ho deien tot. No són polítics que quedi clar. Jo com a valencià no puc cridar fort per què allà abaix les coses són encara més roïns. Sovint pense que tot ha estat per interessos econòmics amb l'Estat Espanyol, però qui sap, pot ser només són coses meues.

Ara mateix tinc pensat anar al cinema al Principat a vore "el senyor dels anells; El retorn del Rei" i com no, en castellà. Si ja ho han fet en la pel·lícula "excuses" de Joel Joan, per què no en aquesta també?

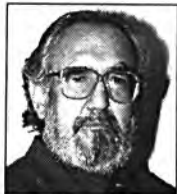
Diàleg

- "Potser el més repulsiu dels pobles dominadors sigui el fet d'imposar als seus dominants l'espectacle de la seua mediocritat insoluble" Joan Fuster.

- Només una actitud combativa ens permetrà continuar existint com a poble. Perdoneu la meua ignorància, podries dir-me de quin partit és el ministre que va a Madrid a signar el Decret de Nova Planta andorrà?

- El Partit que dirigeix Marc Forné.. amb això està més dit. Ω

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* M'ha alegrat molt el saber que una compatriota meua ha estat elegida Consellera de Cultura del Govern del Principat de Catalunya. I m'ha alegrat perquè na Caterina Mieres i Barceló forma part de la meua infantesa i de la meua joventut. Efectivament: El pare de na Caterina era un jove not que se va casar amb la madona Soler, una fadrina vella i rica des barracar de sant Joan. Vivien just davant ca nostra al carrer de sa Lluna d'aquesta barriada santjoanera, quan jo vaig néixer l'any 1934. L'amo en Joan, no era mestre d'escola, però feia classes als qui volien aprendre a llegir i escriure a ca seva que havia estat l'escola de sant Joan, convertida en l'estable de la seva somera blanca, fins que l'autoritat el privà de fer classes. Els vespres, les dones velles i les viudes joves amb els seus infants, anavem a vetllar a ca l'amo en Joan Faleu i sa madona Soler. Després de xafardejar una bona estona, l'amo en Joan llegia una meditació sobre la mort, en castellà, de sant Alfons Maria de Ligori, que no ens agradava gens, i en haver acabat ens llegia una rondalla mallorquina d'en Jordi des Recó, que si que ens agradava i molt. Un dia, la madona Soler se va morir i l'amo en Joan, va cercar una nova dona, va passar de les viudes joves de la barriada i va festejar una temporada na Antònia Caminera que tenia una botiga de modes al carrer Major amb la qual se va casar. L'any 1947 va néixer na Caterina, actual Consellera de Cultura. No la vaig conèixer perquè vivien al carrer Major, però ella si que me coneixia. De fet, quan ella tenia 16 ò 17 anys un diumenge a l'ofici, jo seia a la bancalada de darrera ella, se va girar, amb va somriure i me donà una rosa. Aquests dies he sabut per la premsa que aquesta al·lota tan trempada és doctora en medicina. Que publicà a "The Lancet" el primer cas de sida de l'Estat espanyol l'any 1982. Des del l'any 1982 milita al PSC i que l'any 1990 entrà en la política com a regidora de Badalona. Diputada al Parlament català en la darrera legislatura, és mare de tres fills i ha fet feina al Vall d'Hebron i al Clínic de Barcelona, també fou professora a la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma.

Na Caterina Mieres i Barceló (Mieres és un poble del Pla de l'Estany, entre Olot i Banyoles, i Barceló-na és la capital de la nació catalana), amb en Carot i en Maragall

Com veieu, vaig viure les arrels d'aquesta Consellera, i Ministre, que diu en Maragall, que honora la meua petita i entranyable vila de sant Joan.

- * Aquestes passades festes, la redacció de l'Estel ha rebut les felicitacions i les targetes personals de quasi totes les conselleries del Consell de Mallorca, i del Parlament Balear fins i tot n'Antoni Pasqual, Conseller de carreteres mos convida a dinar. No podem dir el mateix del Govern balear que per aquestes festes ens ha ignorat totalment. D'aquesta manera, sabem qui són els nostres amics i qui són els qui no ho són. Bones festes a tots i un venturós any 2004.
- * Vuitanta dos milions d'euróns ha gastat l'Estat espanyol a la guerra de l'Iraq. Amb aquests doblers s'haguessin pogut construir hospitals i dotar-los de personal. A Mallorca les esperes per operacions són de mes de mig any.
- * L'Obra cultural de Llucmajor acaba de complir el quart de segle i la seva revista, *Llucmajor de Pinte en Ample els 22 anys*. Puc recordar molt be aquestes efemèrides, perquè, des de s'Arenal estant, vaig obrir camí a aquesta revista que tant ha fet per la llengua catalana al terme de Llucmajor, i tanta branca ha donat als enemics declarats de la llengua dels mallorquins que encapçala l'ASI d'en Joaquin Rabasco. La cosa va anar així: A finals de l'any 1980, jo que militava al PSM i era directiu de la Associació de Veïns de s'Arenal, vaig fundar la revista mensual s'Arenal de Mallorca, record que uns jovenets llucmajorers venien amb jo a fer subscriptors i anunciants, però pel setembre del 81, l'Obra Cultural de Llucmajor va fundar la seva revista i no els vaig veure més. Avui sols no se qui eren aquestes jovenets. De ben prest, aquesta revista fou beligerant amb l'Ajuntament, de manera que igual que nosaltres, no tengueren cap casta de subvenció ni falta que els fa. D'aquesta manera son lliures per treure els draps bruts i les magarrufes dels qui comanden. A la darra edició del desembre de 2003 hi trobam un ample dossier sobre la Reforma de la Platja de s'Arenal ja que els propietaris de les vivendes, pisos i negocis, aquests darrers regentats quasi tots per indúes, però que paguen rendes ben altes als propietaris la majoria votants del PP, que ara veuen la seva propietat en perill a causa d'haver votat a qui no haurien d'haver votat. Ara, s'ha creat la Promotora de la Associació de Veïns de s'Arenal de Llucmajor que el passat 18 de novembre va lliurar a l'Ajuntament de Llucmajor un escrit signat per 600 persones demanant aclariments sobre aquest afer tan seriós. El batle, com a bon pepero, escolta i calla, però devers s'Arenal, els ànims estan alçurats. Una bona revista, aquesta de Llucmajor, amb l'article habitual d'en Miquel Cardell, sota el títol Temps de virulència on analitza la convivència a una societat on hi ha una vuitantena de llengües i cultures. Subscribiu-vos-hi al carrer del Bisbe Taixaquet, 105 de Llucmajor.
- * I parlant de temps de virulència, la que hi ha hagut al primer pis de la casa 31 del carrer Torrent de

Pilar Crevillent una dona valenciana amb mala sort.

Domingo Pozo, un malànima que ha passat la vida fent mal. Ara, l'haurém de mantenir dins la presó una bona pila d'anys.

s'Arenal on el dia de Cap d'Any a vespre mentre sopaven hi entrà en Domingo Pozo Martínez, l'amo del Bar El Halcon de s'Indioteria i veí de so n'Oliva que temps enrera havia tingut una relació sentimental amb la madona de la casa, na Pilar Crevillent i Lorente, vídua des de feia tres anys a causa del suïcidi del seu marit, relació que s'havia trencat per mals tractaments amb denúncies davant el jutjat i tot. La trobà que sopava amb els seus fill Jaume de 21 anys, Josep de 18 i pilar de 16, també sopava amb ells l'al·lota d'en Josep. En Domingo havia robat la clau de la casa a la filla petita uns dies abans, havia carregat l'escopeta de caça amb quatre cartutxos, entre i comencen els crits. La filla fuig a cercar ajuda, la nora s'amaga davall el llit, na Pilar i els seus fills són abatuts a trets. Na Pilar mor a l'acte, els dos fills són malferits i aquests dies són a l'hospital de son Dureta. Temps de virulència a s'Arenal de Mallorca, un lloc poblat per mala gent on qualsevol dia i a qualsevol hora et poden fer qualsevol cosa. Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

ARRELS DE LA NOVIOLÈNCIA

RECULL A CÀRREC D'EN

RICARD-JOAN COLOM

(Permesa la lliure difusió).

ORIGENS, ARRELS DE LA NOVIOLÈNCIA:

1) NATURALS

“Hi ha una moral social, una moral cristiana i cent morals més; hom podria parlar d'una moral del banquer, d'una moral de prostituta. Però per damunt de tot hi ha una moral essencial que consisteix a no fer mal a ningú” (Marcel Prevost, 1862-1941, novel·lista francès).

“No hi ha cap satisfacció a penjar algú que no s'hi oposa” (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

M. PREVOST

G.B. SHAW

J. GIRAUDOUX

“Un hom qui no reacciona quan li aventen una bufeta sense motiu, té alguna cosa de campió de boxa” (Hypolyte Jean Giraudoux, 1882-1944, escriptor francès).

“La fita de la guerra no és pas anihilar els que l'han provocada, sinó fer-los esmenar; no pas destruir els innocents i els culpables igualment, sinó salvar els uns i els altres” (Polibi, ca. 210-128 a. C., historiador i polític grec).

“Dom Joan, sense deixar d'estar viu, veié el seu propi soterrament. Aquest és el càstig de Dom Joan, veure's mort en vida. Fer-li res?, no! Maltractar algú equival a donar-li bel·ligerància de rival. Això, no. Indiferència, menyspreu” (R. P. Ayala).

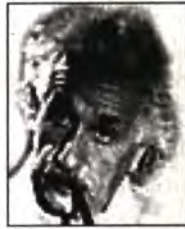
“No hi ha camí per a la pau; la pau és el camí” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, advocat de pobres, activista noviolent de l'Índia).

“Deixaré de cantar, si així ho desitges. Si et faig por, apartaré els meus ulls del teu rostre. Si et deix divertir-te, me n'aniré per un altre camí. Si et distrec quan estiguis fent una toia de flors, no passaré pel teu verger solitari. Si amb els meus remes remoc les aigües, no passaré amb la meua barqueta pel teu estany” (“El Jardiner”, Rabindranath Tagor). “No admet que la veritat estigui de part de qui crida més, i m'averonyesc d'una institució que ha de menester de la força per a viure” (R. Tagor, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

“Si un fil fos perfectament homogeni, fos com fos de prim, fos quin fos el pes que en penjàssim, fos quina fos la sacsejada que arribàs a sofrir, no sabria trencar-se, no sabria per on partir-se” (Paul Ambroise Valéry, 1871-1945, poeta i assagista francès).

PAUL VALÉRY

A. EINSTEIN

PEARL DUCK

“La pau no pot ser preservada per la força. Sols pot ser aconseguida amb l'enteniment” (Albert Einstein, 1879-1955, Premi Nobel de Física 1921).

“Quan s'enfella se n'anava en un racó solitari, amagava el rostre entre les mans i romania així fins que, fugida la còlera, recuperava la calma” (Pearl Sydenstricker Buck, 1892-1973, escriptora estatounidenca, retratista de la vida pagesívola xinesa).

“No ser martell, sinó enclusa. No colpejar, sinó resistir. “La vida sols és dada als que saben conquerir-la per etapes; no la prens a l'assalt. L'univers no pot ser violat” (Robert, comte D'Harcourt, 1881-1965, escriptor francès).

“La manera més ràpida per fer callar algú que creu tenir raó és penjar-lo. Els homes recorren a la parla únicament quan no tenen poder per a forçar la pròpia convicció sobre els altres” (Lin Iutang, 1895-1976, escriptora estatounidenca, d'origen xinès).

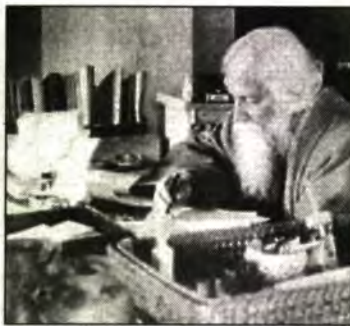
“La força no crea dret” (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlic occità).

“Allò que hem de menester descobrir ara en el terreny social és un equivalent moral de la guerra: quelcom d'heroic que parli als homes amb un llenguatge tan universal com el que utilitza la guerra i que sia, tanmateix, tan compatible amb llur personalitat espiritual com incompatible ha resultat ser la guerra” (William James, 1842-1910, psicòleg i filòsof estatounidenc).

2) DE FE

“Qui bé fa al seu enemic, a Déu tindrà per amic” (Adagi).

“Fer ús de la força? A quin fi? Pot la força prevaler per damunt la veritat?” (Rabindranath Tagor, escriptor bengalí).

RABINDRANATH TAGUR

M. GANDHI

“Es prou fàcil de ser amics dels propis amics. Però afavorir aquell que consideres enemic és la quintaessència de la vera religió. L'altra manera d'actuar és sols negoci” “La noviolència triomfa sols quan hom té autèntica fe en Déu” “Una fe vertadera en la noviolència és impossible sense una real fe en Déu. Un noviolent no pot fer res sens el poder i la gràcia de Déu: no tindrà el lleu de morir sense ira, sense por, ni ànsia de venjança. Un tal coratge prové del convenciment que Déu sojorna al cor de tots nosaltres, i que no deu haver-hi por davant de Déu...El coneixement de l'omnipresència divina implica també respecte per la vida de l'oponent... calmar la fúria de l'home quan la bèstia que té a dins s'empara de la seva

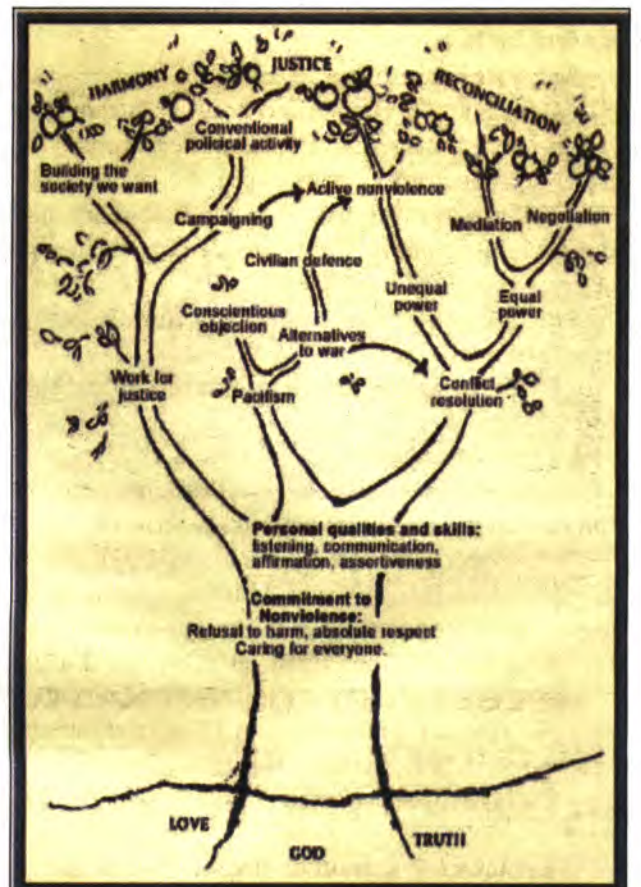
persona” “Jesucrist i Sòcrates van representar la forma més pura de resistència passiva o força espiritual. Per a tots aquests mestres el cos no significava res en comparació a l'esperit” (Mohandas Karamchand Mahatma Gandhi, independentista).

“Però a vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien. Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. Dóna a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu. Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen! I si feu bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors! I si feu préstecs als qui espereu que us donaran alguna cosa, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors fan préstecs als pecadors, si saben que en trauran un guany. Però vosaltres, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents. Siau misericordiosos com ho és el vostre Pare” (Jesucrist a l'Evangeli segons Lluc 6:27-36, també a Mateu 5: 38-48).

“...postra't davant Déu dient amb tot el cor allò del profeta: “Jutgeu, Senyor, els que m'ultratgen” (Psalm 34:1), car jo no tinc força contra ells. I en veient la teva humilitat, prest t'enviarà el seu ajut” (“Discurs de gran utilitat sobre l'abat Filèmon”, anònim, s. IV-VI, inclòs a la “Filocalia”, el gran compendi de saviesa mística de la Cristiandat Oriental).

“No pretenguis pas de resoldre una qüestió difícil per mitjà de la disputa, sinó més aïna per mitjà d'allò que ens recomana la llei espiritual, val a dir, la paciència, la pregària i l'esperança sense defallença” (Marc l'Asceta, s. V, a “200 cap. Sobre la llei espiritual”, cap. 12).

“Quan sentis que algú et fa mal, t'insulta o t'acaça, no pensis sols en el present, sinó espera el que s'esdevindrà; així descobriràs que aquell és per a tu portador de molts béns, no sols per a la vida present sinó també per a la futura” (“200 cap. Sobre la llei espiritual”, cap. 114). Ω

ntes
d'arreu
el món

EL GERMANET I LA GERMANETA

BEATRICE NYFFENEGGER (SUÏSSA DEL CANTÓ ALEMANY)

El germanet agafà la seva germaneta de la mà i li digué:

- D'ençà que la mare és morta no tenim ni una bona hora, la madrastra ens pega cada dia i si ens acostem, ens aparta a puntades de peu. El nostre menjar són dures crostes de pa. Fins i tot està molt millor el gosset sota la taula: li tira de tant en tant una cosa bona. Que Déu tingui pietat de nosaltres! Si això ho sabés la nostra mare... Vine, anirem tots dos a conèixer món.

Caminaven tot el dia pels prats, per camps i pedres, i, quan plovia, la germaneta deia:

- Déu i els nostres cors ploren plegats.

Al capvespre arribaren a un gran bosc i estaven tan cansats de gemegar, de gana i del llarg camí, que varen asseure's dins d'un arbre buit i quedaren adormits.

L'endemà al matí, quan es despertaren, el sol ja havia pujat molt amunt, i dintre l'arbre hi feia calor. Aleshores el germanet digué:

- Germaneta, tinc set; si sabés on hi ha una font petita, hi aniria i beuria; em sembla sentir murmurar-ne una.

S'aixecà el germanet, agafà la germaneta de la mà i començaren a buscar la font. Però la madrastra dolenta era una bruixa i ella havia vist que els dos infants havien marxat, els havia anat seguint de puntetes, d'amagat, com solen fer les bruixes, i havia maleït totes les fonts del bosc. Trobaren una font que saltava espurnejant per damunt de les pedres i el germanet volgué beure aigua. Però la germaneta sentia com parlava, tot mormolant:

- Qui begui de mi, es convertirà en un tigre.

I la germaneta exclamà:

- Si et plau, germanet, no beguis, perquè et convertiràs en una fera i em destrossaràs.

El germanet no va beure, tot i que tenia moltíssima set, i digué:

- Vull esperar fins arribar a la propera font.

Quan varen trobar la segona font, la germaneta s'adonà que també aquesta deia:

- El qui begui de mi serà un llop, el qui begui de mi serà un llop.

Aleshores la germaneta cridà:

- Germanet, si et plau, no beguis, ja que si ho fas, el convertiràs en un llop i em devoraràs.

El germanet no va beure i digué:

- Vull esperar fins arribar a la font següent, però llavors haig de beure, diguis el que vulguis, perquè ja tinc massa set.

I quan varen arribar a la tercera font, la germaneta sentí com deia:

- El qui begui de mi, es convertirà en un cabirol.

La germaneta suplicà:

- Oh, germanet, no beguis, altrament et convertiràs en un cabirol i t'escaparàs.

Però el germanet tot seguit s'havia agenollat a la vora de la font, s'havia inclinat i havia begut aigua. Quan les primeres gotes havien tocat els seus llavis, ja jeia allà, convertit en cabirol. La germaneta plorava veient el seu pobre germanet encantat i el cabirol també plorava i jeia tristament al seu costat. A la fi, la nena digué:

- Calla, estimat cabirol, jo mai no t'abandonaré.

Aleshores es va treure la lligacama daurada i la

posà al coll del cabirol, arrencà joncs per trenar un cordill ben flonjo, lligà l'animal i l'anà conduint bosc endins. Al cap de molta, molta estona varen arribar a una caseta. La nena entrà a mirar-la, i com que era buida, pensà:

- Aquí ens podem quedar a viure.

Buscà tot seguit fulles seques i molsa per fer un llit tot per al cabirol i cada matí sortia a cercar arrels, baies i nous, i herba tendra. L'animal li ho menjava de les mans, alegre i enjogassat. Al vespre, quan la germaneta estava cansada i havia recitat la seva pregària, posava el cap damunt de l'esquena del cabirol, que li feia de coixí, i s'hi adormia dolçament. Al germanet tan sols li hauria mancat el seu cos humà: haurien tingut una vida meravellosa.

Durant un temps, doncs, visqueren ben sols en aquest bosc. Però aleshores va passar que el rei d'aquest país celebrà una gran cacera al bosc. A través dels arbres ressonaren les trompes de caça, els lladrucs dels gossos i els crits alegres dels caçadors. El cabirol ho sentia i tenia moltes ganes d'anar-hi també.

- Ai -es queixà- germaneta, deixa'm sortir i participar en la cacera, no puc resistir més.

I tant li ho demanà, que ella finalment li donà permís.

- Però -li digué- no deixis de tornar al vespre. Jo, als caçadors salvatges, els tanco la meva porteta. Perquè et conegui, truca i digues: Germaneta meva, deixa'm entrar. Si no ho dius d'aquesta manera, no obriré la porteta.

Aleshores el cabirol sortí fora i es trobà molt bé i content a l'aire lliure.

El rei i els seus caçadors van veure l'animal gallard i el varen perseguir, però no varen pas ésser capaços d'atrapar-lo. I quan pensaren que ja el tenien, ell saltà per damunt de la bardissa i desaparegué. Quan ja fosquejava, anà corrents cap a la caseta, trucà i digué:

- Germaneta meva, deixa'm entrar.

S'obrí la porteta, i ell entrà per descansar tota la nit sobre el seu llit pla. L'endemà continuà la caça i quan el cabirol tornà a sentir les trompetes i el "ho, ho!" dels caçadors, se sentí desassossegat i pregà:

- Germaneta, obre'm, haig de marxar.

La germaneta li obrí la porta tot dient:

- Però al capvespre has de tornar i has de dir les paraules convingudes.

Quan el rei i els caçadors tornaren a veure el cabirol amb el collaret daurat, tots l'empaitaren, però era massa ràpid i àgil. La persecució durà tot el dia i a la fi els caçadors l'encerclaren i un d'ells li ferí un xic el peu; així que anava coix i s'allunyà a poc a poc. Un dels caçadors el seguí fins arribar a la caseta i escoltà com deia:

- Germaneta meva, deixa'm entrar.

Veí com s'obria la porta i com tot seguit es tornava a tancar. El caçador es fixà en tot, anà a trobar el rei i li contà què havia vist i sentit. I el rei digué:

- Demà ha d'ésser una altre dia de caça.

La germaneta es va espantar molt quan va veure que el seu cabirol estava ferit. Li netejà la sang, li posà herba i li va dir:

- Fica't al teu llit, estimat cabirol, així et posaràs bo.

Però la ferida era tan poca cosa, que l'endemà

ja no notava res. I quan tornà a sentir la gresca de la caça digué:

- No puc aguantar-ho, haig de participar-hi; a mi no m'atraparan pas.

La germaneta exclamà plorant:

- Ara et mataran i jo em quedaré sola, aquí al bosc, oblidada del món. No et deixo marxar.

- Doncs em moriré de tristor -respongué el cabirol.- Quan sento les trompes de caça, em sembla que haig de sortir de fogó.

La germaneta li obrí la porta amb el cor trist i el petit cabirol correu content i alegre bosc endins. Quan el rei el veí, manà als seus homes:

- Perseguiu-lo durant tot el dia fins que es faci de nit, però que ningú no el toqui.

Després de la posta de sol, el rei digué al caçador:

- Vine, ensenya'm la caseta del bosc.

I quan es trobà davant la porteta, trucà i cridà:

- Germaneta estimada, deixa'm entrar.

Aleshores s'obrí la porta i el rei entrà i trobà una donzella tan bonica com mai no n'havia vist cap. La noia s'espantà quan s'adonà que no havia entrat el cabirol, sinó un home, que portava una corona d'or al cap. Però el rei la mirà amb benevolença, li donà la mà i féu:

- Vols venir amb mi cap al meu castell, i ésser la meva estimada esposa?

- Oh sí! -va respondre la noia- però el cabirol m'ha d'acompanyar, no el vull pas abandonar.

I el rei digué:

- Pot quedar-se amb tu, mentre visquis; no li faltirà mai res.

En aquest moment arribà el cabirol, la germaneta el tornà a lligar amb el cordill de joncs, l'agafà i sortí de la caseta del bosc. El rei muntà la donzella formosa damunt del seu cavall i la conduí al seu castell.

Amb gran esplendor se celebrà el casament. Ella fou la reina i visqueren feliços durant molt de temps. Tenien cura del cabirol que saltava alegrement pels jardins del castell.

Però la madrastra dolenta, que era la culpable que els nens haguessin fugit de casa, estava ben convençuda que la germaneta havia estat destrossada per les feres del bosc i que el germanet, com a cabirol que era, l'havien matat els caçadors. Quan es va assabentar que estaven tan benaurats i que s'ho passaven tan bé, l'enveja no la deixava en pau i només pensava com podia destruir la ventura de tots dos. La seva pròpia filla, lletja com un pecat i tan sols amb un ull, li feia retret que aquesta sort no hagués estat per a ella:

- Jo hauria hagut d'ésser una reina!

- Estigues tranquil·la -deia la vella, i la consolava- Quan hagi arribat el moment oportú, ja tindrà alguna cosa a l'abast de la mà.

Passava el temps i la reina havia portat al món un fill preciós. Com que el rei havia anat a caçar, la vella bruixa es transformà en una cambrereta, entrà a l'habitació on es trobava la reina i li digué:

- Veniu, el bany està preparat; us anirà bé i us donarà noves forces. De pressa, abans que es refredi.

També hi havia la seva filla i entre totes dues portaren la feble reina a la cambra de bany i l'estiraren dins la banyera. Aleshores tancaren la porta i s'escaparen corrents. I vet aquí que a la cambra de bany havien encès un foc infernal, així que la

jove i bonica reina s'ofegà en poc temps. Portat a terme això, la vella agafà la seva filla, li col·locà una còfia i la posà al llit de la reina. També li donà el cos i l'aparença de la reina. Únicament no li fou possible de tornar-li l'ull perdut. Per tal que el rei no se n'adonés, ella s'havia de girar del costat on li faltava l'ull. Al vespre, quan el rei tornà i s'assabentà que li havia nascut un filllet, se n'alegrà molt i va voler anar a veure la seva estimada esposa. Però la vella cridà ràpidament:

- De cap manera! Deixeu tancada la cortina, no és convenient que la reina vegi la llum. Encara ha de reposar.

El rei retrocedí i no s'adonà que en el llit reposava una reina falsa.

Però quan tocaren les dotze de la nit i tothom dormia, la mainadera, que es trobava a l'habitació del nen, al costat del bressol, veié com s'obria la porta i entrava la reina vertadera, la qual agafà el nen del bressol, el tingué en braços i li donà el pit. Llavors li arreglà el coixinet, el tornà a posar al llit i l'acotxà amb un edredó. Es recordà també del cabirolet, anà al racó on descansava i li acarona el llom. Aleshores tornà a sortir silenciosament. L'en-

demà al matí la mainadera preguntà als guardians si havia entrat algú al castell durant la nit. Però ells contestaren:

- No, no hem vist pas ningú.

I d'aquesta manera la reina venia moltes nits, sense dir mai cap paraula. La mainadera la veia sempre, però no gosava dir res. Quan ja havia passat un temps, la reina començà a parlar durant la visita nocturna dient:

- Què fa el meu fill? Què fa el meu cabirol?

Dues vegades vindré tan sols i llavors ja mai més.

La mainadera no li va tornar contesta; però quan ja havia desaparegut, anà a trobar el rei i li ho contà tot. El rei digué:

- Déu meu, què és això? La nit que ve jo vetllaré prop del meu fill.

Al vespre anà a l'habitació del nen i a mitjanit tornà a aparèixer la reina, que digué:

- Què fa el meu fill? Què fa el meu cabirol?

Dues vegades vindré tan sols i llavors ja mai més.

Aleshores amoixà el nen com ho feia sempre, abans d'anar-se'n.

El rei no gosava dirigir-li la paraula, però es quedà a vigilar també durant la nit següent.

Ella tornà a dir:

- Què fa el meu fill? Què fa el meu cabirol?

Dues vegades vindré tan sols

i llavors ja mai més.

El rei no va poder aguantar-se més. Se li acostà i digué:

- No pots ésser una altra que la meva estimada esposa.

I ella li contestà:

- Sí, sóc la teva estimada esposa -i en aquest moment recobrà la vida per la gràcia de Déu, i tornà a estar sana i eixerida.

Tot seguit contà al rei el delictes que havien comès la bruixa malvada i la seva filla, i del qual ella havia estat la víctima. El rei les féu portar totes dues al tribunal i foren sentenciades. La filla fou conduïda al bosc, on les feres la destrossaren. La bruixa la van tirar a una foguera, on es cremà deplorablement. I quan ja només hi havia una mica de cendra, el cabirolet tornà a tenir el seu cos humà. La germaneta i el germanet varen viure molt feliços, fins a la fi de llurs dies. Ω

Edicions Documenta Balear

Pas d'en Quint 5, entresòl 3, 07001 Palma de Mallorca

Tel./Fax: 971 718 123

E mail: documenta@maptel.es

www.documentabalea.com

Des d'Edicions Documenta Balear ens plau d'informar-vos de les darreres novetats que hem publicat:

Títol: *El doble silenci. Reflexions sobre música i músics*

Autor: Antoni Pizà

Col·lecció: Menjaments, 51

ISBN: 84-95694-85-9

El musicòleg Antoni Pizà no deixa cap tema musical sense tocar en aquest llibre. Pel seu sedàs passen artistes, escriptors, pensadors, intèrprets i compositors. Amb ull crític, tracta dels currículums dels programes de mà, dels directors dictatorials, del cànon musical, de la censura i del ritual del públic operístic; rescata amb simpatia i afecte algunes figures menors i rares que han quedat al marge de les grans narratives de la història de la música; se serveix d'edicions recents de discos i llibres per analitzar temes més generals i d'un interès que va més enllà del món purament musical, i aprofita la commemoració d'algun músic per situar-ne l'obra en el context històric. *El doble silenci* és un llibre lúcida i subtil, ple d'espèctes d'agudeses, que, amb un estil clar i sintètic, intenta omplir de paraules el buit que deixa el silenci que alguns voldrien forçar sobre la música.

ANTONI PIZÀ (Felanitx, 1962) és autor d'una tesi doctoral sobre autobiografies de compositors, *The Tradition of Autobiography in Music* (1994), i dels llibres biogràfics *El músic Joan Aulí* (1996), *Francesc Guerau i el seu temps* (2000), *Antoni Lliteres: Introducció a la seva obra* (2002) i, amb B. Amengual, *Bravo Joan Pons!: L'univers del baríton a Nova York* (2002). Actualment prepara el que serà el primer estudi sobre les relacions entre la família d'artistes, escriptors i músics Nin (Joaquim Nin i els seus fills Anaïs i Joaquín M.). Professor en diferents universitats dels Estats Units d'Amèrica (Hofstra University i The City College) i autor d'innombrables articles de recerca, crí-

tica i divulgació, és director de la Foundation for Iberian Music (Barry S. Brook Center for Music Research and Documentation, The City University of New York). L'any 2004 ocuparà la Càtedra Mompou a The Graduate Center (CUNY).

Títol: *Esquerdas*

Autor: Hermenegild Reda Soler.

Col·lecció: Magatzem Can Toni, 17

ISBN: 84-95694-87-5

La vida al carrer, la matança del porc, la manufacturació sabatera, llocs i tècniques de caça i de pesca i moltes altres històries arreplegades en aquest volum, que ens remet a una Mallorca rural ja desapareguda. "Hauré sembrat més de cent arbres, pintats uns quants quadres i he escrit un llibre, sí, sí, un llibre, res de miques, les miques per als polls. [...] Era una cosa que havia de fer, ho duia dins la mollera, i com que, si és possible, no ens hem d'anar endarrer de res, aquí queda aquest testimoni."

Hermenegild Reda Soler (Llucmajor 1936), *Melido*, ha fet de tallador de pell i de foraviler ocasional; les seves afeccions per la caça, la pesca i els esclata-sangs l'han dut a conèixer pam a pam el territori llucmajorer. Tot això és el que ens presenta en aquest llibre, número 17 de la col·lecció Magatzem Can Toni. Sabater de professió i autodidacta s'endinsa dins la seva memòria i en treu a llum vivències del passat, hi fa desfilar i reviu personatges amb la mentalitat d'aleshores, molts d'ells ja traspassats.

Títol: *Veus de Sirena*,

Autora: Helena Girauta

Col·lecció: Magatzem Can Toni, 16

ISBN: 84-95694-44-1

Recull de 42 poemes, il·lustrat amb dibuixos de Ricardo Gago, en què Helena Girauta Reus, barcelonina de naixement i mallorquina d'adopció (Barcelona, 1960) vessa els seus propis sentiments i empra la poesia com a eina d'expressió

i comunicació i com a mitjà per a l'autosatisfacció.

Títol: *Medicina popular menorquina (segles XVI-XXI). Plantes, animals i altres modalitats curatives*

Autor: Marc Moll i Marquès

ISBN: 84-95694-81-6

La diversitat d'oficis, de pràctiques curatives i de remeis casolans queden reflectits en aquest volum, que també vol ser un instrument orientatiu per a tots aquells que volen introduir-se en la recerca i estudi dels remeis medicinals tradicionals.

Marc Moll i Marquès és tècnic professional agrari especialitzat en gestió forestal. Ha impartit diversos cursos sobre treballs forestals, jardineria i fitoteràpia. L'etnobotànica i els noms i usos de les plantes constitueixen el seu camp d'estudi. En aquest llibre, número 13 de la col·lecció Arbre de Mar, dedicada als estudis erudits sobre matèries diverses, podem trobar una recopilació de la saviesa popular menorquina d'antany i ara sobre l'ús de plantes, animals i minerals amb finalitats medicinals o guaridores.

Títol: *Les falgueres de les Balears*

Autor: Guillem Alomar i Canyelles

Col·lecció: Bri. Quaderns de natura de les Balears, 4

ISBN: 84-95694-41-7

Aquest expert naturalista amb molts de quilòmetres recorreguts per les terres balears, i sempre amb una mirada atenta i observadora, dedicada sobretot a la botànica, parla en aquesta obra de les falgueres, un grup reduït de plantes, normalment de talla petita, que es fan en llocs humits i ombrívols. En aquest llibre hi trobareu totes les espècies de falgueres autòctones de les Balears, entre les quals n'hi ha algunes que són endèmiques, i d'altres que avui només trobam als cims més alts de la serra de Tramuntana, i que ens revelen el clima més fred i humit que hi va haver en el passat. Ω

Les contrareformes socials que promet en Rajoy

Fins i tot en Carod Rovira ha anat a Madrid a Postular-se com a representant dels empresaris. Però és en Mariano Rajoy, el candidat a president del Govern pel PP, el qui més promet si tornen a guanyar la confiança de la burgesia.

Setmanes enrera, davant la flor i nata dels representants financers del país, convocats pel Foro Nueva Economía i el diari nord-americà The Wall Street Journal, en Rajoy els prometé com "un objectiu irrenunciable" una nova reforma laboral tendent a atacar la negociació col·lectiva, perquè "la convergència de la nostra renda per càpita exigeix avançar en la modernització del nostre mercat de treball". Entre altres coses, aquesta reforma permetria adequar les modalitats de contractació i "afavorir jornades de treball més flexibles". Per això, cridaria d'immediat als sindicats i empresaris, demanant "un esforç", una actitud oberta a l'acord". Es a dir, exigiria que els sindicats renunciïn a drets dels treballadors.

No se pot dir que sia una recomanació original. El govern francès intenta qüestionar mitjançant llei el sistema de negociació col·lectiva vigent a França, i a Alemanya una brutal ofensiva patronal intenta consolidar condicions de treball distintes en l'Est per tal de rebentar els convenis unificats a escala nacional. És el que correspon a l'ofensiva de flexibilitat i desreglamentació que se desenvolupa a tot Europa recolzant-se en la implantació de la Unió europea i que la Constitució europea pretén consagrar.

Les pretensions d'en Rajoy. I si ens hem d'atendre a la experiència d'allò que el Govern pretengué imposar fa tres anys: declarar caducats tots els convenis que no se renovin, posant a zero les conquestes laborals. O sia, que els convenis una volta començats a negociar perdessin totes les clàusules fins a la signatura d'un nou conveni. En Rajoy aspira a liquidar els cinc mil convenis que sancionen amb força legal les relacions laborals aconseguides pels treballadors i els sindicats en els darrers trenta anys. Convenis de sectors estatals i provincials que han permès als treballadors constituir-se com a classe, se treballa en una empresa de 20, de 200, o de 2.000. Convenis que representen els nostres sindicats a escala nacional, tal i com s'han conformat tota la classe obrera a l'Estat.

Fins ara els convenis provincials o estatals actuen com a garantia de mínims. Tot conveni d'empresa o pacte al marge han de respectar com a mínim allò establert en els convenis de sector.

Rato, ministre d'Economia ha estat clar en quant als objectius de la reforma de la negociació col·lectiva. En les jornades organitzades, setmanes enrera, per The Economist assenyala "és essencial revisar a

curt plac el sistema de fixació de costs amb la negociació col·lectiva". Qui vulgui entendre que entengui i qui vulgui que revisi la Constitució Europea en allò que correspongui en la política econòmica a desenvolupar i en l'anomenada "cohesió social".

Això ve a conte de la necessitat de poder contractar mà d'obra barata, sobretot aquella que pugui procedir dels països de l'Est que s'incorporaran a la UE, a partir de maig, possibilitant convenis d'empresa al marge dels provincials.

A més de carregar-se els convenis del sector, el govern pretén acabar amb les clàusules que vinculin els salaris a la productivitat. Pretén, doncs, eliminar la lliure negociació, la mateixa llibertat sindical. És a dir, el reconeixement de la classe obrera com a tal, les seves aspiracions, les seves conquestes, les seves organitzacions.

En el marc actual, de sindicats i convenis de rama, els convenis d'empresa ha representat la capacitat dels treballadors i els sindicats d'anar més enllà en les conquestes, i amb elles obrir, altre vegada, el camí al conjunt dels treballadors.

A l'atacar els convenis estatals i provincials, en Rajoy persegueix impedir l'acció i la negociació dels treballadors de classe, liquidar els sindicats, que no són res si no poden unir als treballadors més enllà de l'empresa.

Un moment crític. El pla d'en Rajoy convergeix amb l'ofensiva d'aquells que reclamen marcs de relacions laborals autonòmics, pels dos flancs, se pretén liquidar el marc de negociació que és una barreira per a la desreglamentació, per augmentar qualitativament el nivell d'explotació del conjunt de la mà d'obra en l'Estat espanyol. No se tracta d'una coincidència: En Rajoy a l'igual que n'Ibarretxe i en Carod, com la CES i alguns dirigents sindicals, tracten d'aplicar una política de desmantellament social continguda en la Constitució Europea que tots els propugnen.

N'Anar va haver de renunciar fa dos anys a aquesta contrareforma que en Rajoy anuncia davant la negativa dels sindicats a entrar-hi, i també davant la resistència de sectors empresarials que consideraven aventurada i provocadora l'ofensiva de n'Aznar. La vaga general del 20 de juny del 2002 dissuadí n'Aznar de tornar-ho intentar. Fins ara.

En Rajoy hauria de xocar amb un rebuig sindical sense fissures. Només la unitat dels sindicats en defensa del marc i el sistema vigent de negociació col·lectiva pot aturar aquests intents. **Ω**

PERE FELIP I
BUADES

Un ertzaintza mata un conductor gallec d'un tret a una carretera guipuscoana

Guipúscoa/Euskal Herria. - El 22 de desembre va ser enterrat José Atanes Rodríguez, de 42 anys, que va morir el passat divendres en una carretera de Guipuzkoa després de rebre al cap un tret d'un ertzaina. La víctima es dirigia el dia dels fets a Beasain, on treballava en una empresa de la construcció. Anava, junt a la seva nòvia i altres companys de feina a recollir les seves coses i posteriorment havien d'anar a Galícia per a passar les vacances de Nadal.

El portaveu de la família Francisco José C., realitzà el dimarts una explicació dels fets, basant-se en els relats de la nòvia, els companys de la víctima i el d'un conductor d'un transport que passava pel lloc en el moment dels fets i es va posar en contacte amb la família per a oferir la seva versió. Segons aquest relat del portaveu, els dos cotxes en què anava el grup es van aturar a la N-1, entre Alegia i Beasain en un punt de la carretera on una dotació de l'Ertzaintza atenia un accident de tràfic. José Atanes va baixar del seu cotxe mentre el tràfic estava interromput per l'accident, per parlar amb els seus companys de treball. En voler-se apropar

a l'altre vehicle, un policia s'aproximà a ell, li demanà la documentació i, mentre que Atanes li explicava que només s'havia aturat un moment, el policia autonòmic li donà un cop amb la culata de la seva pistola i moments després va disparar. Quan els companys, germà i xicota, baixaren dels cotxes i s'atansaren, l'agent -segons el relat del portaveu de la família- els digué que Atanes es va tirar sobre d'ell i després afegí que se li disparà l'arma. Aquest fet ha passat molt inadvertit als mitjans de comunicació i oficials, gairebé com si no hagués passat. Només hi ha hagut una nota oficial del Departament d'Interior, amb una versió que difereix substancialment de la dels testimonis. Segons el Departament d'Interior "un dels agents observà un cotxe que li resultà sospitos" i en ser interpellats els ocupants del vehicle van intentar agredir el policia. En el transcurs dels fets, es va produir "un tret fortuït de l'arma de l'agent, que tocà un dels agressors al cap". De moment l'agent ha estat suspès de servei i la setmana passada es presentà una denúncia al jutjat de Donostia contra l'Ertzaintza. Contra-Infos 30/12/03. **Ω**

Menjar be per viure millor

Els hàbits culinaris de qualsevol comunitat han estat històricament modulats per els aliments més a l'abast i per factors de tipus cultural i social. La tradició del que es coneix com la dieta mediterrània s'ha demostrat que té un fort impacte positiu sobre la salut i qualitat de vida. Malauradament la societat industrial ha anat fomentant un canvi d'hàbits en l'alimentació tan pel que fa a la qualitat dels aliments (consum de greixos d'origen animal, etc...), com pels ritmes dels àpats degut a la manca de temps. Aquests canvis comporten nombrosos desequilibris, que es tradueixen en un augment de la morbiditat per obesitat i anorèxia nerviosa. Tenen un impacte notable en la qualitat de vida: aproximadament el 9% de la població té molèsties relacionades amb restrenyiment

i augment el risc de malalties cròniques molt prevalents.

El Pla de Salut de Catalunya indica que cal augmentar el consum de verdures, hortalisses i fruites, molt especialment entre la gent jove. També hem de mantenir o augmentar el consum de peix. Cal continuar utilitzant l'oli d'oliva i recuperar plats, receptes i costums tradicionals. Hem de disminuir el consum de carn, especialment la de vedella i embotits. També ens cal disminuir l'aportació de proteïnes, substituir parcialment el consum de llet i productes làctics sencers per els desnatats i sense sucre i fomentar-ne el consum entre adults i la gent gran. Un aspecte no menys important és fomentar la regularitat dels àpats, mastegar adequadament els aliments i menjar de forma pausada. **Ω**

CARTA OBERTA A UN PODRIT PRESIDENT DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE CASTELLA LA MANXA

Sr José Bono

Ajutjar per les seves darreres declaracions (Avui, 22-12-03), dedueixo que vostè no s'aplica aquella màxima que diu: "Si vols que et respectin, has de respectar". En conseqüència, vostè m'ha eximit de la meua obligació de deure-li cap tipus de consideració.

És per això que li dic: "Si en aquest atrotinat "imperi" hi ha algun podrit, és vostè!". I, ho és perquè, aquí, els únics que defensen "plantejaments podrits" són aquells que, revestits de "caciques, inquisidores, pícaros y soplonés" volen seguir imposant, si cal, amb sang, la mateixa España imperial d'aquell assassí i nazi que fou el general Franco!.

O aquest règim no és prou podrit des del moment que s'aguanta sota la voluntat única d'aquell dictador? Quina diferència hi ha entre Sadam Hussein i Franco? El seu denominador comú no són els delictes de sang i genocidi? El primer, contra els kurds i, el segon, contra els catalans i els bascos? Per què, doncs, els col·laboradors iraquians són empresonats, perseguits i, àdhuc, executats i els còmplices franquistes tenen tots alts càrrecs a l'"imperi espanyol"? És aquest el senyal inequívoc d'un canvi de règim?.

Amb tot, té raó quan diu que "España no és un edifici en obres" i, és cert perquè en 500 anys d'"imperi" encara no han pogut vendre cap pis!

Ara bé, si cerquem arguments científics i aclaridors per definir España, només em cal recordar-li allò que un socialista català -no pas "els mocs" que segons Joan Fuster hi ha ara a la Generalitat sinó, un d'autèntic- Serra i Moret, escrigué a l'exili en el seu llibre "Ciudadania Catalana": "L'estat que, com Espanya, s'adjudica per missió la propagació de la fe catòlica sense que es trobi un sol cristià; l'estat que perd miserablement un imperi providencialment pervingut, que perd la personalitat internacional, que sosté a punta de llança les castes feudals, el latifundi, les servituds, l'estagnació econòmica i la fam de la immensa majoria de la població com a institucions permanents i invulnerables, no és un estat nacional, ni sociològic, ni un embrió d'estat de cap mena, sinó una empresa de cretins, una reserva de retardats que el món esguarda com a experiència única".

Aquest paràgraf de Serra i Moret, porta una torna com per acabar de fer el pes, que precisa: "Els catalans no hi tenim res a veure i la nostra culpa només radica en no haver fet els sacrificis necessaris per desfer-nos d'aquesta

pestilència.

I, de fam els meus avis i els meus pares en varen passar molta en aquesta España seva tant solidària i, alhora, subvencionada!. És per això que malgrat no vulgui escoltar-ho li torno a repetir amb veu alta i sonora: "Espanya és una madrastra"!, que no dubtà a desfer-se'n d'aquells fills que no eren "castellanos viejos" sinó "conversos".

I, sinó li plau sentir-ho, s'exilia!!!!. Millor encara: IN-DE-PEN-DIT-ZI'S!!!. Proclami l'estat independent de Castella La Manxa!!! Faci de Qui-xot!!!

Agafi un ruc i una llança i dediqui's a envestir molins de vent!!! Entretengui's a cercar l'ínsula baratària que podria ser "Perejil" i combati aquells monstres ferotges que són les cabres que l'habiten, però, oblidin's!!!.

Personalment, n'estic tipa de sentir tantes invectives contra Catalunya i els catalans i, penso interpretar el sentir col·lectiu de la meua Pàtria, que li agradi o no, no és pas la mateixa que la seva, quan li dic: Volem el divorci! Exigim un plebiscit! N'estem cansats d'ésser maltractats, insultats, robats, atonyinats i violats!. En aquesta España seva, els catalans, només som "els cornuts que paguem el beure" per tant, anoti's bé en aquest podrit manual de "democràcia orgànica" que usa: Els

drets polítics de Catalunya deriven de la nostra voluntat d'ésser i no pas de la "bota militar" que tenen damunt la meua terra. Som els catalans; els qui varem venir morts de gana, els qui ja hi eren i els qui han nascut d'uns i altres, és a dir, tots els catalans, els qui decidirem mitjançant les urnes, en un Plebiscit, la nostra Independència i plena incorporació a Europa. Què això d'acord amb el nou codi penal és delinqüència comú i acabarem a la presó?.

Per a mi i, sens dubte, per a milions de compatriotes -sinó em creu fem la votació i sabrem el nombre exacte de delinqüents catalans que som- serà un plaer fer companyia, darrera una reixa, al senyor Ibarretxe i el seu il·lustre govern. Així, engarjolats, els mantindrà la seva mare!!!.

Si alguna cosa no li ha quedat prou clara, pot demanar-me dia i hora de visita, sóc de les que dono la cara i, quan convé, també les trenco!!!. Ω

Atentament,

Encarna Parreño

Deixeble del Prof. Carles M.

Espinalt

Presidenta del Partit Espinaltià

Avinguda Josep Tarradellas, 172 3r

4a

L'Hospitalet 08901

Barcelona

D.d'I. 46 328 525 Q

13/11/2003

"S'Unió de S'Arenal" edita el número 200

La revista mensual "S'Unió de S'Arenal" acaba de publicar el seu número 200, en el que suposa una aventura que ja dura quinze anys. Alguns col·laboradors recorden, en els articles commemoratius, els esforços i les penúries dels inicis, alhora que renoven la il·lusió en aportar cada mes, durant molt més temps, les notícies de s'Arenal, amb el suport dels qui hi escriuen, d'anunciant, de subscriptors, de lectors i d'amics.

La majoria dels qui escriuen, i per descomptat els seus editors, escrigueren durant anys a l'Estel, aleshores s'Arenal de Mallorca. Quan en Jaume Sastre de Mallorca, en Quim Gibert del Principat i en Ricard Colom del País Valencià començaren les seves col·laboracions, els nostres col·laboradors de s'Arenal s'asustaren i fundaren s'Unió de s'Arenal. I ja fa 15 anys.

13/11/2003

La revista "Sa Sella" de Sencelles fa 20 anys

Amb la intenció de donar servei al poble va néixer fa 20 anys la revista "Sa Sella", que aquest 2003 ha estat de festa i ho ha commemorat amb una vetllada festiva i amb referències de l'aniversari a tots

els números editats enguany. En una festa celebrada el passat mes d'agost, "Sa Sella" va homenatjar totes aquelles persones que, de manera directa o indirecta, han anat forjant un projecte que consideren ben consolidat.

01/11/2003

L'Associació de Premsa Local de Menorca celebra la seva III Diada

Dia 1 de novembre s'ha celebrat a Alaior la III Diada de la Premsa Local de Menorca, en la que l'Associació de Premsa Forana de Mallorca hi ha tengut un paper destacat.

El president de la nostra associació, Gabriel Mercè, hi ha estat convidat i hi ha pronunciat una conferència titulada "Premsa Forana: la realitat de la premsa local a Mallorca".

L'acte, que ha tengut lloc a la sala de plens de l'Ajuntament d'Alaior, ha comptat amb la presència de la presidenta del Consell de Menorca, Joana Barceló, del batle de la ciutat, Antoni Gómez, i del president de l'Associació de Premsa Local de Menorca, Miquel Marquès. En el transcurs de la Diada cadascuna de les quatre publicacions associades, "Alaior Esportiu", "S'Ull de Sol", "Xerra i Xala" i "Ventet de Fornells", han lliurat guardons de reconeixement a alguns dels seus col·laboradors més actius.

La Diada ha coincidit amb la inauguració, al mateix

Ajuntament d'Alaior, de la Mostra de Revistes en Català.

18/10/2003

La Mostra de Revistes en Català, a Menorca

L'exposició de publicacions editades en català, de caràcter itinerant, que roda des del passat mes de març, és des d'aquests dies a l'illa de Menorca, i es podrà veure a tots els seus municipis.

La Direcció General de Política Lingüística, organitzadora de la Mostra de Revistes en Català, té previst que l'exposició romangui oberta una setmana a les següents poblacions: Fornells, Es Mercadal, Alaior, Sant Lluís, Es Castell, Maó, Es Migjorn Gran, Ferreries i Ciutadella.

La Mostra compta amb el suport de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca i en ella s'hi poden veure les publicacions editades íntegrament en català tant del la nostra associació com de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, de l'Associació de Premsa Local de Menorca i d'altres de caire més independent. En total s'hi agrupen un centenar de capçaleres

Hem sabut de bona tinta que el Govern Balear ha retirat l'ESTEL DE MALLORCA d'aquestes exposicions itinerants, la qual cosa ens alegra. Si els molesta tant la nostra presència, és perquè els diem la veritat a aquests agents de Madrid encarregats del genocidi de la nostra llengua. Ω

NATURA I DÉU

RECULL D'EN RICARD-JOAN COLOM

(Pot ser lliurement reproduït i difós).

LA MAJESTAT, LA BELLESA CONVULSA

★ “Voldríem que la Natura no anàs més enllà, que fos finita, com el nostre esperit; però això és no conèixer gens la grandesa i la majestat de l’Autor de les coses” (Gottfried Wilhelm von Leibniz, 1646-1716, filòsof alemany).

★ “La natura té perfeccions per a demostrar que és imatge de Déu i imperfeccions per a provar que sols és una imatge” (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlicobíblic occità, de l’Alvernya).

★ “La natura és una pantalla massa fina; la glòria del Déu omnipresent raja pertot arreu” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882; polític i pensador estadunidenc).

★ “Déu. Tots els altres éssers es distingeixen per llur ombra, però Ell es distingeix per la seva llum” (Joseph Joubert, 1754-1824, moralista francès).

★ “Quan admir la bellesa d’una posta de sol o de lluna, la meua ànima curulla d’adoració al Creador” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

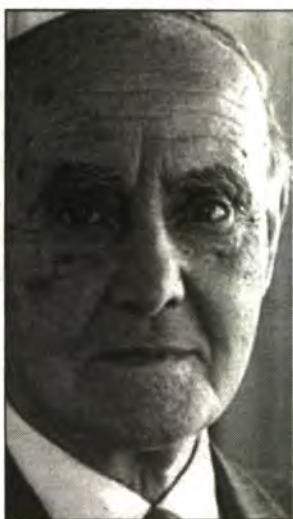

ELS CATALANS

★ “¿Per què, doncs, la visió del cel de nit ens assemena, ens fa companyia, ens omple de confiança? ¿Per què? ¿Qui és que ens fa companyia? ¿Qui? (Joan Sales, a “Incerta glòria”, 1956).

★ “He arribat, no m’he adonat com, a una contrada on unes petites piràmides de fang blanc m’han recordat per llur meravellosa projecció, els mots del Gran Romeu barbaflorit, sengons els quals Déu és poder de saviesa i de bonesa, i de llibertat. Amb rars instruments de precisió n’he calculat les dimensions i els implícits abismes. Un voler irresistible m’ha portat entre torrents i esbalços, a la planella que domina la vall immemorial dels avions perduts i de llurs desfres retrospectives”

★ “Sol, i de dol, i amb vetusta gonella, em veig sovint per fosques solituds, En prats ignots i munts de llicorella I gorgs pregons que m’aturen, astuts. I dic: On só? Per quina terra vella, -Per quin cel mort-, o pasturatges muts, Deleges foll? Vers quina meravella D’astre ignorat m’adreç passos retuts? Sol, sóc etern. M’és present el paisatge De fa mil anys, l’estrany no m’és estrany: Jo m’hi sent nat; i en desert sense estany O en tuc de neu, jo retiro el paratge On ja vaguí, i, de Déu, el parany Per heure’m tot. O del diable engany”. (Josep-Vicenç Foix, 1893-1987, poeta català).

JOSEP V. FOIX

COSTA-LLOBERA

★ “Plau-me avançar per un jardí desert quan creix l’ombra dels arbres gegantina, veient sota el ramatge que s’inclina com lluny blaveja l’horitzó entobert, veient muntanyes de contorn incert, i en la pols d’or amb que la llum declina daurada vagament qualche ruïna dins la planura que en la mar es perd ... Plau-me veure de marbres rodejat l’estany, on neden sobre l’aigua pura bells cignes de plomatge immaculat. I plau-me omplir la quietud obscura de mon cor, amb la triple majestat de la història, de l’art i la natura”. (“Dins un jardí senyorial”, Miquel Costa i Llobera, poeta nacional català, Pollença 1854-Palma 1922).

LA CIÈNCIA

★ “Per a les persones creients, Déu està al principi; per als científics està el final de totes les seves

reflexions” (Max Karl Ernst Ludwig Planck, 1858-1947, físic alemany).

★ “Déu ens ha donat dos llibres, l’un és la natura i l’altre la Bíblia” (Ramon Sibiuda, ?-1436, gran filòsof i teòleg català, a “Teologia Naturalis”, ca. 1370, llibre que inspirarà als racionalistes francesos Montaigne i Descartes).

★ “Tot no és pas observable amb els nostres ulls: l’electricitat, les remotes galàxies, els neutrons, l’amor, els pensaments, dissenys o sentiments, el nombre infinit, etc. no són visibles ni amb potents telescopis o microscopis, ni amb TACs ni amb hologrames. Tanmateix sabem que existeixen per experiència (subjectiva), per ciència o per matemàtiques” (Autocitació).

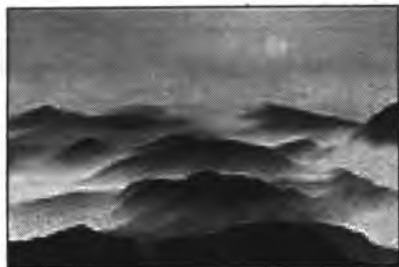
INDÍGENES

★ “Els pujols són sempre més bells que no els edificis en pedra, ho saps. La vida a ciutat és una existència artificial. Són moltíssims els qui, tot just trepitgen amb els peus l’autèntica terra, no veuen créixer més plantes que les dels testos. O se n’allunyen prou de les llums dels carrers o no podran contemplar l’encís d’un cel nocturn recamat d’estrelles. Quan les gents viuen lluny de l’escenari de les obres del Gran Esperit, els resulta fàcil oblidar les seves lleis” (Amerindi Tanager Mani).

★ “Les primeres idees de la religió han sorgit, no pas de la contemplació de les obres de la natura, sinó de la preocupació dels esdeveniments de la vida, i de les esperances i temors sens aturall que actuen dins la ment humana” (David Hume, 1711-1776, historiador i filòsof escocès).

★ “Totes les coses són l’obra del Gran Esperit. Hauríem de saber que Ell està pertot arreu: als arbres, a les herbes, als rius, a les muntanyes, als animals de quatre potes, als éssers alats.

I més encara, perquè és més important, hauríem d’entendre que Ell està damunt de tots aquests éssers”. (Cèrvol negre, dels indis Lakota).

★ “Però l’home blanc caminarà cap a la pròpia destrucció envoltat de glòria, inspirat per la força d’un Déu que els portà en aquesta terra i que per qualche disegni especial els donà domini sobre la natura i el pellroja. Acabarà la vida i començarà la supervivència” (Lletra del cap pellroja Seattle al *gran pare blanc* –el president dels Estats Units– a tomb de la proposta de comprar-los les terres, 1885).

ELS ANTICS CLÀSSICS

★ “Tot és animat i tot està ple de déus” (Tales de Milet, 640-543 a. de C., filòsof grec).

★ “Per què cercar allò diví a la distància? Es troba en tots els objectes entorn de nosaltres” “Amb Déu no existeixen ni el dia ni la nit, ni la distància ni la proximitat” (“*Tao te King*” o “*Dao de Jing*”, llibre filosòfic del taoisme, que significa “el camí dels déus”, d’en Lao-Tsè o Lao-Tzu, ca. 604-565 a. C.).

★ “Però si deixes de mirar-los, s’esparveren; si els retires l’alè, expiren i tornen a la pols d’on van sortir. Quan envies el teu alè, reneix la creació

i renoves la vida sobre la terra”. (Psalm 104:29-30, ca. 1000 a. C., psalm de lloança)

★ “La natura fa totes les coses espontàniament, per si mateixa, sens interferència dels déus” (Lucreci [Titus Lucretius Carus], 94?-55? a. C., poeta romà).

ELS CRISTIANS

★ “I la teva ira és vinguda, i el temps...de destruir els que destrueixen la terra” (Apocalipsi o Revelació, 11:18, darrer llibre de la Bíblia cristiana, atribuït a l’apòstol Joan, quan era desterrat a l’illa grega de Patmos a causa de la seva fe, ca. 95 d. C.).

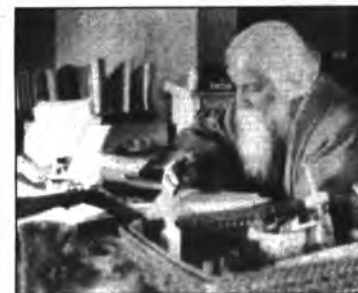

★ “Quan comencé a pregar des de les fondàries del meu cor, totes les coses que m’envoltaven se m’apareixien sota un aspecte encantador: els arbres, les herbes, els ocells, la terra, l’aire, la llum, totes semblaven dir-me que existeixen per a l’home i que donen testimoni de l’amor de Déu per l’home; i tot pregava, tot cantava la glòria de Déu. Així vaig arribar a comprendre allò que la Filocalia anomena «el coneixement del llenguatge de la creació», i veia com és possible conversar amb les criatures de Déu” (Anònim rus, “*Relats sincers d’un pelegrí al seu pare espiritual*”, mitjans s. XIX).

★ “Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira amb la pau vostra a dintre de l’ull nostre, què més en podeu dar en una altra vida? Per això estic tan gelós dels ulls i el rostre i el cos que m’heu donat, Senyor, i el cor que s’hi mou per sempre... i temo tant la mort!... ..I quan vingui aquella hora de temença en què s’acluin aquests ulls humans, obriu-me’n, Senyor, uns altres de més grans per contemplar la vostra fag immensa. Sia’m la mort una major naixença!” (Cant *Espiritual*, Joan Maragall, 1860-1911, Barcelona, avi del President de la Generalitat, Pasqual).

J. MARAGALL

RABINDRANATH TAGORE

★ “Cada criatura, al néixer, ens porta el missatge que Déu encara no perd l’esperança en els homes” (Rabindranath Tagore, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme). Ω

Gran èxit de la manifestació per la independència i contra la política del PP

Ciutat de Mallorca: 5.000 manifestants en defensa de la terra i per la independència

En la manifestació poguérem veure dirigents del PSM com Mateu Morro, Sebastià Serra i Pere Sampol; d’ERC com Cecili Buele; del sindicat Stei, com Neus Santaner; escriptors com Miquel López Crespi, Llorenç Capellà i Pere Morey, el director de L’Estel Mateu Joan Florit i nombrosos militants i simpatitzants de les JERC, Maulets, Revolta, JEN, Alternativa per Mallorca, CGT...

Tots els diaris de les Illes destaquen el gran èxit de la manifestació en defensa de la terra i per la independència dels Països Catalans de dia 30, a Ciutat de Mallorca. Com explica J. Torres de Diari de Balears (31-XII-03) “el rebuig a la política territorial es va unir al crit ‘independència’”. En la crònica de J. Torres podem llegir: “Quan passava mitja hora de les sis de l’horabaixa, la manifestació convocada per la Plataforma 31 de Desembre va partir del passeig del Born sota el lema ‘Defensem la terra. Autodeterminació’. A diferència d’edicions anteriors els crits en favor de la inde-

pendència o dels Països Catalans es van alternar amb el rebuig a la política territorial que el PP o UM porten a terme des del Govern i el Consell.

“Es van poder sentir insults contra els presidents del Govern i del Consell i lemes en contra de l’autovia Inca-Manacor, però també es va reclamar una televisió autonòmica en català i es va rebutjar el tancament de Som Ràdio. Les banderes d’ERC, que encapçalava, onejaren més que mai. El PSM, en canvi, tancava la manifestació”.

En la manifestació es van poder veure alguns representants dels partits i organitzacions convocants i moltes personalitats del món cultural de les Illes entre les quals podríem destacar Mateu Morro, Sebastià Serra, Pere Sampol Joan Antoni Salas i Andreu Caballero del PSM, Cecili Buele i Joan Lladó d’ERC, escriptors com Miquel López Crespi, Llorenç Capellà i Pere Morey, el director de L’Estel Mateu Joan Florit, els professors Antoni Marimon, Joan Mas i Vives, Antoni Roig del grup

musical Al-Mayurqa, Neus Santaner del sindicat Stei, joves historiadors com Jaume Escales, i nombrosos militants i simpatitzants del PSM, ERC, Maulets, Revolta, JEN, Alternativa per Mallorca, etc.

Els blocs dels joves de l’esquerra nacionalista i revolucionària, especialment el de Maulets, eren els que integraven més jovent i, potser era el més combatiu de la Diada. Com explicava el comunicat que els joves esquerrans i independentistes de Maulets repartien en la manifestació: “El jovent és el futur d’aquesta terra. I ara ens toca de posicionar-nos en relació a les agressions que pateixen els seus símbols més identificatius, la llengua i el territori. Nosaltres ja hem escollit. Amb el somriure a la cara hem decidit que volem uns Països Catalans unificats, independents, ecològics, no patriarcals i sense classes, amb una llengua ben forta i viva, la catalana. I amb el puny tancat hem escollit el camí a seguir per fer realitat el nostre somni de llibertat”.

“Som conscients que la societat

sense classes que volem només es pot construir a través de la implantació d’un vertader contrapoder popular que autoorganitzi i autogestioni de forma democràtica i participativa els recursos de què disposem”.

Per la seva banda, el manifest de les JERC deia: “Després de 4 anys de govern del Pacte de ‘Progrés’, i amb la victòria un altre cop enguany del PP, s’ha demostrat que l’única alternativa real a l’actual sistema és un canvi profund a tots els nivells: just el que proposam des de l’esquerra independentista”.

Els diaris informen igualment de la cremada d’una bandera espanyola a la plaça d’Espanya, on se celebrava l’ofrena institucional de la festa de L’Estendard. Segons informen els diaris, en la posterior festa institucional on hi anaren centenars de ciutadans i ciutadanes que havien participat en la manifestació “els responsables del PP i d’UM foren els més escridassats i sentiren lemes contra l’autovia o el tancament de Som Ràdio”. Ω

(Redacció)

El nou Govern reconeixerà els drets de les persones homosexuals

Informa: **Noicat**

Tal i com informa e-notícies, el Departament de Benestar Social del nou Govern de la Generalitat de Catalunya vol corregir el dèficit moral i social que han patit fins ara les persones homosexuals. Tot i els avenços, que tímidament s'han fet en els darrers anys a favor del reconeixement i igualtat dels ciutadans homosexuals, el nou govern té previst adoptar un seguit de mesures que obrin un camí decidit i clar cap a l'equiparació de drets.

En aquest sentit, entre les noves mesures que el Departament de Benestar Social ha previst, s'ha acordat la creació d'un pla interdepartamental per a la no discriminació de les persones homosexuals, l'equiparació de les parelles de fet sigui quina sigui la condició sexual dels seus integrants, la revisió del Codi de Família i de la Llei d'Unions Estables de Parella, així com la creació d'un òrgan consultiu que actuï de pont entre l'Administració i aquests col·lectius.

Amb l'aprovació i l'aplicació d'aquestes mesures, Catalunya s'afegirà a la llista de països europeus que ja fa anys que consideren iguals a tots els efectes als seus ciutadans amb independència de la seva condició sexual, com és el cas d'Holanda o Dinamarca.

Diàleg

-El director general serà Miquel Iceta. Josep Cuní pot ésser el vocal.

-I Puyal el conseller.

-Que facin el que vulguin, però això de què se'ls permeti adoptar nens NO.

-Jo no m'oposo a que els homosexuals puguin adoptar nens. Penso que hi ha molt de mite al respecte, i el problema rau més en les costums que pugui aprendre el nen que en una vertadera opinió científica.

-En Cuní que m'adopti a mi. Sóc un pridista que comença. Joan.

-Menys conya. Són persones igual que nosaltres, i han de tenir els mateixos drets, com és el cas d'adoptar criatures i tota la resta.

-Aquest Aristarc...

Amb aquest comentari (juntament amb els altres que ha escrit al fòrum) veiem que és un portaveu del PP.

Sàpigues que hom no tria la seva sexualitat voluntàriament (els esquerrans tampoc ho trien voluntàriament).

-Potser no tant, veient la seva resposta a en logos al fòrum <http://www.racocatala.com/forum/read.php?f=4&i=21043&t=21043>

-Jo vull la Carmen de Mayrena ;-)

-Jo sí que estic a favor que les persones homosexuals puguin adoptar fills.

-Doncs jo crec que esta bé que puguin adoptar fills, segur que no li pegaran com fan altres famílies desgraciades...

-Haurien de ser molt subnormals per adoptar un fill, amb tots els problemes i impediments que hi ha (fins i tot per a parelles heterosexuales), per a pegar-li i maltractar-lo. Ω

CIUTAT

Fa 30 anys que la família Sánchez regenta el Restaurant Mollet a la Llonja des Peis de Ciutat. Despatxen menús a 8'75. També despatxen el peix quan fa bon temps a la carta. Tel. 971 719 871

Fa 2 mesos que en Josep M. Bauçà a qui veiem amb la seva dona Bàrbara Cantallops i els seus fills ha traslladat el Taller Bauçà de restauració de mobles, fabricació de mobles d'època i enmarcament de quadres al carrer Santiago russinyol, 4 de Ciutat. El seu padrí, Josep Bauçà va obrir aquest establiment fa 70 anys al carrer dels Oms, 42. Tel. 971 717 725

Els germans Canyelles són els amos del Restaurant Pati al carrer de Francesc de Borja Moll, 24 de Ciutat. Cuina casolana. Menús a 9 €. Tel. 971 727 893

N'Aina Guasp acaba d'obrir la botiga de moda de senyora Oportunitats al carrer de Ramon Llull, 16 B de Ciutat. Tel. 971 716 200

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 8 anys que els germans Quetgles van a vendre les seves hortalises al mercat d'Alaró els dissabtes i els dimecres a Sineu. Tel. 971 541 246

n'Andreu Barceló de Porreres i la seva dona Francesca Mas de Llucmajor estan jubilats i fan xarxes de pescar pels seus amics al seu domicili del carrer des Torrent de s'Arenal. Durant 7 anys regentaren el Bar Torrent, llavors, durant 25 anys n'Andreu feu de pescador al Port de s'Arenal fins que se va retirar.

Fa 2 mesos que na Josepha Garcia ha obert la botiga de moda jove La Costa al carrer de Sant Cristòfor, 25 de s'Arenal. Tel. 971 440 413

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/ Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

Autos Llamar

COMPRA - VENDA DE COTXES USATS

C/ Cardenal Rossell, 1 • 07007 Ciudad Jardín • Coll d'en Rabassa
Tels. 661 183 674 • 658 842 040 • 971 262 027

BAR - RESTAURANTE

Sol y Nieve

Ramonell Boixsq Segura • Es Molinar • Mallorca • Tel.: 971 27 28 32

SANTA MARIA

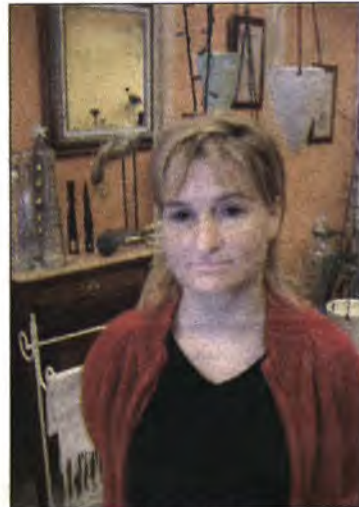
Fa un any que na Glòria Macanàs, a la foto amb el seu fill Pere, amb la seva germana Maria, obren el quiosc La Vila a la Plaça de la Vila de Santa Maria. Tel. 971 140 384

En Francesc Campins és l'amo jove del forn Nou al carrer de Joan Alcover, 35 d'Alaró. Tel. 971 510 313

Fa 3 mesos que en Miquel Terrassa i en Camil Benejam han obert sa Botiga d'Alaró al carrer Gaspar Perelló 44 d'Alaró. Tel. 971 879 470

Fa un any que na Joana Bermúdez ha obert la botiga de decoració Xicardana al carrer de la Verge del Refugi, 5 d'Alaró. La seva filla té perruqueria al mateix edifici. Tel. 971 518 599

Fa 10 anys que en Joan Planes i el seu germà Mateu regenten el Bar sa Punta a la Plaça de l'Ajuntament d'Alaró. Fan cuina internacional que despatxen a la carta. Tel. 971 874

BÚGER

Na Cristina López, a qui veiem amb el seu fill Pere és la madona de l'estany de Búger. Diu que si al desdoblament i no a l'Autopista perquè destrueix el paisatge i les finques. Tel. 971 877 034

Fa 30 anys que en Martí Cladera va obrir el Taller de cotxes Tècnic Búger al carrer del Sol de Búger. Ara, mudarà al taller al carrer de Maria Antònia Alcover del mateix poble. Tel. 971 577 154

CONTRIBUCIÓ TEATRAL EN L'ANY VAYREDA: LA PUNYALADA

Enguany el Teatre Blau està fent una gira itinerant en la qual representa a nombrosos teatres de la nostra geografia catalana i per primera vegada l'escenificació de "la Punyalada" de Marian Vayreda, amb motiu de la seva efemèride (1853-1903). El dissabte passat l'església-teatre de Sant Domènec de Girona, fou el lloc escollit per retre homenatge a aquest il·lustre olotí. Martí Peraferrer, actor professional i director del projecte, encarna a l'escenari el seu besavi que alhora fou l'autor de la novel·la. Descabdella la història d'amors i desamors, de lluites i venjances.

El protagonista Albert de Bardals, es veu privat de declarar el seu amor vers la seva aimada Coral·lí. Un antic amic, l'Ibo, n'és el responsable i esdevé un rival i enemic seu. Del primer cos a cos l'Ibo en sortirà vençut però prometrà venjança. Amb la ferida de l'orgull encara oberta, l'Ibo, ja capitost dels trabucaires, assalta el molí, mata el pare de la Coral·lí i la rapta. Aquest segrest trasbalsà l'Albert i l'obliga a lluitar novament per recuperar la seva estimada. És llavors quan la moral de l'Albert és castigada degut als dubtes que té sobre la fidelitat de l'estimada i també amenaçada per la fama quasi mítica d'Ibo. A partir d'aquí comença una trepidant i implacable persecució

per part de l'Albert i els seus lleials amics Pep i Rafel, ajudats per l'Arbós. A mida que el temps passa, augmenta l'obsessió i la desesperació d'Albert, que el menen al desequilibri. Després de molta recerca, els dos contrincants es retroben i en la lluita l'Ibo troba la mort. La seva estimada es mostra malaltissa i esllanguida. Quan l'acció sembla arribar a la seva fi, la Coral·lí empra el punyal regalat pel propi Albert per defensar la seva honra i alliberar-se d'un Albert posseït ja de l'animalitat dels seus adversaris. La punyalada, enlloc de matar el seu estimat, fa el miracle de retornar-lo a la normalitat: li fa brollar llàgrimes en poder veure netament la seva estimada amb els ulls de l'ànima.

La Punyalada desenvolupa l'acció teatral en dos itineraris diferenciats. Un d'exterior on ens trobem amb la persecució fins a cert punt èpica i cavalleresca dels trabucaires i bandolers i que esdevé una crònica d'odis i d'extermini. Tanmateix, una altra línia d'acció és interna i ens mena a un viatge per l'espai interior de la persona de l'Albert i la lluita dels seus propis sentiments. Aquí aprofundim en un anàlisi psicològic on el combat és dins del propi protagonista. En l'obra veiem l'esqueixat Albert com un naufrag que, buscant la seva promesa, arriba al fons d'ell mateix. Malauradament

aquesta exploració atada per la venjança, porta a les parts més fosques de la consciència on regna la buidor i l'absurd. Així, l'espectador assisteix a un procés de deshumanització i de tortura psicològica. Aquesta degradació l'assimila al seu contrincant, l'Ibo. Tanmateix, el punyal feridor simbolitza la força redemptora que és capaç de refer la destrossa moral soferta.

Els actors de la companyia realitzen una interpretació encertada i brillant, aconsegueixen reproduir els complexos retrats psicològics dels personatges. Destaca especialment el protagonista, en Carles Fàbrega, per la difícil i dúctil transformació de l'Albert de Bardals. Arriba a confondre l'auditori amb el seu pas de persona cabal a persona desequilibrada i bestial. Xavi Idàñez assumeix amb encert la figura amenaçadora i cínica de l'Ibo. Meritxell Botey, la cara més coneguda de l'obra, dona vida a la ingènua Coral·lí. Ella és un mirall que fa de nexa d'unió entre l'Albert i l'Ibo. Amb una posada en escena i desimboltura en el seu volgut paper seductor, ofereix a l'auditori constants ambigüitats, dualitats i contradiccions.

Espectacles teatrals de qualitat com la Punyalada deuen en part el seu èxit als nombrosos artistes que hi participen. Joaquim Rabaseda, amb la composició musical, emmarca l'acció

i l'aprofundeix; sap donar ritme i cadència als moments de gradació més àlgids de l'obra. Martí Peraferrer, responsable de l'adaptació i director de la companyia, capta per una part l'essència de la novel·la, i per altra aconsegueix, amb el treball dels actors, intensificar la trama a l'escenari amb una afortunada actitud poètica. L'aclofolla, amb l'escenografia, es val dels necessaris recursos per crear un misteriós romanticisme rural. Els resultats de l'adaptació i representació de l'obra de Vayreda, resulten totalment satisfactoris. Convé que els agents de la indústria teatral: programadors, col·laboradors i esponsoris donin oportunitats i potenciïn, com s'ha fet en aquesta obra, el talent dels joves artistes. Ω

RAMON MUNTADA I ARTILES
ADVOCAT

superAVUI

SUPERMERCADO

C/ Major, 112 Sa Pobla
Tel. 971.544170

**BAR
DOS CAIRES**

C/ Renou, 81 • Tel. 971 54 26 52 • 07420 Sa Pobla (Mallorca)

cafeteria
L'AUBA

Berenars i Sopars.
Especialitat en anguilles.

Carrer Renou, 49 - Telèfon 971 54 21 00 - 07420 SA POBLA (Mallorca)

Jaume Sastre:

«Cañellas deia a Matas que era un polític virtual»

Jaume Sastre és l'autor del llibre més venut a les Balears durant aquest any, 'Conversa amb Gabriel Cañellas. L'amo en Biel' (Leonard Muntaner Editor). Aquest llibre és el resultat de dos anys de llargues converses amb qui fou dotze anys president de la nostra comunitat autònoma. Ara, després de fer-se'n una segona edició, parlem amb ell perquè ens conti les vivències amb tan il·lustre entrevistat, a més, de la seva opinió sobre la debacle del nacionalisme illenc després de les passades eleccions.

ANTONI MATEU

De la Revista Cent Per Cent

—Coneixies, personalment, a Gabriel Cañellas abans d'entrevistar-lo? Durant quin temps s'allargaren les xerrades i quina relació s'establí entre ambdós?

—No. D'en Gabriel Cañellas l'única cosa que et puc dir és que l'any 1988 vàrem crear una associació, l'APLEC, de professors en llengua catalana, i organitzàrem una recollida de signatures per reclamar les competències d'educació per a la Comunitat Autònoma. El primer punt de l'associació era el de descolonització i independència. Vàrem demanar audiència a Cañellas i ens va rebre, cosa que ens sorprengué positivament. Va ser una conversa molt formal al Consolat de Mar. Avui crec que aquesta capacitat de parlar i escoltar qui no pensa igual que tu, els dirigents actuals l'han perduda. Avui malauradament s'imposa el model Aznar: prepotència, arrogància i negació del diàleg.

Per redactar aquest llibre, les converses s'han allargat durant dos anys. Sempre es feien al seu despatx de Palma, perquè ell té molt clar que una cosa és la família i l'altra la política o el treball. De tot d'una vaig haver-me de guanyar la seva confiança, però sempre es féu en un to cordial. A més hem de pensar que aquest no és tan sols un llibre d'entrevistes. La col·lecció a la qual pertany es diu «Mallorquins en diàleg», i d'això es tracta. Jo, durant les xerrades, li rebatia alguns dels aspectes dels quals parlàvem i en alguns moments allò pareixia un combat de glosadors.

—Pere Sampol, al llibre, descriu a Cañellas com un ciutadà que feia pagesades per Bunyola. El qualificaries, tu, de ciutadà, disfressat de pagès?

—Mira, et contaré una anècdota i tu en treus la conclusió. Això és una pregunta que molta gent m'ha fet. Hi ha un moment, al llibre, que discutim sobre el tema de les modalitats de la llengua, sobre el qual tant en parla el PP. Aleshores jo li pos un exemple pràctic perquè ell em doni la solució a l'hora de fer un llibre de text

per a les escoles. Li dic que a Mallorca hi ha un ocell que a Sant Joan li diuen menjamosques, a Manacor matamosques, a Sineu pillamosques, a Andratx caçamosques, etc... Ell, aquí em va sortir a camí i em digué que a Bunyola era una juia. I, efectivament, en arribar a ca nostra vaig consultar si aquell nom corresponia al mateix ocell, i així va ser. Per tant, en Biel Cañellas és un personatge nascut a Ciutat, però com que des de la infància va anar a passar temporades a Bunyola té un coneixement profund del medi i de la societat mallorquina. Vull dir que atenció, ell va conèixer la Mallorca profunda preturística, cosa que no s'ensenyava a la universitat, ni a l'escola, ni molt manco a Montissson, on ell anà.

—Creus que el fet de mostrar en públic aquest caràcter pagès, era una estratègia per atreure's les simpaties dels votants?

—Sens dubte. Per a mi tot obeïa a una estratègia molt pensada i calculada. Don Jeroni Albertí al pròleg ho diu ben clar: Gabriel Cañellas va sacrificar la imatge d'home amb dues carreres format a Deusto per la imatge d'un home planer acostat a la gent. A més, crec que queda prou clar que Biel Cañellas és l'escaló que enllaça amb la classe política d'abans de la guerra. És a dir, a finals dels anys vint el maurisme desembocà en els partits regionalistes. Al Partit Regionalista hi estava el seu tio, Tomeu Jofre, i son pare també hi va estar. Es tractava d'una dreta conservadora, mallorquinista, i que ja no depenia de Madrid, molt lligada a la Lliga de Cambó. Tot això queda capolat, fus, amb la guerra i el franquisme. Llavors, al primer govern autònom, no a la preautonomia, sense esperar-s'ho, surt president un personatge que, com que en la seva història familiar te parents regionalistes, fa de pont amb l'època d'abans de la guerra. Però, el que passa és que hi ha un retrocés històric, perquè ell surt elegit per un partit centralitzat a Madrid. Al llibre, ell diu, però, que el que l'estira de bondeveres el que ell anomena 'regionalisme'. Ell no va arribar a crear un

partit d'aquí i per a mi això va ser decisiu. L'any clau va ser el 1991. Mentre a Madrid, als anys vuitanta el PP era un desgavell, tot-hom anava a lloure i era quan ell guanyava les eleccions i deia la popular frase de «Madrid me matas». El 1989 entra n'Aznar, que ja comença a centralitzar, liquida tots els barons regionalistes i fa el pacte amb el PSOE el 1991. La solució hagués estat que Cañellas i tots els seus s'haguessin integrat dins UM, com de fet va passar a Navarra on el PP se va integrar a UPN. Si Cañellas l'any 1991 hagués fet aquesta passa estic segur que avui encara seria president i s'hauria retirat com don Jordi Pujol.

—Al teu llibre, Cañellas, preveia que Matas no guanyaria les passades eleccions perquè, diu, que una persona que ha tengut un càrrec a Madrid, no sol obtenir la victòria a la seva terra?

—Això és cert, ell ho digué. Això de ser ministre dóna vots o no dóna vots? Hi ha un cas claríssim que és el de Mayor Oreja al País Basc. Amb en Piquer al Principat, també ha passat el mateix. L'exministre, no tan no ha igualat els 17 escons que va obtenir Vidal-Quadras sinó que ha deixat el PP en una quarta posició irrisòria. Un fracàs rotund. A Balears, si ho mires bé, després de quatre anys de majoria absoluta del PP a Madrid, de dur tots els ministres de visita, després de les vacances d'estiu d'Aznar a Menorca, de tot el suport mediàtic de la 'brunete mediàtica', d'haver estat ministre el candidat... Bé idò, així i tot a Mallorca, i també a Menorca, la suma dels partits del Pacte guanyà al PP. Cal afegir que ni el Pacte pensava perdre, ni Matas es pensava guanyar. Ben mirat, després de tot Matas va tenir els mateixos vots que Cañellas el 1995, sense que hagués estat ministre. La desgràcia ha estat que Munar no hagi sabut aguantar la pressió i hagi regalat UM a en Matas. Però bé, ja s'ho farà. CiU ha pagat amb una davallada de 10 escons el seu pacte amb Aznar. Abans de morir-se Josep Melià no se cansava de repetir: 'la supervivència d'UM

passa per allunyar-se del PP'. Crec que na Munar s'ha precipitat i que el seu electorat li passarà factura a les properes generals.

—Quina és l'opinió que Cañellas té de Matas?

—Ara tu em demanes una cosa que li hauries de demanar a ell. Però, bé, jo dic que aquest llibre s'ha de llegir amb el mateix estat d'esperit que quan vas a cercar esclata sangs. Quan jo li deman per tots els consellers del 1993, de Jaume Matas diu: «en Jaume s'enfada quan jo li dic que és un polític virtual, un tecnòcrata que s'oblida massa vegades del factor humà». En un altre moment Cañellas diu que Aznar va substituir els barons regionals del partit pels JASP (joves ambiciosos suficientment preparats, decidits a estar a les ordres de Madrid). Pardal, qui són aquests joves? Per a desgràcia de Balears, dins el PP d'avui tot se cuina a Madrid i els 'joves' JASP d'aquí no pinten un rave. Des de Madrid n'Aznar ordena que s'han de tirar dins un pou, idò tots, un darrere l'altre, com xotets de cordeta, s'hi tiren. Segons la meua opinió, a diferència de Jaume Matas, Gabriel Cañellas tenia molt clar que no se pot servir a dos senyors: o estàs per defensar els interessos dels mallorquins, o estàs per fer la pilota i dir amén amén a un senyor foraster de Madrid. Gabriel Cañellas era i se sentia el cap-en-cap de la tribu que té tot un poble darrera. Vull dir amb això que els tenia i els té ben posats. Imagina't si era així que un dia, ara no record si era secretari general del PP n'Antoni Hernández Mancha o en Jorge Verstrynge, que els va penjar el telèfon tres vegades seguides.

—Creus que, per ventura, Font i Rotger són els hereus de Cañellas?

—Tota aquesta gent té un problema, i és que són professionals de la política, necessiten el sou, no tenen les espatlles cobertes. Gent com aquesta, encara que el seu coret els demani defensar Mallorca, no ho poden fer perquè tenen el cul llogat a Madrid, i ja se sap, qui té el cul llogat... El PP de Mallorca té una ferida

incurable, Aznar, el 1995 es va carregar el personatge més votat a unes eleccions. Ni Matas, ni Flaquer, ni Estaràs, ni Rotger, ni Font... han paït això. I per què? Perquè això, en qualsevol moment, els pot passar a ells. Si un acte de Matas ha de suposar el més mínim problema per a Aznar o Rajoy, el deixaran penjat, el sacrificaran, perquè noltros som una colònia..., d'Espanya. I una colònia és un kleenex, usar i tirar. A la llarga, l'única sortida que tota aquesta gent que he anomenat només és una, o crear un partit nacionalista, o bé apuntar-se a Unió Mallorquina. A part d'això, aviat el País Basc i Catalunya seran independents. I bé, aleshores què? Voleu dir que els mallorquins hem de quedar tots sols dins Espanya per mantenir Andalusia, Extremadura i Castella plegats? Imagina't, si ara ja ens fan l'abús amb un espoli fiscal escandalós, llavors no serà aguantador.

—Què hauria de fer el nacionalisme per arrelar a Balears?

—Llegir aquest llibre, i estudiar-lo a fons perquè té moltes coses aprofitables. A Cañellas jo li deman com ho feia per ficar-se els mallorquins dins la butxaca, i ell em contesta: «mai has de mirar la gent per damunt l'espatlla, sempre has de posar-te al mateix escaló, o... un per davall». La segona lliçó que ens dóna és parlar més al cor de la gent que al cervell. Què ha fet el nacionalisme durant els últims 25 anys? Ha fet un discurs d'il·lustrat, de mira'm i no em toquis, ha mirat el seu propi poble amb un aire de suficiència i de superioritat, i per altra part ha menyspreat els símbols de la tribu. El pitjor de tot, però, és que les cúpules actuals d'UM i PSM no són prou humils per aprendre dels errors propis i tampoc no saben escoltar la gent. Van a la seva i no escolten ningú. D'altra banda no planten cara als forasters i no tenen gens clar qui són els "nostres" i qui són els contraris de Mallorca. Quan no els has de menester, te'ls trobes per tot arreu; i quan de veritat els has de menester, s'esfumen com la boira. I és clar, així no se va enlloc. Ω

DESOBEDIÈNCIA O RESISTÈNCIA CIVIL

RECULL A CÀRREC D'EN

RICARD-JOAN COLOM

(Permesa la lliure difusió).

FRONT A LA TIRANIA

“La rebel·lió contra els tirans és l'obediència a Déu” (John Bradshaw, 1602-59, advocat anglès, regicida. Inscripció al lloc final de soterrament de Bradshaw aprop la Badia de Marta).

“Qui una vegada conclogué que era lícit resistir front al poder quan perseguia el mèrit, prest trobarà una necessitat de mèrit per a justificar la seva resistència al poder” (“Sermó 23”, de Samuel Johnson, 1709-1784, poeta, lexicògraf i crític anglès).

SAMUEL JOHNSON

LOPE DE VEGA

“Tot allò que mana el Rei, però va contra el que Déu mana, no té valor de Llei, ni és Rei qui així es desmana” (Félix Lope de Vega, 1562-1635, el major escriptor dramàtic castellà de la seva generació, vinculat a València).

LES MANERES

“Hom pot morir, tots els dies, per una idea; però no pas matar mai per eixa idea” (No en consta l'autor).

“Sobretot sies bo: la bondat, més que no cap altra cosa, és allò que millor desarma els homes” (Jean Baptiste Henri Lacordaire, 1802-1861, orador francès).

“Fortiter in re, suaviter in modo” (A “*Industriae ad curandos animae morbos*, 2, 4” de Claudio Acquaviva, 1543-1615, el 5è General dels Jesuïtes). Vol dir: gentil i suau de maneres, però ferm i enèrgic en l'acció i l'essència, equival a: “Mans de ferro en guants de seda” (Adagi) i és paregut a: “La flor en la boca i l'espasa en la mà” (Adagi català, esmentat per Salvat-Papasseit).

“Tota forma de vida social és una forma de guerra civil continguda” (Manuel Delgado).

EL MÈTODE

“No són pas aquells qui poden imposar la majoria els qui generalment venceran sinó aquells qui suporten i aguanten” (Terence MacSwiney, batle màrtir de Cork, morí el 25-X-1920 en vaga de fam a la presó de Brixton, Londres).

“Hi ha casos en què la força és l'única expressió possible de la noviolència” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

T. MACSWINEY

M. K. GANDHI

“El mètode noviolent és eficaç car desarma els adversaris. Posa al descobert llur defensa espiritual. Afebleix llur moral alhora que intranquil·litza llurs consciències” “La foscor no pot fer fora la foscor, sols la claror pot fer-ho. La malícia no pot fer fora la malícia, sols l'amor pot fer-ho. La malícia multiplica la malícia, la violència multiplica la violència, i la duresa multiplica la duresa en una espiral descendent de destrucció...La reacció en cadena del mal –l'odi fent néixer odi, guerres causant unes noves guerres- ha de ser trencada, o acabarem enfonsats en l'abís de l'anihilació” (Dr. Martin Luther King Jr., 1929-1968, cap negre pacifista i pastor evangèlic estatunidenc).

MARTIN LUTHER KING

LES CRIDES

“Esper sincerament que arribi el moment que la negativa a realitzar el servei militar sia de nou un mètode eficaç de seguir la causa del progrés humà” (Albert Einstein, el major científic del s. XX, 20 juliol 1933)

“Car el nostre sacrifici és semblant al sacrifici del Calvari resseguint fins a la fi tot el millor i més valent pel que tantes generacions han mort” (Terence MacSwiney, batle màrtir de Cork, morí el 25-X-1920 en vaga de fam a la presó de Brixton, Londres).

“Jo voldria fer una especial crida als homes de l'Exèrcit i en concret a les bases de la Guàrdia Nacional, de la policia, de les casernes: germans, són del nostre mateix poble, estan matant els propis germans pagesos i, front a una ordre de matar que doni un home ha de prevaler la llei de Déu que diu: “No mataràs”. Cap soldat no es troba pas obligat a seguir una ordre contra la llei de Déu. Una llei immoral no deu ser complida per ningú. Ja és hora de recuperar la consciència i de creure-la abans que no l'ordre del pecat. L'Església, defensora dels drets de Déu, de la dignitat humana, no pot restar callada davant tanta abominació...us suplic, us prec, us ordèn en nom de Déu: “Cessi la represió!” (Monsenyor Óscar Romero, arquebisbe màrtir de San Salvador, la vespra del seu assassinat per l'Exèrcit feixista antiindígena, 23-3-1980). Ω

Immigrants argentins, bolivians i pakistanesos volen el català com a llengua oficial

Segons publicava ahir el diari *El Punt*, tres col·lectius d'immigrants argentins, bolivians i pakistanesos han demanat que el català sigui l'única llengua oficial de Catalunya, perquè consideren que d'aquesta manera podrien integrar-se molt més fàcilment i ràpidament a la societat catalana. Les tres associacions són el *Casal Argentí de Barcelona*, el *Centre Bolivià Català* i l'*Associació de Treballadors Pakistanesos*.

El president del Casal Argentí de Barcelona, Diego Arcos, afirma: “Aquí, quan parles català, és quan se't comença a considerar integrat i ja no se't mira com un immigrant. Per tant, si el català fos l'única llengua oficial de Catalunya, per a nosaltres tot seria més senzill”. Arcos recorda també que les llengües precolombines de l'Amèrica Llatina van ser reprimides culturalment, i que això és un motiu afegit, per a ell, per defensar el català.

“Per què hem d'aprendre el castellà?”

Per la seva banda, el president de l'Associació de Treballadors Pakistanesos, Javed Illyas, explica: “El català t'obre les portes. Aleshores, per què hem d'aprendre el castellà?”

Finalment, la presidenta del Centre Bolivià Català, Elsa Oblitas, creu que cal “respectar la lluita de la societat catalana per mantenir la seva llengua” i que, per tant, el català hauria de ser l'única llengua oficial a Catalunya.

Re: Immigrants argentins, bolivians i pakistanesos volen el català com a llengua oficial

Anònim, el 29 de Desembre a les 14:16

Si s'hi identifiquen, llavors seran catalans, no estrangers. I resten en aquests catalans les nostres esperances de guanyar un referendun de llibertat.

—És molt animador que estrangers es sentin identificats amb la realitat catalana. Hem de continuar la lluita!

— Si s'hi identifiquen, llavors seran catalans, no estrangers. I resten en aquests catalans les nostres esperances de guanyar un referendun de llibertat. Ω

ROMANCE DE LA GUARDIA CIVIL ESPAÑOLA, de Federico Garcia Lorca, poeta fusilado por el fascismo

<http://members.fortunecity.com/antifatxa/txgarlor.html>

Los CABALLOS negros son.
Las herraduras son negras.
Sobre las capas relucen
manchas de tinta y de cera.
Tienen, por eso no lloran,
de plomo las calaveras.
Con el alma de charol
vienen por la carretera.
Jorobados y nocturnos,
por donde animan ordenan
silencios de goma oscura
y miedos de fina arena.
Pasan, si quieren pasar,
y ocultan en la cabeza
una vaga astronomía
de pistolas inconcretas.
Oh, ciudad de los gitanos!
En las esquinas, banderas.
La luna y la calabaza
con las guindas en conserva.
Oh, ciudad de los gitanos!
¿Quien te vio y no te recuerda?
Ciudad de dolor y almizcle,
con las torres de canela.
Cuando llega la noche,
noche que noche nochera,
los gitanos en sus fraguas
forjaban soles y flechas.
Un caballo malherido
llamaba a todas las puertas.
Gallos de vidrio cantaban
por Jerez de la Frontera.
El viento vuelve desnudo
la esquina de la sorpresa,
en la noche platinoche,
noche que noche nochera.
La Virgen y San José
perdieron sus castañuelas,
y buscan a los gitanos
para ver si las encuentran.
La Virgen viene vestida
con traje de alcaldesa,
de papel de chocolate
con los collares de almendras.
San José mueve los brazos
bajo una capa de seda.
Detrás va Pedro Domecq
con tres sultanes de Persia.
La media luna soñaba
un éxtasis de cigüeña.
Estandartes y faroles
invaden las azoteas.
Por los espejos sollozan
bailarinas sin caderas.
Agua y sombra, sombra y agua
por Jerez de la Frontera.
¡Oh, ciudad de los gitanos!
En las esquinas, banderas.
Apaga tus verdes luces,
que viene la benemérita.
¡Oh, ciudad de los gitanos!
¿Quien te vio y no te recuerda?

Dejadla lejos del mar,
sin peines para sus crenchas.
Avanzan de dos en fondo
a la ciudad de la fiesta.
Un rumor de siemprevivas
invade las cartucheras.
Avanzan de dos en fondo.
Doble nocturno de tela.
El cielo se les antoja
una vitrina de espuelas.
La ciudad, libre de miedo,
multiplicaba sus puertas.
Cuarenta guardias civiles
entran a saco por ellas.
Los relojes se pararon,
y el coñac de las botellas
se disfrazó de noviembre
para no infundir sospechas.
Un vuelo de gritos largos
se levantó en las veletas.
Los sables cortan las brisas
que los cascos atropellan.
Por las calles de penumbra
huyen las gitanas viejas
con los caballos dormidos
y las orzas de monedas.
Por las calles empinadas
suben las capas siniestras,
dejando detrás fugaces
remolinos de tijeras.
En el portal de Belén
los gitanos se congregan.
San José, lleno de heridas,
amortaja a una doncella.
Tercos fusiles agudos
por toda la noche suenan.
La Virgen cura a los niños
con salivilla de estrella.
Pero la Guardia Civil
avanza sembrando hogueras,
donde joven y desnuda
la imaginación se quema.
Rosa la de los Camborios
gime sentada en su puerta,
con sus dos pechos cortados
puestos en una bandeja.
Y otras muchachas corrian
perseguidas por sus trenzas,
en un aire donde estallan
rosas de pólvora negra.
Cuando todos los tejados
eran surcos en la tierra,
el alba meció sus hombros
en largo perfil de piedra.
¡Oh, ciudad de los gitanos!
La Guardia Civil se aleja
por un túnel de silencio
mientras las llamas te cercan.
¡Oh, ciudad de los gitanos!
¿Quien te vio y no te recuerda?
Que te busquen en mi frente.
Juego de luna y arena.

Front a la brutalitat policiaca

Ja fa set anys que col·lectius de tot el món commemoren, també el 15 de març, la Jornada Internacional contra la Brutalitat Policiaca. La primera jornada, la van convocar el 1997 els grups Bandera Negra de Suïssa i el Col·lectiu Oposat a la Brutalitat Policiaca del Quebec, arran de l'assassinat per la policia helvètica de dos infants, un 15 de març. Segons el manifest dels organitzadors, 'a banda denunciar els excessos de la policia, la jornada és una oportunitat d'es-

tablir i reforçar llaços entre els grups que lluiten directament o indirecta contra la violència estatal al món'. Els impulsors de la iniciativa també pretenen, amb la jornada, 'trencar el mite del caràcter honrat de la policia', acceptat unànimement i recalcat sovint pels mitjans de comunicació de massa. Als EUA, la jornada contra la brutalitat policiaca se sol traslladar al 22 d'octubre. A internet es publiquen moltes webs dedicades a denunciar els abusos de la policia. Entre aquestes hi ha Reporting Bad Cops, Police Complaint Center, CopCrimes, Cop Watch, National Bad Cop i Parents Against Corruption & Coverup. <http://www.aznar.net/>

2004, repte de futur

Aprofitant la tradició de Nadal i Cap d'Any de fer balanç de l'any que deixam enrere i de formular les intencions que ens guien per als mesos que han de venir, crec que és el moment adequat de passar revista a les actuacions de govern dels sis mesos de gestió, treure'n conclusions i plantejar els projectes més immediats per a l'any que està a punt de començar.

Dit això, ja sabeu que mirar cap endavant, recuperar la confiança, mantenir la capacitat de reacció i apostar per la prosperitat de la societat balear no és fàcil. L'únic secret és la feina, la bona feina. I no la feina per la feina, sinó la feina basada en una actitud receptiva, de voluntat de percebre què vol la societat civil, el teixit productiu, la gent del carrer, i què s'ha de menester per satisfer aquestes demandes.

En aquest sentit, l'any que ve serà un any fonamental per demostrar que renovar l'ambient polític serveix, si més no, per reprendre objectius claus a l'hora de donar un impuls definitiu a les expectatives de futur de la nostra terra.

Així, hem de mantenir les perspectives turístiques que conformen l'eix de l'economia balear, aplicant-hi -això sí- les mesures correctores pertinents per aconseguir un equilibri de sostenibilitat a favor dels nostres recursos naturals.

Per això, oferir al teixit empresarial prou al·licients per implicar-se en els nous projectes econòmics ha estat una de les prioritats d'actuació de l'actual Govern. I ho ha estat per una raó molt senzilla: l'empresari és el principal creador de llocs de feina i els índexs d'ocupació són fonamentals per marcar el grau de benestar social d'una comunitat. D'aquestes xifres dependran, en definitiva, les possibilitats reals de prosperitat de la societat balear.

Igualment, hem afrontat amb realisme problemes històrics que han condicionat el desenvolupament i la qualitat de vida dels ciutadans i les ciutadanes de les Illes Balears. La solució ha passat per adoptar una actitud negociadora amb l'Administració central i una clara voluntat de col·laboració institucional.

Els resultats positius no s'han fet esperar. Només fa mig any que governam i ja hem aconseguit algunes fites importants.

Per una banda, hem aprovat l'assignatura pendent d'abaratir els preus dels vols interinsulars. D'una vegada per totes, la comunicació aèria entre les Illes és més assequible

per als residents.

Per una altra, hem posat els fonaments perquè, a mitjan termini, els problemes de subministrament energètic es resolguin d'una manera definitiva. Amb la combinació del gasoducte i el cable elèctric acabarem amb un monopoli i un aïllament històrics que ens impedié disposar d'energia en les mateixes condicions que els ciutadans de la Península.

És a dir, hem combatut els efectes nocius del fenomen tan injust de la insularitat. No és cap miracle. És només que hem sabut trobar la fórmula d'aplicar amb eficàcia els principis continguts en el Règim Especial.

Ja he dit al principi que els rituals de Nadal i Cap d'Any inclouen també els projectes per al futur immediat. El Govern que m'honora presidir té com a eix fonamental d'actuació adoptar mesures per retomar les Balears al lloc del rànquing europeu que els correspon.

Per fer-ho possible, apostam per la millora de les infraestructures existents; per la projecció d'unes Illes Balears dinàmiques que assumeixin el seu pes específic en el context nacional i internacional; per un model sanitari de qualitat, capaç d'assumir les demandes d'una població que creix contínuament.

Aquestes línies d'actuació no són casuais. Van encaminades a satisfer els drets humans més elementals, com ara, el dret a no morir en la carretera; el dret a tenir una assistència sanitària digna i eficaç; el dret a rebre la millor formació possible, i el dret a ocupar un lloc de feina estable, cosa íntimament relacionada amb el ressorgiment de l'economia balear en el concert europeu.

Això no pretén ser una declaració d'intencions. És, clarament, una invitació a tot-hom per participar en la progressió de la nostra terra, és a dir, en la construcció d'unes Balears sòlides, fidels al seu comportament hospitalari de sempre, i amb la llibertat suficient per sentir-se responsables del futur que els nostres fills mereixen.

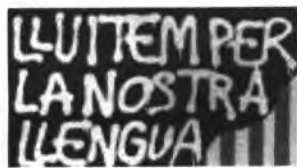
I, amb aquesta voluntat de servei, vull fer-vos arribar els meus millors desigs de felicitat per a l'any que comença. Estic segur que vos aportarà el benestar que vos heu guanyat.

Gràcies a tots i molts d'anys.Ω

JAUME MATAS PALOU
PRESIDENT DEL GOVERN
DE LES ILLES BALEARS

Antoni Mir, expresident de l'OCB, nou secretari general de Política Lingüística

L'encara president de l'Obra Cultural Balear (OCB), Antoni Mir (que en la passada edició de l'entrega de premis 31 de desembre va anunciar que no es presentaria a la reelecció) serà anomenat avui amb tota probabilitat nou secretari general de política lingüística. Miquel Pueyo, un filòleg lleidatà de provada solvència i reconeguda trajectòria en favor de la nostra llengua serà el número dos de la secretaria.

Antoni Mir, amb un currículum impecable pel que fa a la defensa del català a les Balears, despertava algun que altre recel en l'Esquerra Republicana de Mallorca, amb la que havia tingut alguna que altra diferència, però això no ha estat obstacle perquè s'acabés imposant el criteri del Conseller en Cap, Josep-Lluís Carod-Rovira, del qual dependrà la política lingüística.

M'agradaria que aquesta notícia servís per a formular-li propostes i peticions al nou responsable de la normalització del català. L'ús social, el marc legal, els drets i els deures, la immigració, l'incompliment de la llei, les sancions, els doblatges, els mitjans... molts són els reptes que es plantegen i llarg el camí per recórrer. De moment, però, el primer pas ja va ser donat en anunciar-se la preferència en els contractes del Govern per les empreses que etiquetin en català.

Diàleg:

- S'ha de felicitar a ERC perquè ha comptat amb representants d'arreu dels Països Catalans al nou executiu. Recor-

dem que el nou conseller d'universitats, Carles Solà, és valencià.

- En Carles Solà, de totes maneres, és una persona que va estar vinculada al PSPV-PSOE.

Benvingut sigui en Solà si vol treballar del costat d'ERC ni que sigui com a independent, i benvinguts n'Antoni Mir i na Caterina Mieres (PSC) Quanta més gent d'arreu la nació treballin amb normalitat dins el nou govern més visible sens farà, almenys així ho espero...

- Això de PPCC no m'agrada gens i crec que és contraproduent parlar-ne. Deu ser que jo sóc independentista-sobiranista i en canvi no massa, o gens, nacionalista. És clar que hauríem d'aclarir què vol dir exactament això darrer. Jaume 4art....bcn Jaumereg@yahoo.es

- Joan Fuster va dir que: "Són nacionalistes en la mesura que ens obliguen". Potser aquesta sigui la resposta al teu dubte.

- No era en principi un retret cap a ell, només puntualitzar que tot i ser proposat i recolzat per ERC era un ex-PSOE...

- Ostres el solà és un tio boníssim que se n'ha sortit de la jungla de l'Autònoma!

- PS: I que estigues vinculat amb el PSPV ?? Sacrílegi ?? No! Ara està a ERC, no? Doncs aplaudim-lo! Ostres el Solà és un tio boníssim que se n'ha sortit de la jungla de l'Autònoma!

- Tenim clar que les persones poden ser vàlides... però que els demanarieu que fessin per millorar la situació del català. Cal sancionar als que incompleixin la llei? Cal que la Generalitat pagui els doblat-

ges? Trobeu normal que el mateix llibre traduït en català a vegades costi el doble que la traducció castellana? Quins àmbits cal prioritzar?

- Abans de tot crec que cal aplicar la llei que feu CiU. I si cal posar multes se'n posen. S'ha de ser més ferm. A més, ara el govern tindrà la "cobertura" de la progressia del PSC, la que abans trobava "pagesos" als d'Esquerra. Jaume 4art bcn

- Es podria donar el cas que a Catalunya és dugués a terme una iniciativa similar de radio de música exclusivament en català?

- Al text de la notícia s'hi diu que en Mir despertava algun recel a ERC-Mallorca però no explica per què. Algú sap què va passar?

- Pel que fa a la política lingüística, en aquest país els immigrants espanyols han tingut temps i facilitats per a integrar-se. El qui no ho ha fet ha estat, senzillament, perquè no li ha donat la santíssima gana. Després de tant de temps i d'afartar-nos de paciència i bona voluntat, jo no només sóc partidari d'aplicar sancions exemplars, sinó també de clausurar els negocis d'aquells que no vulguin complir la llei.

- El que s'hauria de dir d'una vegada als de BTV (televisió municipal de Barcelona) que doblin d'una vegada les pel·lícules al català. Curiosament, però, des que Esquerra ha fet president en Maragall surten més pel·lícules en català que mai (bé, això no és gaire difícil perquè abans no n'hi havia pràcticament cap). Ah, i a veure si a partir d'ara el seu director decideix anar a classes de català, que fa vergonya sentir-lo. Roger.

Son n'Antoni Mir president de l'OCB a l'ofrena del dia 30 al Rei en Jaume amb en Toni Colomer president de l'OCB a Inca. N'Antoni Mir ha anunciat que deixa la presidència de la entitat i n'Antoni Colomer ha trencat relacions amb el batle d'Inca quan va dir a la diada de Mallorca que els del PP són uns traïdors i uns trastocats mentals. I és clar que els del PP són uns esquizofrènics quan diuen que defensen el català i fan tot el possible per enfonsar-lo.

- El que jo trobo més urgent és l'aplicació de la llei de normalització lingüística. No crec que s'hagin de posar multes d'un dia per l'altre, primer s'ha d'informar a tots els establiments del Principat que existeix aquesta llei i que preveu sancions tot posant una data límit per que tinguin temps de corregir-ho. El segon més urgent és obligar als professors de les escoles, instituts i universitats del país que facin totes les classes en la llengua del país excepte les d'idiomes diferents al català.

- Completament d'acord. S'ha de ser més valent que els governs anteriors i s'han de posar dates.

- Per cert. He escoltat la tertúlia d'Onada Cero d'aquest matí. La pasionària Cristina Alberdi bramava per la unitat-uniformitat d'Espanya. Pobre Màrius Carol aguantant els brams. Jaume 4art

- ERC-Illes no hi està d'acord perquè volien que ho fos un militant seu que és sociolingüista. Ω

CLAR I CATALÀ

Si la llengua és l'expressió d'una vitalitat cultural, el castellà està en coma.

Mentre la espanya fonamentalista, excloent, insolidària, intolerant i que segueix menyspreant tot allò que ignora ens va imposant la seva llei del mes fort i ens nega qualsevol dret universal d'emancipació, ella mateixa és sotmet a la pressió d'altres com lo més natural del món, així és normal que ens arribin mots com: Home cinema, Surround, Bluetooth, Firewire, Memory stick, Memory card, Píxel, Web, zoom, i un llarg etcètera d'anglicismes adoptats pel castellà sense la menor resistència que aterren al nostre idioma i també els adoptem com a normals juntament amb d'altres degudament deformats en aberrant companyonia hispana com dir emilio al e-mail, cap problema pel no problem o dir puenting que ves a saber d'on ha sortit.

La submissió del català al castellà, te una certa lògica lligada al "justo derecho de conquista", dit

en curt i ras per entendre's i que també disculpa el silenci, moltes vegades conscient i culpable, de les nostres autoritats locals en el terreny lingüístic que durant molts anys han preferit callar abans d'enfrontar-se a l'amo de Madrid per defensar allò que és l'únic que és nostre, la nostra llengua i que ens convindria aturar per pura supervivència.

No ens podem fer els fatxendes en quant a principis nacionalistes per un costat mentre que per l'altre adoptem tota sort d'anglicismes i barbarismes degudament sodomitzats per la real academia espanyola de la llengua i incorporats al seu lèxic per major glòria del seu contradictori imperi si el que realment volem és una nació pròpia i diferent.

Si Espanya com país sobirà accepta la prostitució del seu idioma voluntàriament no ha de ser motiu suficient perquè nosaltres, si ens considerem amb dret a ser igual de sobirans, acceptem

aquesta tirallonga d'aberracions lingüístiques que ens arriben d'ella.

Crec que la principal i més dura batalla que tenim per endavant, no és ni l'encaix a Europa, ni la finançació ni que Madrid ens respecti, ni l'exèrcit de "tietas" malhumorades pel triomf del tripartit, la clau està en aturar la degradació de l'ús del català i en revifar-lo fins al mateix nivell d'ús social que el castellà.

I és aquí on podem valorar l'utilitat social del tripartit que n'estic segur sabran anar molt més enllà d'on van arribar en 23 anys els polítics de casa bona malgrat lo molt patriotes que ara diuen ser. Ω

Medir Alfonso i Ríos

37.664 999-S

Tel 93-864 49 85 / 660 54 80 99

Sant Jaume, 1

08184 Palau-solità i Plegamans

Vallés Occidental

LES MENTIDES DE L'ARANYA

LLUÍS PINYOT (CATALÀ QUE HA VISCUT TEMPORADES A COSTA D'IVORI I HA FET RECULLS DE FOLKLORE I RONDALLES)

Fa molt de temps, el rei tenia una filla que es deia Hama, i per provar el nivell d'intel·ligència i civilització de la seva societat, i també per trobar-li un marit que fos prou intel·ligent i noble, va fer saber al poble que donaria la mà de la seva filla a aquell que endevinés el seu nom.

L'Aranya, de posició humil, va enginyar-se un estratagema per poder accedir a la cort del rei. Va anar a la selva i va buscar plomes d'ocell, branques i fulles i es va construir unes ales per poder volar.

Volant, va entrar a palau i es va posar en una branca de l'Arbre de les Paraules que es troba al bell mig del pati de palau. L'esposa del Rei, que en aquell moment passejava pel pati, va veure aquell ocell tan estrany i va cridar la seva filla:

- Hama, Hama!, Corre, surt! Mira quin ocell més estrany que hi ha en aquesta branca de l'Arbre de les Paraules!

- On! On és? -va preguntar la filla mentre sortia de la seva cambra. En sentir això, l'Aranya va aixecar el vol. Ja sabia què volia. Ara podria casar-se amb la filla del Rei i entrar a formar part de la reialesa.

Arribant al poble, l'Aranya va agafar el seu tam-tam, va reunir uns quants joves i tocant amb força i bon ritme varen anar en comitiva fins al palau reial cantant tan fort com podia el nom de la filla del Rei.

Com que el Rei havia donat la seva paraula, va haver de consentir el casament de la seva filla amb l'Aranya i es varen celebrar les noces. La festa va durar una setmana i els balls i les cançons no varen parar en tot el temps.

Un cop casats, l'Aranya i la seva esposa varen anar a viure a la seva casa conjugal, i al cap de nou mesos varen tenir el primer fill.

El temps va anar passant i el fill anava creixent.

Un capvespre l'Aranya estava assegut al portal de casa i el seu fill jugava amb unes pedretes prop del seu pare. De sobte, l'Aranya va començar a cantar una cançó que revelava el secret de la seva trampa per descobrir el nom de la seva esposa, i el fill, que ho va sentir, va anar a explicar-ho a la seva mare.

La filla del Rei es va enfadar molt.

- Així que vas utilitzar una trampa vulgar per saber el meu nom! -va dir-li la seva esposa- no ens mereixes ni a mi ni al meu fill. Agafo tot seguit les meves coses i me'n torno a casa del meu pare!

Dit això, la dona va anar a la cambra a recollir les seves coses. Un cop les va tenir preparades; aleshores, va deixar el farcell a terra i va anar a la cambra del seu fill, l'Aranya va entrar a la cambra de la seva dona i, d'amagat, va ficar-li uns quants ous dins del

farcell.

Quan ho va tenir tot preparat va agafar el seu fill de la mà i els dos farcells i, sense esperar més, va anar a casa del seu pare. L'Aranya els va acompanyar, i quan van arribar davant del Rei, abans que la dona pogués dir res, l'Aranya va dir:

- Pare i Rei meu, la teva filla em desobeeix! Jo crio pollastres i ella em roba els ous i els trenca, i jo em quedo sense pollets per poder honrar els avantpassats.

- Això no és cert! -va replicar Hama enfadada.

- No sóc pas jo qui diu mentides -va dir l'Aranya amb un somriure irònic-sinò digues-li que t'ensenyi el farcell.

El rei, en veure els ous trencats dins el farcell de la filla, es va enfadar molt amb ella i li va dir:

- Fill, t'has comportat malament, no tens motiu per deixar el teu marit, així que, agafa les teves coses i torna amb ell cap a casa.

Al cap de pocs dies l'Aranya va tornar a cantar la cançó en un moment en què tant Hama com el seu fill la podien sentir.

Hama, enfadada, sense dir ni paraula al seu marit, va preparar el farcell amb les seves coses; però mentre preparava el del seu fill, l'Aranya va anar corrents al camp i va collir nyams i, d'amagat, els va ficar dins el farcell de la seva dona. Quan Hama i el seu fill varen marxar cap a casa del seu pare, l'Aranya també els va acompanyar, i igual que l'altra vegada, abans que Hama pogués dir res al seu pare, l'Aranya va parlar:

- Pare i Rei meu, la teva filla Hama sempre es queixa que no li dono prou menjar i, tot i que és abundant i variat el que disposa per cuinar, ella, insatisfeta, cull els nyams abans de madurar. Jo li he dit que això no està bé, però ella, en comptes de reconèixer-ho i obeir-me, s'ha enfadat i aquí ens tens.

Llavors l'Aranya va agafar el farcell de la seva esposa i en va treure els nyams verds que hi havia ficat, i els va mostrar al rei.

El rei, un cop més, va reprovar la seva filla i li va dir:

- Hama, t'has comportat malament, no tens motiu per deixar el teu marit, així que agafa de nou les teves coses i torna amb ell cap a casa.

Al cap de pocs dies, l'Aranya ja tornava a cantar la seva trampa davant de Hama i el seu fill, i una vegada més, Hama va fer els farcells per marxar de casa.

Com les altres vegades, quan van ser davant del rei, l'Aranya va parlar abans que Hama pogués dir res:

- He donat a la teva filla molts atuells de cuina i ella els ha anat trencant tots per manca de cura. Avui

s'ha queixat que ja no li quedaven cassoles i jo li he dit que havia de parar compte de no trencar-les, i ella s'ha enfadat tant que ha agafat tots els meus objectes de valor i aquí ens tens. Si no em creus digues a la teva filla que et mostri el seu farcell.

- Això és tot mentida! -va dir Hama abans que el seu pare digues res- L'Aranya, el meu marit, és un veritable mentider. Ell és qui cada vegada ha anat ficant dins el farcell primer els ous i després els nyams verds, per tal de fer-me quedar com una mentidera al teu davant, però aquesta vegada, abans de sortir de la cambra he mirat dins el farcell i n'he tret tots els objectes de valor que ell hi havia ficat per enganyar-te.

L'Aranya, en sentir això, es va escapar corrents per tal de no fer el ridícul en descobrir-se les seves mentides.

El rei, en veure-ho, va accedir que Hama i el seu fill es quedessin amb ell.

L'Aranya no sabia que mai res es pot fonamentar sobre una mentida, perquè tard o d'hora surt a la llum i tot s'ensorra. Ω

Com podeu suposar, el concepte civilització, en aquest cas, es refereix al grau en què els valors de la societat africana estaven assumits per la població.

En els pobles baulés, la societat està dividida en castes, i cada família pertany a una casta. La casta de la noblesa és la més alta i és molt difícil accedir-hi si no és per vincles familiars.

En la majoria de contes baulés, l'Aranya personifica l'engany, l'astúcia i les mandangues.

En tots els pobles, a la plaça o part central, hi ha aquest arbre, i és allí on es troben les persones per fer assemblees, judicis o discussions per prendre decisions que facin referència a la vida del poble.

Pels africans, la paraula donada té un gran valor. Com que són cultures que no coneixien l'escriptura, tot passava de pares a fills a través de la paraula. Nosaltres, per trencar un tracte, hem de fer-ho signant papers, per això ha perdut valor la paraula.

Els avantpassats o ancestrals, són molt presents en la religió tradicional dels pobles de Costa d'Ivori, i es considera que des del més enllà, protegeixen els seus descendents. És per això que se'ls venera i se'ls hi ofereixen sacrificis. Ω

Com el poeta, sento el fred de la nit i la ximbomba fosca, i penso, capficat, en el meu poble.

Què se n'ha fet, dels nostres cants, dels nostres versos i de la nostra bella parla catalana? No els sento ni a ple carrer ni al temple.

A tu, Jesús, tranquil·let en l'establia, et presento, doncs, el meu gemec i el meu crit: Desperta't!

Infant, desperta't!

No dormis, infant, que el llop fa la seva ronda. Alça't i fes-me costat en la constant i fatigosa lluita d'enaltiment identitari.

Fes, Rei de les Nacions, que la tebior i la por de la nostra gent esdevinguin una brasa que abran-

di de força i potència els nostres guies i pastors.

I encara, del dolor de llengua, de la coïssor dels ulls cecs i del patiment de boca closa, fes-ne ressorgir una gran estela que, en la nit més santa i ufana, pregoni que la nostra llengua nacional, la llengua catalana, és la més bella i dolça del món. Ω

Ramon Sangles i Moles

NO SIGUIS GALLINA

Hi ha una paràbola, en clau didàctica i mordaç, sobre les repercussions de l'expansió europea en terra africana que parla d'un caçador que atrapa un aguiló i el tanca en un galliner. El poll d'àliga creix convençut que és una gallina i que, en conseqüència, no sap volar. Un amant dels animals que s'adona de la barrabassada, fa de tot i força fins aconseguir que l'àliga alci el vol entre els cims més alts de la contrada. James Aggrey (1875-1927), l'autor de *L'àliga que no volia volar*, acaba el conte dient: «hi ha hagut persones que ens han fet pensar com gallines. I molts de nosaltres encara pensem efectivament que som gallines. Però el nostre cor d'àliga ningú ens el podrà canviar (...) Obrim les ales i volem. Volem com les àligues». I és que l'àliga és una au majestuosa. La seva volada irradia embranzida, elegància, vigor, agudeses visual. Mentre que l'àliga fa goig de veure-la, el gallinaci és un vol que fa riure de tan ridícul. Aggrey, un dels pares de la independència de

Ghana, s'empescà aquesta rondalla precisament per tal de desvetllar el seu poble de la submissió colonial anglesa: «No ens acontentem mai amb els quatre grans que ens tiren a terra perquè continuem captius».

La gràcia dels contes és que saben connectar amb els sentiments. Tant és així, que permeten estructurar els pensaments i definir millor les pròpies emocions. Però, sobretot, acostumen a ser canals per expressar de manera camuflada allò que no gosem dir de manera oberta. A més, que hi hagi dificultats que els protagonistes encaren amb èxit serveix per calmar els propis neguits i veure com resoldre el que està passant.

Va ser precisament en *L'àliga que no volia volar* que Leonardo Boff, teòleg de l'alliberament, es va inspirar per tal d'elaborar una metàfora de la condició humana: «Es tracta d'aprendre a veure'ns des de les dimensions que conviuen amb nosaltres: la de l'àliga amb la seva

visió global, utòpica, somiadora, espiritual i la de la gallina amb una visió focalitzada, puntual, quotidiana, concreta». En aquest mateix sentit, Boff amplia el plantejament posant també d'exemple els escacs. En l'esmentat joc podem ser les peces, esperant que un altre ens mogui o pensi per nosaltres, o bé podem ser el jugador que té una visió àmplia i integral del que s'esdevé en la partida.

Els pobles als quals la història els ha estat adversa sovint s'han vist abocats a adaptar-se als desitjos d'altres. Els subjugats no sempre toleren les frustracions. I de vegades s'estimen més ser indulgents amb els que els tenen tancats en el galliner. No enemistar-se amb qui no et respecta per no destapar la capsula dels trons és posicionar-se des d'una dimensió de gallina. No en va l'expressió popular «ets un gallina», d'ús corrent entre la canalla, relaciona l'aire d'aquesta au amb la covardia i la pusil·lanimitat. En

canvi, desadormir les ales i activar l'ànim amb la convicció d'avançar per tal de ser capaços de dominar les dificultats que la vida ens etziba és optar per una dimensió d'àliga. Us imagineu una persona que tot i tenir dos braços només en fes servir un com si l'altre el tingués amputat? Si tenim totes les extremitats i altres parts del cos sanes i estalvies, fer-les servir ens dota de major capacitat d'acció. Altrament, els oculistes no s'immuntarien quan detectessin entre els seus pacients, per exemple, un ull gandul. De la mateixa manera que és precís rehabilitar-nos de la vista quan no respon adequadament, no tenir por a fer volades llargues convertirà els catalans en gent respectada. És a dir, per més que se'ns posi la pell de gallina, res ens ha

de frenar a lluitar com una sola persona pels nostres drets nacionals. Ni galls ni gallines. **Q**

QUIM GIBERT,
PSICÒLEG

FESTEJAR EN POSITIU FRONT AL VICTIMISME/DERROTISMES. UNA MICA D'ALEGRIA

Toluges (Rosselló, prop de Perpinyà), on l'abat Oliba instituí les Treves de Déu (el primer parlamentarisme europeu medieval) i el Coll de Panissars (on els catalans derrotaren repetidament les invasions franceses) són dos indrets especialment interessants a reivindicar i, a més a més, en positiu.

Festegem massa derrotes i això és, en part, tornar a repetir-les innecessàriament: cal TAMBÉ, festejar victòries per no oblidar com les vam assolir. La diferència en alguns temes és entre sobreviure o extingir-nos.

El Bloc Català, el tens a <http://bloc.catala.web.online.fr/bloc.htm#1>.

Altres webs:

- <http://perso.wanadoo.fr/catnet/>
- <http://www.catalogne-nord.com/>
- <http://www.fut.es/~alresoft/catnord/>
- <http://www.cg66.fr/>

Amb tot hem de tenir present la necessitat d'organitzacions i de federacions d'abast nacional, de Guardamar a Salses, i de Maó a Fraga. Federacions i organitzacions articulades regionalment i comarcal, però alhora fermament coordinades. Únicament així anirem a alguna banda.

CATALUNYA NORD: PER FI, EL PREFECTE BONNET ANIRÀ A LA PRESÓ PER TERRORISTA

Alegria a la Catalunya Nord. Per fi, l'exprefecte Bonnet ha estat condemnat a tres anys de presó, un any dels quals la de complir de totes totes, segons la sentència del Tribunal d'Apel·lació de Còrsega.

També durant tres anys no podrà fer ús dels seus drets cívics.

Com se sap, Bonnet és el principal responsable de l'incendi intencionat de les "paillotes"—casetes que vénen menjar i beure a les platges— a unes platges properes a Ajaccio durant la nit del 19 al 20 d'abril del 1999.

Bonnet va cometre un acte de terrorisme. Va fer incendiar aquestes "paillotes" per tal que en fossin acusats els nacionalistes corsos i així desfermar més repressió.

Aquesta jugada li va sortir malament a ell i als seus acompanyants de l'aventura que també han sofert fortes condemnes.

Recordem que abans d'anar a Còrsega, Bonnet havia estat el prefecte a la Catalunya Nord. La seva principal obsessió era acabar amb totes les manifestacions catalanes per tímides que fossin.

Bonnet passarà a la història com un dels grans genocidis del català en els últims anys. Si no va poder fer més mal és perquè per desgràcia tots sabem la feblesa que té la nostra llengua a la Catalunya Nord.

I tot i que la sentència és prou benèvola, ens alegrarà veure de nou Bonnet entre reixes, després d'haver-hi estat ja dos mesos per la mateixa causa.

Encara que sigui tard és bo que aquest genocida rebi si més no una petita part del mal que ens ha fet.

<http://www.radiocatalunya.ca/principal.htm>

La perversió de la justícia francesa fa que Bernard Bonnet aurà recors a mantunes artefactes jurídiques per pas anar en preson...e benlèu que a la fin del camin anirà en preson un an. E això es son dreit, los dreits de l'òme de se defendre, mas cal notar que a los mejans d'o far.

Goël Roblin, jove militant polític breton, porta-paraula d'emgann, es en preson dempuèi dos ans; i èra engabiàt per "terrorisme"; serà liberat dins mantunes jorns... mas an res trapat contra el. La falta del jutge es clar; qui dirà que son pas manipulats?

I a mantunes presonièrs bretons, bascos, còrses en presons a París, "embastilhats" coma del temps dels Rei-dictator francés (Loís XIII, Loís XIV, Loís XV, Loís XVI - benlèu lo mai demòcrate) -, per res que la proteccion política del bonapartisme francés (continuacion dels Rei-dictator francés aprèp la «Révolution française»). Lo bonapartisme francés es devengut l'estructura del «centralisme democràtic francés» (modela dels soviètics de 1916), que la Turquia a prèp coma modela (cf Joan-Lluís Lluís dins son libre

«conversa amb el meu gos sobre França i els francesos»).... La jòia es compreensible de veire en preson lo «casa sansa» de la prefecturala, Bernard Bonnet. Mas cal relativizar això dins l'estat francés sancioner.

Bernard Bonnet es çò que es la Catalonha del nòrd: un grand unificador del catalanisme. E donc, un maisant prefecte, car la prefecturala es aquí per l'unificacion del sistema e la servacion de l'estructura.

Bernard Bonnet es estat conselhat coma prefecte per Chevènement, e nommat per... Lionel Jospin, cap de govern del moment.

Bernard Bonnet es un bonapartista que s'es fait manipulat pel sistema meteís, lo meteís sistema que s'acarnizarà a defendre.

Lo darrièr enemic de las reformetas de raffarin, primièr ministre actual de l'UMP [partit Bonapartista de vertat], son los sindicalistas de Force-Ouvrière-naut-foncionariat [a l'antena de France Inter recentament], que son contra la decentralizacion del sistema; e, lo setmanier francés L'Express explica ben dinc un article [www.lexpress.fr] que es benlèu de "blabla"....

Lo sistema francés es un sistema de mantidas, car es francés.

<http://campanyes.org>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

<http://www.unitat.org/>

<http://www.aznar.net/>

<http://storm.prohosting.com/extraofi/>

<http://www.kalegorria.net/cgi-perl/>

<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

<http://www.smscatala.com/>

<http://www.edu365.com/diariescola/>

<http://www.leebs.com/lbec/index.htm>

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meua actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11). **Q**

L'estratègia del PP

Ignasi Fleix

L'espectacular resultat electoral d'ERC, primer; el curosament escenificat ball de pactes, després; i finalment, l'encabronament de CIU, han servit de cortina de fum a una segona de les realitats sorgides del 16-N: els resultats més que satisfactoris obtinguts pel PP. Segurament, a Piqué -més per estratègia que no pas per ganes- ja li ha anat bé que hagi anat així. Però, que no hagi pregonat la seva victòria moral, no significa que se senti derrotat, que la regional del PP estigui en crisi, que s'hagin quedat fora de joc, ni molt menys, que no pensin jugar fort la partida.

Per començar podríem qualificar de mala notícia saber que Josep Piqué no abandona el vaixell del parlamentarisme català. Això és així, senzillament perquè quan Cèsar el va cridar a palau per anar amb la legió a guerrear amb els nadius de les colònies d'on ell prové, no li va prometre una acció ràpida com la de les Gàl·lies ("veni, vidi, vinci"), li va demanar una cosa més difícil: la romanització de la zona. I ja se sap, això porta llarg temps.

Però, per entendre el mandat que Aznar va fer a Piqué, cal saber quin són els propò-

sits populars en referència a l'escena política. Cal dir que si una cosa fastigueja enormement a les formacions estatalistes és el multipartidisme. Tots plegats somnien amb unes cambres de representants bipartidistes, a l'estil britànic, on t'ho jugues tot a les eleccions. Sense terceres forces minoritàries que poden desequilibrar les balances. Això no és res més que la "versió electoral" del pensament únic. L'estàs amb mi o contra mi, en el terreny electoral es converteix en un govern o ets l'oposició.

El Partit Popular ha convertit aquest somni o aspiració en objectiu polític i, de moment, no es pot queixar de com se n'ha sortit. Recordem-ho: Les eleccions del 1996 les guanya amb minoria i no té més remei que pactar amb CIU i PNV. Quan a la segona legislatura no es necessita d'aquests, no en té prou amb donar per finits els pactes sinó que converteix les dues forces en adversaris a aniquilar. Semblantment, al País Valencià -ho comentava l'altre dia en un escrit intítulat 'La "pax lingua" vulnerada'- va fer Zaplana amb Unió Valenciana. Però, amb la versió oposició ha actuat idènticament: o no és això el que ha passat a Euskadi amb el PSE que l'ha arribat a eclipsar fins al punt

de convertir la formació socialista en un partit mediocre sense iniciativa?

Crec que haurien de prendre nota dues formacions d'aquesta nació sobre la manera de fer política del PP. Una, seria Unió Mallorquina. Cal veure on la portaran els pactes de govern. De moment m'ensumo que la bel·ligerència que mantenen els populars de Matas amb el català s'assembla massa a l'actitud que van mantenir a la primera amb el català al País Valencià però, a la inversa. És a dir, perseguir buidar de sosteniment ideològic al partit soci. L'altra força que s'hauria de donar per al·ludida és CIU. Si bé és ben legítim fer oposició ferma a aquells que t'han arrabassat el poder, caldria anar molt amb compte amb qui s'arreglera, per no acabar fent el trist paper del PSE a Euskadi.

Tanmateix, tot està per veure.

- Ja han dit que esperen tenir 800 000 vots a Catalunya, a les eleccions a les Corts espanyoles... Serà el PP el 2n (o el 1r) partit a Catalunya a les eleccions de març?

El miracle és que això no hagi passat abans. El vot espanyolista existeix a Catalunya, i lentament ha anat migrant cap al PP. Segurament el tripartit hi aju-

darà. Microsondeig: la meva minyona de 60 anys (per cert, no sóc el Salvador Sostres), andalusa forever, esquerrana de tota la vida, està espantada amb el govern d'esquerrres perquè hi

ha ERC!

Segona sorpresa: ella s'estimava més CiU a la Generalitat.

Pregunta: Votarà PP a les generals per primer cop? Ω

230 professors de dret denuncien el PP

Una 'burla' al 'Estat de dret', un 'espectacle lamentable i continu', un govern que 'trepitja' els principis democràtics: aquestes són algunes de les frases textuales que 230 catedràtics i professors de dret constitucional i penal de tot l'Estat, fent balanç sobre l'any 2003, apliquen a la política del PP en aquestes matèries.

Aquest 'espectacle' antidemocràtic, diu un dels manifestos, signat per 120 docents de dret penal, ha culminat amb un 'episodi de burla de la normalitat parlamentària', que és com qualifiquen la reforma del Codi Penal espanyol per la qual es condemna a cinc anys de presó tothom qui convoqui un referèndum sense ser el Gobierno Español.

La denúncia dels penalistes se suma a la de 110 constitucionalistes que fa uns dies també es van manifestar públicament i per escrit contra la reforma del Codi Penal.

El mateix Tribunal Superior del País Basc, per boca del president Manuel María Zorrilla, ha denunciat també l'"emergència sobtada" de la reforma penal sense el debat que requereix el respecte a 'la voluntat popular'. Com se sap, la reforma del Codi Penal s'ha fet de manera irregular, aprofitant una escletxa legal que permet la tram-

pa que un partit amb majoria absoluta al Senado espanyol pugui fer lleis sense discutir-les al Congreso de los Diputados.

Diàleg

- CHAPEAU! Ja era hora d'alegrar-me i ho he fet llegint aquesta notícia. Ja era hora de que es denunciés al PP de coses tant evidents com ara la seva burla de la democràcia. Salut! Scorpio
<http://www.paisoscatalans.org/fncmoviment>

-Sí està molt bé, però quin efecte té això sinó es tan sols la consciència de vot de les poques persones que se n'assabentin de la denuncia i que per altra part la majoria son ja gent conscienciada del que passa?. El que s'ha de fer es denunciar als tribunals i que tard o d'hora rendeixin comptes aquests feixistes. I ningú va als tribunals! Els del PP se'n deuen riure de tot això.

-Nano, Primer, que al text ja diu ben clar que es tracta d'una "escletxa legal". És a dir, la trampa de la llei.

És a dir, que els tribunals ni tan sols ho admetran a tràmit. Després, que si dos-cents professors de dret PENAL no van a judici, vaja, crec jo que deu ser per alguna cosa. I després, no t'oblidis de qui posa els jutges a les instàncies més altes... Ω

Lapidari amb qüestionari

"I el Crist? És un anarquista que va triomfar. És l'únic" (Malraux).

"Tinc malícia als jueus perquè han donat al món aquell home, Jesús" (Hitler, en "diari de converses en la taula").

"El Crist és la font més rica de força espiritual que un home pugui conèixer" (Gandhi, el major independentista de la Història).

"El món serà salvat per la bellesa...i la bellesa és el Crist" (Dostoievski).

"El cristianisme no és pas una religió, sinó un esdeveniment: encarnació, mort i resurrecció de Jesucrist. Un esdeveniment no pot entrar en crisi: existeix" (Luigi Giussani).

"El coneixement més cristià és el de les llengües, car uneix la gent" (Lev N. Tolstoi, 1828-1910, cristià socialitzant no violent).

"La fe és l'antisèptic de l'ànima" (Walt Whitman).

"Hi ha gent que detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen als altres d'estar a llur nivell o bé per sota" (D.H. Lawrence).

"Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat mesquines" (Emerson).

"Qualsevol nació que vulgui assegurar la seva durada i demostrar el seu dret a l'existència ha de descansar damunt una base religiosa" (Otto von Bismarck, artífex de la unificació i independència alemanya).

"Els primers cristians eren 'poc religiosos', com hom veu perquè, els de Jerusalem, de moment, continuaven anant al Temple de sempre; i els de Roma no sentiren pas necessitat ni de temples ni d'imatges, fins al punt que la gent els tenia per ateus" ("Transparència al cim", J. Rovira Tenas, capellà catòlic independentista).

"No puc pas entreveure cap altra raó per a l'existència de l'art, la poesia i la religió, sinó quan tendeixen a restaurar-nos en una visió fresca, un encís més emocional i en el més vital sentit de la vida" (Lin Iutang).

"Si és, doncs, abominable la incredulitat i menyspreu envers les coses divines, ho és també la superstició, que, com l'aigua, se'n va sempre a dominar allò més baix i abatut" (Plutarc).

"La fe comença on acaba l'orgull" (Lamennais).

"Aquell que no reconeix l'existència d'una llei divina no pot ser anomenat 'home superior'" (Confuci).

"Guaiteu ara com els homes ens donen la culpa a nosaltres, els déus, per allò que és, al capdavant, sols el fruit de llur estupidesa" ("L'Odissea", Homer).

"No pots veure Déu. Però tin amor i l'hi albiraràs" "Hi ha qui vol veure Déu... Però escolta la dita: 'Feliços els misericordiosos, car ells veuran Déu'. Mira, doncs, de fer-te amb allò que t'habilitarà per a la Visió". "Recelosos, amb què en tindreu prou, si ni el mateix Déu és suficient per a vosaltres?". "En aquestes tres afirmacions hi ha gran malícia: que no hi ha Déu, que Déu és injust i que Déu no governa les coses". "Si la divina Providència no regeix les coses humanes, tota religió sobra" (Agustí de Bona).

"Hi ha un principi que es resisteix a tota informació, que mai no deixa de mantenir l'home en una ignorància perenne... És el de desestimar el que mai no s'ha esbrinat" (H. Spencer).

"Una ignorància absoluta no és pas el mal major ni el més terrible, ho és molt més un munt de coneixements mal païts" (Plató).

"L'ateisme és una crossa per als que no poden pas suportar la realitat de Déu" (Stoppard).

"Déu no creu en ateus" (Sandberg).

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas compreses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a tomb de la meua actitud envers la religió. Jo crec en un Déu per-

sonal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al "Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine", 1959, 11). "Few people are capable of expressing with equanimity opinions which differ from the prejudices of their social environment. Most people are even incapable of forming such opinions" (Einstein).

"I, si vols conèixer Déu, no vulguis resoldre tots els enigmes. És millor que guaitis a dins de tu i El veuràs jugant amb els teus infants" (Khalil Jabrun).

"Tots els Robespierres i Nerons volen acabar amb Déu i sempre els surt el tret per la culata, voler acabar amb Déu és d'un infantilisme i una demagògia terribles: ara i ací, sovint de gent que no ha patit o bé que té fòbia descontrolada al patiment i no sap què és la vida. El món sempre ha estat dividit, sia per ideologies, per cultures, per racismes, per religions i per mil coses més, d'on ix aquesta gent que ni tan sols creu en Déu i sols l'esmenten per a tirar-li les culpes de les divisions i de la insondable estupidesa i malevolència de la Humanitat?. Cal que siguem més responsables dels nostres actes, si Déu no ens hagués fet lliures, fos un Déu intervencionista i tirà: Ell ens fa lliures fins i tot d'ignorar-lo olímpicament, veges tu. Però si preguntes, Ell et contesta, la pregària és una arma ben democràtica, no discrimina ni els analfabets" "Què n'és de bo el Jesús dels Evangelis i de roïns la majoria de cristians de nom que donen la cabotada acríticament a tot el que els contenen les TVs i governs. I, fatalment, els no cristians, els anticristians, pec i mec, encara els fan pitjors. Amb tot això, i amb sort i desastres, alguns nocristians poden anar espavilant, si volen" (Autocitacions).

"Déu no exigeix gaire, Déu dóna a muntó" (P. Mendizabal).

"És menester advertir que, quan els homes, essencialment socials, romputs tots els vincles que els entrelliguen, envilitos, dispersos, sense recursos ni esperances, naufraguen, per dir-ho així, en la immensitat d'un oceà de desgràcies, llavors, per una mena d'impuls natural, recorren, com a la darrera i única taula, a l'ajut de poders sobrenaturals; s'adrecen i es concentren en la religió, idea sobre manera dolça a tots els desventurats, als ulls dels quals torna a brillar una esperança i aquesta ho promet tot en la pèrdua de tot, car és gran com la mateixa divinitat. Per ço la religió, el sentiment de la qual precedeix el desplegament de tots els mitjans i institucions socials, es troba sempre al davant dels pobles naixents o que ressusciten de llur anorreament. I aquesta disposició saludable, que al començament de les nacions converteix en filles de la religió totes les cultures i tots els vincles socials... Els pobles, per tant, sotraguejats i oprimits... recorregueren als braços auxiliadors d'aquella religió en la qual havien conegut ja tanta dignitat en l'ordre de les coses espirituals, i aleshores per primera vegada li demanaren també un auxili humà" (Antoni Rosmini, 1797-1855, sacerdot catòlic liberal i patriota italià, a "Les Cinc plagues de la Santa Església").

"Als fets del món veig bé tothom encès, però als de Déu, grossers, ben ignorants" (Ausàs Marc).

"...aquesta societat, la meitat fava i l'altra meitat sorda" (Nach Scratch).

"Enmig l'abundor d'aigua, l'afavat té set" (Refrany).

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

Qüestionari líricoescolàstic contestat

(Preguntes que un antireligiós militant fa a un cristià que, per cert, va per lliure)

1- Estas d'acord, o no, que la religió s'equipari amb el resta de les assignatures?

No és un tema que em preocupi gaire. Em preocupa més la situació a Euskadi, a Palestina o a ca meua. Però és palès que l'incivilitzat ateisme agressiu català ho ha aprofitat per muntar un dels seus típics i patètics akelarres, amb pretensions de diables divertits, però sempre xous sense solta ni volta.

2- Creus que és una assignatura? què vols que et digui? com el català?

3- Creus que la religió s'ha de evaluar? Els meus fills ni tan sols fan religió, ni estan batejats ni han pres la comunió.

4- Creus que si es practica, la religió, se n'ha de donar comptes a algú, l'estat per exemple? No et sabria dir: és una qüestió massa genèrica.. Ni sóc practicant "religiós" institucional ni sóc part de l'administració estatal.

5- A ningú?
? A qui vulguis, oi?

6- Creus que és d'incultes no saber res de religió? Sí. I n'hi ha molta incultura i prejudici, i realment perillosos per als mateixos ignorants, car cauen estúpidament en tots els paranyes de l'enemic sorrot.

7- Creus que ens condemnarem els que no practiquem i no volem que sigui una assignatura? Quines qüestions més retòriques, esquemàtiques, escolàstiques i del s. XIX que fas, noi. Crec que us condemnareu els qui realment us entesteu absurdament a condemnar-vos, però com hi ha molta estupidesa i malícia sense suc ni bruc, segurament se'n condemnaran a muntó, però no pas per aquest tema trivial i folklòric, sols central per a una església impositiva com la catòlicoespanyola i per als corresponents "negatius" que inevitablement segrega (car les tenebres per antítesi són l'especialitat de les Espanyes i dels països catòlics), els rabiüts i sempre immadurs ultrasecularistes catalans, sempre "anti" mil milions de coses i de causes, i per cert no pas les realment decisives per a ser lliures. Tot just, per això som esclaus, malgrat ser tan resaberuts.

8- Creus que els que no pensem com el "q" no entrarem al regne del cel? No entrareu al cel els qui renegueu de Jesucrist. I no entrareu al regne del cel (que és en la terra) els qui no feu justícia amb generositat i bona predisposició, i preferiu la superficialitat, l'arbitrarietat i la malícia. Més val que et llesquis els Evangelis en comptes de fer-me omplir aquests qüestionaris, la veritat.

Preguntes addicionals:

A- Que et sembla això de qui mira enfora somnia i el que mira dins seu desperta?
Lírica inconcreta.

B- Que et sembla si et dic que l'infern és el món i el cel és en tu?
Bé, potser.

Cloenda:

- Només t'escoltes a tu? (Pel "q" en especial)
No, he escoltat molta gent i després he sintetitzat. De fet m'he passat a muntó d'anys escoltant. Ara és quan més difonc el que jo mateix he sintetitzat. Crec que ara tinc dret. Millor dit: dec. Qui no li agradi, pot no llegir-me o esborrar-me, que som lliures. **Ω**

El filòleg Gabriel Babioli, que via al Figueiral de Marratxí i disposa d'una web de referència sobre el català, ha elaborat un document, on es mostren totes les lleis que el PP ha aplicat des de que és al poder, amb una clara discriminació envers la nostra llengua. Aquest dossier pretén d'ésser un instrument senzill i alhora utilitari per a contribuir a una visió panoràmica de les agressions contra la llengua catalana que ha dut a terme el PP—i l'esperit d'agressió que ha mostrat— de l'i-

nici de la seva existència. Més que un recull exhaustiu, pretén de recopilar aquells documents de premsa que més mostren aquella activitat i aquell esperit, i alhora les reaccions d'algunes de les nostres institucions i molta de la nostra gent. Aquí podeu veure el llistat amb les accions més significatives contra el català:

1993 El PP s'oposa a la possibilitat d'usar el català en el Senat espanyol. 1995 El PP mobilitza grupúsculs contra la normalització del català a la justícia. 1995 El Govern valencià (PP) deroga l'ordre d'homologació dels títols de català i de valencià. 1996 El president del Senat espanyol (PP) retira la paraula a un senador per parlar en català. 1997 El PP s'oposa a

la unitat del català en el Congrés espanyol. 1997 El Govern valencià (PP) obliga a distingir el valencià i el català en els llibres de text. 1997 El Govern valencià deroga un decret que obligava a supervisar els llibres de text d'acord amb les normes de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana. 1997 El Congrés espanyol imposa l'espanyol en l'etiquetatge de productes catalans. 1998 El PP del Principat promou una ofensiva contra la Llei de política lingüística. 1998 El Govern valencià (PP) crea una "acadèmia valenciana de la llengua". 1998 El Govern valencià (PP) intensifica la dialectalització del català. 2001 (octubre) El Partit Popular condiona l'adhesió del Senat a la Lletre de Convit

a l'exigència que en el text no figurei que la llengua de Mallorca és la catalana. 2002 (maig) El PP veta que les empreses puguin catalanitzar el nom de franc. 2002 (maig) El PP veta l'ús del català en les lletres del Govern espanyol als ciutadans 2002 (octubre) El PP rebutja en el Congrés l'ús de les llengües de l'Estat en l'euro.

2002 El Govern valencià (PP) exclou els autors no valencians dels llibres de literatura

2002 (maig) El Govern valencià (PP) elimina el títol de Filologia Catalana de les titulacions que permeten el reconeixement automàtic del requisit lingüístic

2002 La Conselleria d'Educació del Govern valencià (PP) censura manuals escolars per l'ús de determinades formes lingüístiques

2002 (juny) La Conselleria d'Educació del Govern valencià (PP) canvia els textos dels exàmens de selectivitat

2003 (gener) La Biblioteca Nacional (organisme dependent del Govern del PP) tracta català i valencià com a llengües diferents

2003 El Govern espanyol (PP) augmenta a quatre hores setmanals l'ensenyament de l'espanyol

2003 (abril) El PP de les Illes Balears fa una campanya electoral invocant el bilingüisme i la defensa de les modalitats

2003 L'Ajuntament de Palma (PP) anuncia la introducció de l'espanyol en els premis literaris "Ciutat de Palma"

2003 (juliol) El Govern de les Illes Balears (PP) rebaixa el nivell de coneixement de català per als funcionaris

2003 (setembre) El PP vota contra el català en el Parlament europeu

2003 (setembre) El Govern espanyol (PP) no aporta els diners que correspon per al

finançament de l'Institut Ramon Llull

2003 (octubre) El Govern de les Illes Balears (PP) anuncia la creació d'una televisió autonòmica bilingüe

2003 (novembre) El Govern de les Illes Balears (PP) rebaixa el pressupost per a normalització lingüística

2003 (novembre) El Govern de les Illes Balears (PP) tanca Som Ràdio, l'única ràdio fórmula de les Illes en català

2003 (desembre) El Govern espanyol (PP) vol establir l'ensenyament del valencià a les escoles oficials d'idiomes com a llengua distinta del català

2003 El Govern espanyol (PP) intensifica la distinció entre català i valencià

2003 El Govern valencià (PP) continua combatent l'ús del terme català per a designar la llengua en el món universitari

Nota del Racó: La llista, per desgràcia, es va actualitzant diàriament. I llavors s'omplen la boca quan parlen de l'Espanya plurinacional i plurilingüe...

Diàleg:

- I el fumut és que els voten molts dels que precisament volen l'extermini de la llengua catalana, i que no dubten que ens enviarn l'exèrcit contra nosaltres si cal, com en la guerra civil...

- Quin partit polític de Catalunya ha estat pactant amb el PP dues legislatures? Aquest govern és una vergonya i sincerament, cada cop que lleigeixo aquestes coses m'estiro dels cabells, però per desgràcia la gent els vota, i per això l'únic que podem fer és veure com diàriament ens intenten exterminar la nostra llengua. És frustrant sentir que no pots fer res perquè aquesta gent deixi el poder. Ω

BARCELONA:

Presentació del llibre
Autoestima i Països Catalans
(La Busca edicions)

Dia: Dijous 29 de gener
de 2004

Hora: Dos quarts de vuit
del vespre

Lloc: Sala d'actes de
l'Ateneu Barcelonès
(carrer Canuda 6,
Barcelona)

A càrrec de Pere Esteve,
diputat del parlament, i
Ferran Suay, doctor en
psicologia per la
Universitat de València

SA FARINERA

Sebastià Torrandell
i Cladera

Pinsos
Insecticides

Carrer dels Fadrians, 39
Tel. 971 540 330
07420 Sa Pobla
de Mallorca

Mallorca El futur és ara

En front de la política depredadora que el pacte PP-UM vol dur a terme els propers 4 anys, ERC inicia una campanya en defensa del territori. ERC-Illes té previst fer una presentació del cartell de Campanya a Brussel·les.

E N Q U E S T A

Que viuriem més be independents d'Espanya

Joan Miquel Chacón, soci del Bar es Pinzell i simpatitzant d'ERC. Recaptariem els nostres impostos, el català seria oficial i seriem lliures igual que els ciutadans de les nacions lliures. Tel. 687 849 694

Mariona Daviu de Costa d'en Blanes és advocada. Els nostres impostos se quedarien aquí, la nostra llengua i la nostra cultura no seria minoritzada. Tel. 971 676 814

Helena Inglada i en Carles Planells són d'ERC. Hem de poder organitzar-nos a la nostra manera en tots els aspectes. Tel. 670 298 484

Elisabet Munar i Munar de la Plataforma contra l'Autovia Inca Manacor: Jo me pensava que els Països Catalans eren massa petits per ser independents, però ara veig Malta amb 400.000 habitants que ho és i els va d'allò millor. Tel. 971 855 212

Joan Munar. Regidor a l'Ajuntament de Sineu. I és clar que si. Aquests 300 anys de colonització no hem tingut cap moment sense estirades i sempre hem tingut les de perdre. Ha arribat el moment de tallar la corda. Tel. 639 528 329

En Jaume Miró i n'Antoni Cervera són de son Cervera. Sense cap dubte. Per viure en llibertat la nostra cultura i la nostra llengua. Perquè els castellans no continuïn espoliant-nos

Marina Llançana, diputada per ERC al Parlament de Catalunya i secretària de la Mesa del Parlament, abraçada a Joan Lladó, president de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les Illes. Na Marina Diu: Oi tant. Espanya és un mal negoci. Mos dona molt poc i ens espolia molt. Tel. 626 213 535

Miquel Puiggròs de Sineu. Espanya ens està espoliant. El PP està tirant el turisme per terra. Hem de potenciar indústries alternatives. Tel. 686 062 042

Joan Ridaura, president d'ERC a Perpinyà. És evident que viuriem millor independents de França. Amb un estat que no reconeix la personalitat i la independència de les nacions que la formen no s'hi pot fer res. França és un Estat genocida. Tel. 0033 4686 687 551

Maria del Pilar Dellunde, de Jafre a Girona. Diputada per ERC al Parlament de Catalunya. Sense les Illes no hi ha independència. Viuriem millor perquè tendriem més diners per invertir en una sanitat més justa, per combatre la pobresa. Podrien prioritzar les polítiques socials i culturals.

Joan Buades de Pollença. Viuriem 10 vegades millor. Seriem els amos de lo nostro. Tel. 971 532 521

Tomàs Oliver de so n'Espanyol. Estariem millor tan econòmicament, culturalment com anímicament. Tel. 871 943 967

Biel Sánchez i el seu fill Pere de son Cotoner. Ho tenc clar en això. D'economia no en vull parlar perquè d'això no hi entenc. Però les metes llibertats nacionals valen molt. Tel. 971 455 510

Miquel Ramis de Sineu. Jo pens que si. La nostra contribució va a Madrid i en torna poca. Els espanyols no mos coneixen i per això no més estimen. Tel. 971 520 321

Margalida Valenzuela i la seva filla Lua, de Sencelles. És clar que si. Per això hem vingut a aquesta mani. Tel. 971 872 561

És clar que si. L'Estat espanyol ens suca el diner i ens destrueix la terra. Tel. 607 296 124

*L'associació d'universitaris NOU
-Nova Organització Universitària-
es complau a convidar-vos a una taula rodona
que portarà per tema: "LITERATURA, acte
d'AMOR o ONANISME?" amb els escriptors*

*Pere Morey, Antoni Vidal
Ferrando i Miquel López Crespí*

*que tindrà lloc dimecres dia 21 de gener a les
17'00 hores a l'Aula Magna de l'edifici Guillem
Cifre de Colonya de la UIB-Universitat de les
Illes Balears-.*

Presentarà l'acte en Josep Pizà i Vidal

Alcohol i drogues

L'èxtasi

Hauries de saber que

L'èxtasi, com la major part de les drogues de disseny, és una substància estimulante, derivada de les amfetamines, amb certs efectes semblants als al·lucinògens. El seu consum pot comportar riscos importants per a la teva salut; per tant, el primer consell que et donem és que no en prenguis.

Si malgrat tot decideixes prendre'n, cal que sàpigues que l'èxtasi pot precipitar diferents trastorns mentals, entre d'altres, les crisis d'angoixa. Els efectes dels estimulants apareixen, aproximadament, als 30 minuts del seu consum. El seu punt màxim es presenta al cap d'una o dues hores i es pot perllongar fins a quatre o sis hores després. Alguns d'aquests efectes són:

- Palpitacions
- Tremolor
- Mareig
- Sudoració
- Nàusees
- Rigidesa muscular (bloqueig de la mandíbula). Si, a més d'aquests símptomes, et sents nerviós i tens alguna d'aquestes sensacions:
- Ofec
- Por a perdre el control
- Por a morir
- Calfreds o sufocacions pots estar patint una crisi d'angoixa. Davant d'aquesta situació el que s'aconsella és:

Anar a un lloc tranquil, fresc i sortir a airejar-se.

Intentar tranquil·litzar-se, pensar que el que passa pot ser pels efectes de la droga.

Si l'estat d'ansietat i angoixa no passa ràpidament, s'ha d'anar a un servei d'urgències.

Per tal que els metges puguin actuar de forma ràpida i eficient, s'ha d'explicar què s'ha pres i quant temps fa de la ingestió.

A més, has de saber que....

Moltes pastilles que es venen com a èxtasi poden contenir qualsevol altra cosa. Cada organisme pot reaccionar de maneres diferents davant el consum d'aquestes substàncies.

De vegades, els efectes tòxics no tenen res a veure amb la quantitat de pastilles que es prenen, ja que el contingut d'una pastilla pot ser diferent del d'una altra.

Molt important

No hauries de prendre mai èxtasi i, en cap cas, encara menys, si tens antecedents de malalties mentals, perquè pot precipitar depressions i trastorns paranoics, entre d'altres. Recorda que conduir sota els efectes de qualsevol tipus de droga és extremadament perillós.

Però, sobretot, pensa que: amb les drogues, no hi ha consum sense risc. Ω

Si en vols més informació o creus que hi necessites ajuda, pots trucar al telèfon de la Línia Verda: 93 412 04 12

PROGRAMA DE MANTENIMENT AMB METADONA (PMM)

Iniciativa

El 3 de juliol de 1993, el Consell de Col·legis Farmacèutics de Catalunya i el Departament de Sanitat i Seguretat Social van signar un conveni a partir del qual neix el Programa de Manteniment amb Metadona (PMM). Aquest programa permet que les farmàcies dispensin metadona als heroïnòmans que segueixen un tractament psicofarmacològic per a la seva dependència.

Funcionament

La substància substitutiva és el clorhidrat de metadona, un agonista opiàci que s'administra per via oral, amb una vida mitjana de fins a 24 h, i que requereix una sola presa diària.

Resultats

El tractament amb metadona ha demostrat la seva efectivitat, incrementant el temps de retenció en tractament, disminuint les taxes de seroconversió al VIH, reduint la freqüència d'injecció, les sobredosis, la mortalitat, el consum d'heroïna i les conductes delictives. Alhora suposa un element clau per a l'estabilització psicosocial dels pacients.

D'altra banda, permet mantenir l'individu en contacte amb la xarxa sanitària, i el seguiment i tractament eviten que el pacient retorni a les substàncies il·legals, amb els problemes de delinqüència i de marginació que això comporta.

Usuaris

El PMM a les oficines de farmàcia inclou especialment aquells pacients ja estabilitzats, mentre que la resta continuen essent atesos als Centres d'Atenció i Seguiment (CAS).

El farmacèutic i el metge estan permanentment en contacte per fer-ne el seguiment. Ω

JORNADA DE PSICOLOGIA I IDENTITAT NACIONAL

TEMA: L'AUTOESTIMA COL·LECTIVA

TÍTOL: RECUPERACIÓ DE L'AUTOESTIMA I NORMALITZACIÓ NACIONAL

DATA I LLOC: 14 DE FEBRER DEL 2004. CASA DE CULTURA DE SUECA (Ribera del Xúquer).

MATÍ:

09.30 h. Obertura i presentació a càrrec d'ÀNGEL VELASCO I CRESPO (llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat de València i soci del Casal Jaume I de Carlet); MERCÉ SORRENTINO (Regidora de Cultura de l'Ajuntament de Sueca); CRISTINA CASTELLÓ (Regidora d'Educació de l'Ajuntament de Sueca) i MARC-ANTONI ADELL (membre de la Societat Valenciana de Psicologia).

09.45 h. Ponència: "De què parlem quan parlem d'autoestima col·lectiva?", a càrrec de QUIM GIBERT (psicòleg i ensenyant). Presentarà: Àngel Velasco. 10.15 h. Pausa.

10.30 h. Ponència: "La llengua com a instrument de recuperació de la dignitat dels pobles", a càrrec de CARME JUNYENT (doctora en Filologia Romànica i professora titular de Lingüística General a la Universitat de Barcelona). Presentarà: Quim Gibert.

11.15 h. Col·loqui/Pausa (esmorzar).

12.00 h. Ponència: "De la minorització a la normalitat. Anàlisi de diferents casos europeus", a càrrec de BERNAT JOAN I MARÍ (doctor en Filologia Catalana per

la Universitat de les Illes Balears i catedràtic de Llengua Catalana i Literatura a l'Institut Santa Maria d'Eivissa). Presentarà: Toni Cucarella (escriptor). 12.45 h. Col·loqui/Pausa.

13.15 h. Presentació de VEU PRÒPIA, col·lectiu de nous catalanoparlants, a càrrec de XAVIER DE LA ENCARNACION I DAVID LLOBET, membres del col·lectiu. Presentarà: Ferran Suay (membre de la Societat Valenciana de Psicologia). 14.30 h. Dinar (Muntanyeta de Sants).

VESPRADA:

17.00 h. Taller: "L'espai lingüístic personal", a càrrec de FERRAN SUAY (doctor en Psicologia i professor de la Universitat de València) i GEMMA SANGINÉS (llicenciada en Psicologia per la Universitat de Salamanca).

18.30 h. Pausa (Berenar)

19.00 h. Taula rodona: "Els camins cap a la normalització de la nostra autoestima nacional: quina és l'opció més factible als Països Catalans?", a càrrec de CARME JUNYENT, BERNAT JOAN, QUIM GIBERT i GUSTAU MUÑOZ (escriptor i traductor; cap de redacció de la revista *L'Espill*). Moderador:

Àngel Velasco. 20.30 h. Col·loqui. 21.00 h. Sopar.

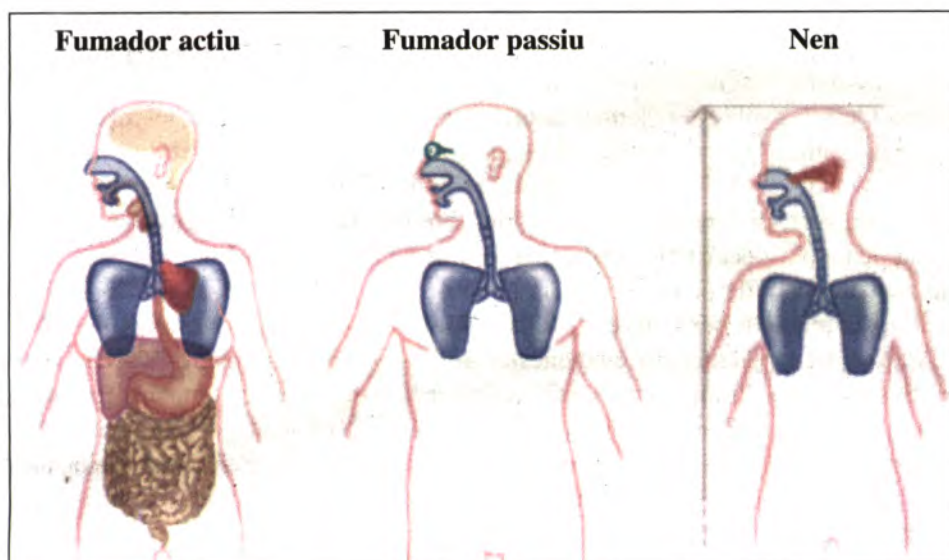
23.00 h. Actuació musical: "Territoris amables", d'URBALIA RURANA I MAURIZIO MARTINOTTI, al Teatre Bernat i Baldoí de Sueca.

NOTETES:

1. La llibreria sant Pere de Sueca, exposarà i vendrà alguns dels llibres o d'altra documentació referent als autors o a les seues obres.
2. El 13-02-04, a les 20 h, es presentarà a la Biblioteca Suecana, carrer de sant Josep, 8, el llibre: *Un únic camí. Aproximació a la realitat dels Països Catalans*, de DANIEL CAMON (llicenciat en Periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona; actualment treballa al Departament de Cultura Popular de Televisió de Catalunya).
3. Per al diumenge, si es vol, podria fer-se una excursió i un dinar a l'Albufera.
4. ORGANITZA: ACPV (Casals Jaume I de la Ribera del Xúquer), Societat Valenciana de Psicologia i Ajuntament de Sueca. PATROCINA: Ajuntament de Sueca.

INFORMACIÓ: Ajuntament de Sueca (Tel. 961700050)/Vicent Amanç Viel Martínez, 3r. Tinent d'Alcalde i Regidor d'Acció Comunitària (tel. 635642296, a/e sueca_aco@gva.es). Ω

Malalties i trastorns relacionats amb l'hàbit de fumar

Fàrmacs que interaccionen amb el tabac

El tabac disminueix l'eficàcia de molts fàrmacs, ja sigui perquè fa que es metabolitzin més ràpidament, ja sigui perquè la nicotina contrareasta els seus efectes.

Cal vigilar si es prenen TEOFILINA, PROPANOLOL, ACENOCUMAROL I INSULINA. Si s'és insulíndependent, s'ha de recordar que fumar disminueix molt l'absorció de la insulina. Si es prenen anticonceptius orals, el tabac multiplica per 20 el risc de patir malalties cardiovasculars.

Tabac i feina

Si has de treballar en companyia, fes-ho bé! Quatre consells per a la convivència: Pensa que tu tries el fet de fumar, però els teus companys NO. Respecta la seva decisió! Un fumador passiu pot patir les mateixes malalties relacionades amb el tabac que un fumador. Si hi ha alguna embarassada, respecta que el nadó neixi sa i sense fum. Si hi ha algun asmàtic, el fum de les teves cigarretes augmenta les complicacions de la seva malaltia.

Tabac i família

Si has de conviure amb algú, fes-ho bé! Tres detalls a tenir en compte a casa dels fumadors: Els més afectats a casa d'un fumador són les **criatures**. S'incrementaran o s'agreujaran aquelles malalties respiratòries que presenten constantment tos, irritació de la gola, irritació dels ulls, otitis i asma. Com més petita és la criatura, més li afecta que es fumi.

Tres consells per a la salut dels nens:

Intentar no fumar en la seva presència. Intentar que els objectes dels nens no facin pudor de tabac. Primer de tot, caldrà intentar reduir el consum de cigarretes, i després, provar de deixar de fumar. Els que t'envolten t'ho agrairan.

Tabac i dona

Saps què són els estrògens?

≥ Si prens anticonceptius

≥ Si estàs embarassada

≥ Què li pot passar al nadó d'una mare fumadora?

≥ Si estàs alletant i fumes

Dona, tabac i menopausa

Saps què són els estrògens? Són hormones que en les dones són responsables de: L'aparició dels **caràcters sexuals secundaris**. La regulació del cycle menstrual, condicionant l'endometri per rebre l'òvul fecundat. Saps que la nicotina és antiestrogènica i per tant bloqueja l'efecte dels estrògens?

Si fumes.....és l'hora de plantejar-t'ho!!!

Si prens anticonceptius: T'augmenta el risc de patir una malaltia cardiovascular o cerebrovascular. Si a més ets hipertensa, tens varius i més de 35 anys, aquest risc es multiplica.

Si estàs embarassada

Si estàs embarassada.....és el moment de deixar-ho!!!

Vols saber-ne els motius? Pots patir: Avortament espontani. Despreniment de la placenta. Embaràs ectòpic. Risc de defectes congènits en el nadó.

Et trobes en el primer trimestre? Encara ets a temps de deixar-ho!!! Si ho deixes ara, tindràs els mateixos riscos d'una embarassada no fumadora. Si tu no fumes, però fumen els del teu voltant, tu i el teu fill sou fumadors passius. Teniu els mateixos riscos.

Què li pot passar al nadó d'una mare fumadora?

Pesar menys: Incubadora. Risc de mort perinatal. Ser més propens a: Infeccions respiratòries. Asma. Irritacions nasals i oculars. Otitis. Tenir menys capacitat cognitiva i conductual a la infantesa i l'adolescència.

A MENYS PES, MÉS INTENSITAT de l'afecció.

Si estàs alletant i fumes, tindràs MENYS LLET i de MENYS QUALITAT. La nicotina passa a la llet i el nen pot tenir:

Vòmits. Insomni.
Taquicàrdia. Irritabilitat.

Dona, tabac i menopausa Si fumes pots tenir una menopausa precoç, amb el risc imminent de patir

osteoporosi.

Tens prou raons per deixar-ho? Ω

Realitat, somnis, boira i fumera

Joan J.: Les fòbies d'en Quintà el porten a fer grans cagades. Aquí està justificant el que és un cas de corrupció pura i dura.

Durant la segona guerra de l'Iraq va estar mantenint, dia sí i dia també, l'existència de l'arsenal d'armes de destrucció massiva i que la guerra no tenia res a veure amb el petroli. Que consti que jo en el lloc dels americans hagués fet el mateix que ells. Però hi ha coses que són fer passar bou per bèstia grossa.

T: Segurament hi ha tot un seguit de coses en les quals l'error, perquè en Quintà és, sobretot, un neoliberal a l'estil Thatcher, encara q també -en segon lloc- un independentista sui generis.

Però a ca nostra farien encara falta molts quintans per fotre canya a l'obtusa progresia fòssil que ens empalaga i ens atura pertot arreu amb fangars utopistes de haixix i vi, i poesia lírica de diumenge amb pretensions d'estar fent "política", quan el que realment fan és estupiditzar el jovent i enfonsar el nostre futur nacional.

Caldrien uns quants milers de quintans per contrarestar tanta estupidesa i ineptesa cròniques progress que ens atenallen en un nivell nacional inferior al tercermundista.

Com tu molt bé dius, si tu havies estat els EUA hauries fet el mateix. Exactament, perquè els Estats tenen molt més interessos que no pas ètiques, normalment. I més en el cas dels Bush i el partit republicà. Quan els catalans teníem el nostre imperiet mediterrani fèiem coses iguals. De fet fins i tot vam protagonitzar unes quantes massacres de població civil importants: a Almeria (cap a 1160), a Menorca (ca. 1230), a l'illa berber de Gerba, prop de Tassallòica a Grècia (ca. 1310) i a l'Alguer (s.XIV). La qual cosa demostra que la natura humana és per a tots igual, d'una mateixa pasta, que deien els March. I que l'imperialisme, com deia Prat de la Riba, és l'estat de vitalitat a vessar d'una nació. I, en contraposició, que una nació sia esclava sols demostra que és una nació desvitalitzada i nacionalment maldestra, composta de gent egoista, idiota.

Trob que ja ho he demostrat a bastament. Però aquests dies tinc una nova dada escandalosa. Fa temps, cosa d'una anyada o més, anuncià no record qui

-era català, això sí- que havia aparegut on-line un torsi-many anglès-català. Vaig anar-hi però aquest traductor automàtic no funcionà mai. Fa cosa d'una parell d'anys sortí un torsi-many automàtic castellà-català www.internostrum.com que al principi solia funcionar-me mitjanament bé, però ara fa mig any que no em funciona. Per cert, podreu dir-me si a vosaltres us va bé i us tradueix?

Tip, vaig escriure a l'encarregat de l'invent i em diu que aquest torsi-many, patrocinat per la Universitat d'Alacant i la CAM és cosa d'ell, que m'instal·li el Mozilla a veure si així em va, que no el té en CD-rom perquè sembla que cap institució s'hi ha interessat (ni les nostres cultíssimes Universitats, ni la molt catalana i honorable Generalitat de Dalt, ni el molt nacionalista AVUI, ni la molt normalitzada TV3, ni la molt radical ACPV: no ningú!).

Amb molta desconfiança -a causa d'una llarga experiència sobre la pèssima qualitat dels productes informàtics en català- m'he instal·lat Mozilla, però Internostrum continua sense funcionar-me. I crec que em desinstal·laré Mozilla perquè té més problemes i incompatibilitats que no pas avantatges. Preferesc treballar bé en castellà que no pas malament en català.

Freecatalonia fou un desastre, el correu electrònic de Vilaweb és dels pitjors, el CD-roms d'anglès en català que he anat comprat són molt deficients, el Navegador en català igual et pot entelar documents que donarte maldecaps per copiar-ne, en fi, tot així. És que no tenim informàtics-lingüistes nacionalistes amb una mica de lògica i traça? A mi em fa l'efecte que també hi anem curts.

Que vivim d'uns mites sobre la suposada competència i efectivitat catalana que sovint en un fum de temes no veig enlloc.

I després els psicòlegs de la progressia nacional et vénen amb discursos sobre visca l'autoestima i fora els sentiments de culpa. I així ens va, car si l'autoestima que prediquen manca totalment de base, sols estem aixecant castells de sorra, i si volen eliminar artificialment tot sentiment de culpa sols crearan psicòpates, irresponsables i ineptes...com si en tinguéssim pocs!!

En fi: progres nostrats, tòpics idjotes i d'altres terribles calamitats que ens extingeixen.

Joan J.: Una de les raons per les que em compro cada dissabte l'Avui és per llegir les dues columnes de l'Alfons Quintà. M'agrada llegir-lo. Pots coincidir-hi o no, però cal reconèixer que els seus articles són brillants, sòlids i ben documentats. Quan parla de la Catalunya Nord t'assabentes de coses que no diu ningú més. Però com a lector seu també li veig les seves dèries.

Sobre la resta, estic d'acord amb tu. Funcionem a base de voluntarisme, quan ens cal professionalisme. Però un país no el fan només els "progres", i és injust donar-los

És "donar-los" ("lis" no existeix ni ha existit mai en català, el plural de "li" és "els" o "los": els ho dones, donar-los-les, etc).

Joan J.: (donar-nos) la culpa de tot

T: No és que els progres tinguem/tinguem/tinguin la culpa de tot, encara que sí la culpa de moltes coses. Almenys part d'ells fan alguna cosa. L'extrema esquerra "independentista" catalana és cega i somiatruites i un aturall per al procés real d'independència, però jo reconec que s'arrisca i de vegades treballa, cosa que el centre-dreta independentista -molt més encertat políticament- no fa ni sol tenir aquesta generositat, segurament perquè viuen massa a gust amb productes de marca.

No és pas la primera volta que dic aquesta mena de coses.

Sovint la gent creu que jo sóc de dretes. I no pas. Sóc de centre i provinc de l'extrema esquerra, és a dir, que abans de capellà he estat escolà. Segons una enquesta política sóc de centreesquerra. La que és de dretes és la dura realitat, no pas jo.

Jo, pobret de mi, sols pretenc que no perdem tant temps ni energies. Que no fem tant l'idiota. Que aprenguem dels fracassos.

Que no patim tortures de tota mena innecessàriament. Una bona defensa en trinxeres segures i defensables. Crec que no propòs cap cosa absurda. En diverses llistes ho he argumentat amb un munt de proves de tota mena.

Com que el catalanisme és un alumne despistat que no li agrada aprendre de la Història i li toca continuament de repetir curs, em toca repetir i matxacar la lliçoneta de moltes maneres, si no a bones, a males. Què

hi farem. A ca nostra la progressia és una espècie de creixença ràpida com l'alga aquella de la Mediterrània que extermina totes les altres, i el progressisme més tòpic i obtús controla l'independentisme actiu de les nostres penes, a mena de pensament únic obligatori, i, per tant, els pocs dissidents actius ens és menester de ser-hi hiperactius a fi d'atènyer la fita desitjable: ajustar les dèries i els desigs a una via realista i transitable, a fi que, tot just, puguin alguna gran Diada esdevenir reals i deixar de ser somni, boira i fumera com ara són en mans dels gestors progres.

I ja veurem...amb l'ajut de Déu, paciència i una canya...

X.: >Veig que t'esforces a recollir cites.

R.: En aquest cas no són cites, sinó citacions. Cites és una altra cosa: quedar amb algú Tanmateix, les tenia ja recollides: feina feta fa goig.

X.: >Bé. Com a treball intel·lectual està bé, però sempre és més interessant tenir idees pròpies. O almenys buscar-les.

R.: Jo les busco de moltes maneres: per la pròpia variada i abundosa pràctica vital i per lectures diversificades i contrastades. Les citacions és com l'essència del perfum, la síntesi de l'experiència dels grans autors i savis i, quan la meua pròpia experiència hi coincideix, els esmento perquè ells ho diuen millor que jo, però diuen el que jo he trobat per propi treball i dolor.

X.: >Reconec que d'entrada sempre seré més crític amb els USA que no amb cap altre país del món. Però per una raó molt senzilla. Crec que d'entrada sempre és més positiu posar-se de banda del feble, del petit, i del qui no té força, que no anar de bracet del prepotent.

R.: Generalment els febles són febles perquè són prepotents i injusts internament amb els propis oprimits i això els debilita. Llatinoamèrica fou colonitzada seguint un esquema militarista contra els indígenes, finalment, aquest militarisme ha estat durament aplicat sovint contra els mateixos colons hispanoparlants en favor de l'im-

perialisme. Les societats islàmiques marginen totalment les dones, la dissidència religiosa i civil, les minories, això també les afebleix, debilita la pròpia intersolidaritat i creativitat, afavoreix les oligarquies medievals que pacten al millor postor, generalment els EUA i Europa que són els que tenen els calers. Aquests, governats per gent que ha de retre comptes econòmics als votants, practiquen l'imperialisme a fi de ser reelegits, a costa d'espolar països pobres: És tan terrible com esperable de la natura humana.

X.: >Els americans ja tenen màquines mediàtiques molt grandioses per defensar els valors de la seva societat, tot solets. No necessiten ajut.

R.: Jo no els ajudo: no m'interessa el patriotisme. Però no vull que la gent tingui una idea tan parcial de res: tampoc dels EUA (els EUA no són res de l'altre món en aquest món, són una cosa com qualsevol altra). Qui es conta mentides i se les creu, acabarà donant-se una tabalada greu per no mirar per on va i dir que el blanc és negre o gris. Cal filar prim.

X.: >M'estimo més defensar els pobles oprimits com el català, que no pas alinear-me al costat dels USA, en actitud reverencial i de vassallatge pur i dur.

R.: No es tracta de vassallatge acrític i mesell, sinó d'aprendre'n el que ens cal per alliberar-nos dels espanyols.

I de buscar les aliances que necessitem -igual que fa el Sinn Féin o Arafat, que sols en casos extrems malparlen de l'Oncle Sam.

Però, clar, els catalanets del liri en la mà (lirisme), tan solidaris interplanetaris que se solidaritzen abans amb els patagons i els bosquimans que plantar cara a la pròpia dura realitat per subsistir (estan escaldats de tants segles d'atonyinament espanyol i tenen por: se solidaritzen amb el món mundial per por a ser de nou esclafats pels espanyols i per dir: mira, som catalans però som boníssims, estimem els oprimits de tot el món, salvem foques i canaris, volem la llibertat del Belutxistan Citerior, etc.). En fi, romanços insolents per a Catalunya ara i ací, ganes de poesia que després rebategen cànclidament com a "Política".

X.: > Al capdavant Catalunya és una trista, bruta i pobra nació.

R.: La hi fem quan ens mostrem descurats, indignes i plebeus. Quan defugim l'estudi i la lluita i renunciem a la nostra llibertat i dignitat ja no pas com a catalans, sinó com a persones humanes.

X.: > Catalunya és, siguem clars, un país desgraciat i petit. Un país que accidentalment i miraculosament no ha mort encara, però que està en una situació molt i molt fotuda. Desenganyem-nos: No som gran cosa.

I Holanda? I Andorra? I Timor? Tan o més petits i són independents. I Croàcia, Lituània, Eslovènia... Fins i tot nacions que havien perdut la llengua com Irlanda, o disperses com Israel. Doncs, en comptes de mirar-nos l'omblícol en un absurd exercici d'autisme "per tenir idees pròpies", aprenem de les independències reeixides i dels savis esclarits que esmento. Aprenem dels qui se n'han sortit, en comptes de passar-te la vida ploriquejant indignament i dient que no som res. No som res si ens entestem d'anar per on no toca i tanquem els ulls a estudiar les victòries dels pobles lliures.

Però, estimat amic, ja sé que gent com tu no teniu realment la llibertat de Catalunya al cap, sinó la hipotètica Justícia perfecta en el món mundial, és a dir, passeu d'allò possible (independència catalana) per una utopia impossible (la Justícia Mundial). Per què impossible? Perquè la natura humana no pot ser globalment tan bona com per solucionar tants merders que s'autoreprodueixen indefinidament a través la Història, que és com el món ha funcionat, funciona i funcionarà. Perdeu el temps bufant núvols i caçant dèries i descureu els vostres drets i deures com a col·lectivitat nacional oprimida.

No es pot servir dues causes quan no es tenen les idees una mica més clares de com funciona la realitat. Confoneu desigs i realitats a causa del vostre caràcter sentimental un tant arrauxat teòricament, un simple teorema geomètric del progressisme pervingut de Voltaire, la maçoneria radical sudeuropea i els jacobins per Almirall, Blasco Ibàñez i Joan Fuster. Les idees no us deixen veure les realitats, i per tant no sabeu com actuar en la realitat. Cert

progressisme és una mena de quixotisme paralitzant que acaba duent a una inutilitat sublim.

X.: > Tenim una llengua a punt de desaparèixer. Tenim una cultura que s'està ofegant. La consciència nacional està agonitzant. Ens foten patacades per totes bandes.

R.: Pobreeeeeets!!!! Plorarem!! Buàààà!!! Que dolents són!!!

Mira, he patit molt en la vida, però justament per això m'he adonat que l'autocompassió és una excusa per no analitzar amb coratge i realisme per què ens passa tot això. He arribat a la conclusió que és un tret barat, mandrós i en el fons covard i irresponsable.

Tot això ens passa perquè els catalanets deixem que ens passi, d'una manera o de cent. En bona part és victimisme i caràcter feble i descurat, plebeu, autoindulgent.

Per cert: tu parles sistemàticament en català als que no el parlen? Doncs si no ho fas, estàs col·laborant a la desaparició per la que plores. Sovint no ens donem a conèixer i volem que ens reconguin.

X.: > Està clar que si alguna raó de ser té el nacionalisme és per defensar els oprimits, per defensar les cultures que reclamen tenir un espai al món, com la catalana.

R.: Jo en realitat ni tan sols em considero nacionalista: el nom és un parany dels nostres enemics, que són molt més nacionalistes que nosaltres. Jo miro de parlar d'aquests temes amb raonaments i exemples universals, simplement humans: com la desaparició d'espècies, la noviolència de l'independentista Gandhi, els drets humans o la dignitat de la llibertat dels pobles indígenes. Són raonaments comprensibles per a tothom, infinidament més pràctics que els recargolaments progreindependentistes, les bogeries espantaàvies dels trencavidristes i antitot, els federalismes desiguals pujolistes i maragallians o els raonaments de la Renaixença, coses totes completament incomprensibles per als espanyols, els quals hauríem de guanyar-nos més o menys si volem separar-nos-en pacíficament.

X.: > A Catalunya, o al País Basc, o al Sahara o al Tibet ser nacionalista té un sentit. I tant! A Amèrica no. Cap ni un!

R.: Estan cantant un món d'il·lusió (Walt Disney) que no existeix a la realitat. A la dura realitat que el progressisme academicista no vol acceptar és aquest: la gent s'apega als nacionalismes forts amb Estat que no li donen problemes immediats i que sovint, com el ianqui, li donen un alt standing de vida. I no es complica la vida per nacionalismes oprimits sense Estat que estan duent a les cambres de gas. Quan baixem a la realitat ens aclarim i podrem començar a planificar alguna estratègia i tàctica real, mentrestant tot seran somnis, boira i fumera del Món Ideal de la Gran Utopia Mundial de la República de Xauxa i l'Arcàdia perfecta sense opressors ni Estat (que en realitat és la Indòpia somiarotllos).

X.: > Si mai Catalunya és un país gran, aleshores el nacionalisme m'importarà dues ble-des. Amb mi que no hi comptin.

R.: No crec que ho arribis a veure, tranquil. De tota manera tot això és parlar per no callar, parlar des del present projectat sense més dades devers el futur del qual desconexim les circumstàncies: futurologia.

X.: > Si la llengua ja està assegurada, el nacionalisme ja no m'importa gens.

R.: Com si la llengua pogués estar assegurada sense un nacionalisme...! Poc esperit de combat tens. Així és natural que els espanyols ens fotin i tu ploris. Els espartans no demanaven quants enemics tenien sinó on eren.

X.: > Ami el que m'importa de veres és la llengua. Poder anar a un bar a casa meua, i demanar un tallat tranquil·lament en català. En el meu idioma, que és tant digne com qualsevol. Ni millor ni pitjor.

R.: I ho fas sistemàticament?

X.: > El català és igual de digne que l'anglès, que el xinès, que l'àrab o que l'asturià i l'aragonès.

R.: En la estricta realitat és tan digne com dignes siguin els qui el parlin. No hi ha idiomes dignes en si en el sentit q la dignitat és pròpiament una condició humana, no pas dels idiomes, q sols són una facultat psí-

quica, social, cultural de les persones.

X.: > Avui dia, a molts bars de Catalunya, has de repetir tres vegades la paraula "tallat" perquè el camarer no t'entén si no dius "un cortado".

Es per això que soc nacionalista. Per supervivència.

R.: Potser no ho dius prou desimbolt, potser ho dius massa baixet. Jo de vegades faig el gest de tallar amb la mà: amb mímica i tot. Però tallat. Quan em fan l'eco ("un cortado"), si mínimament puc, ho rebo en un contraeco: "Un tallat".

X.: > Igual que els ecologistes... hem de defensar les foques perquè s'estan exterminant, però no pas defensar les espècies que ja tenen una salut de ferro.

R.: Evidentment.

X.: > A mi em fan riure, o més ben dit plorar, els americans que s'emocionen i els cauen les llàgrimes davant la bandera. Aquells que ploren amb les barres i estrelles.

R.: Jo els entenc: Amèrica els ha donat molt, ha estat una terra promesa per als descendents de molts europeus pobres i perseguits. No ho entens tu? No és tan difícil.

X.: > Tots aquests que s'enorgulleixen de la pàtria i ploren quan els seus atletes guanyen els Jocs Olímpics, o amb la cerimònia dels Oscars, o amb els símbols del país.

Em fa pensar en allò de "Todo por la patria" de les casacuarter de la Guàrdia Civil. No dista gaire. És un sentiment semblant al franquisme.

R.: No necessàriament. De tot n'hi ha. Jo sóc ben poc idòlatra de les simbologies, però algunes coses poden ser útils en certs moments.

X.: > Si no fos català, segurament firmaria ara mateix aquella famosa frase que diu: "Un patriota, un idiota".

R.: Sí, la FAI continua fent propaganda per a la seva Arcàdia (el Walt Disney anarquista).

X.: > Però com que, per desgràcia (Sí, sí, per desgràcia perquè a qui no li agradaria ser un país normal), m'ha tocat ser català m'estimo aquest país mediocre.

R.: Jo m'estimo el país i la grandesa haguda, però em repugna profundament l'actual mediocritat, com a regeneracionista català que sóc: "Odia el delictes però compadeix el delinqüent" (Concepción Arenal).

X.: > Perquè es el meu, tot i els seus defectes, i les seves misèries.

R.: Que no cal servir-les, per cert.

X.: > Aquest país que és mediocre, però que tampoc m'agradaria GENS que FOS COM ELS USA.

R.: Depèn en què. De tot-hom val la pena aprendre'n. En tot cas no devem rebutjar unes armes perquè siguin "de l'enemic", perquè els invents, idees o aportacions són nacionalment neutres, d'entrada, normalment tant les pot utilitzar l'enemic com tu. No podem rebutjar l'escriptura o la pólvora perquè primer l'hagi usada l'enemic: això no és cap raonament, és un disbarat. Però molts dels nostres raonen així de malament.

I cal esmenar la plana.

A la política real sols hi ha interessos estratègics, no pas desigs de bones voluntats universalistes. I sols hi ha aliats, no pas amics.

Quan els nacionalismes de nacions oprimides (ço és: sense Estat propi) vulguin entendre-ho hauran començat a madurar i a fer possible la independència.

Mentrestant sols hi haurà somni, boira i fumera. Que és el que quasi sempre tenim, amb el conseqüent oceà de llàgrimes de repressió, dolor i impotència. Qui no vol aprendre de la realitat té el que ha semblat, car ha suspès de bell nou l'examen.

Aquests amics d'extrema esquerra solen fluixejar molt en història i és sabut que els qui ignoren la Mestra Història perquè són els seus alumnes distrets, els pertoca repetir de nou les mateixes cagades i desastres. La irresponsabilitat de mirar-se sols el melic dels propis desigs i fugir de l'estudi del real comporta aquestes misèries, les principals víctimes de les quals són ells mateixos.

A mi em fan una gran pena, perquè són com els animalets que els vols treure del cep de l'enemic i damunt es pensen que te'ls vols menjar. En Lenin en deia la malaltia infantil del gau-chisme... ☹

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. X LLIBRE

(Les lluites dels anys vuitanta)

La lluita antiimperialista els anys vuitanta (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

“Els texts del Che suposen una alenada d'aire fresc en uns instants completament marcats per la desesperança, concretada en les escandaloses xifres de l'atur (això sí és inseguretat ciutadana...), nul·les perspectives de treball, o fortes despeses en armament quan les mínimes condicions per viure amb dignitat no es garantitzen ni amb una carta constitucional” (Carles Manera).

Per això, cap a mitjans dels anys vuitanta, ens interessava molt la recuperació dels clàssics del pensament revolucionari mundial que provava de fer l'amic Carles Manera. La recuperació de la teoria de Che Guevara des de les pàgines de cultura del diari *Última Hora* era una aprova del que comentam. Eren unes idees valentes i que es feien notar en una època de gris oportunisme on el sistema només premiava i enlairava -electoralment, professionalment- qui més servil havia estat amb els interessos del bloc dominat que portà endavant la reforma del franquisme i la restauració monàrquica.

En l'article titulat “Che Guevara, teoria i acció I” publicat a *Última Hora* el 13 d'abril de 1984, Carles Manera explicava el seu interès per recuperar el pensament del famós guerriller, escrivint: “Els texts del Che suposen una alenada d'aire fresc en uns instants completament marcats per la desesperança, concretada en les escandaloses xifres de l'atur (això sí és inseguretat ciutadana...), nul·les perspectives de treball, o fortes despeses en armament quan les mínimes condicions per viure amb dignitat no es garantitzen ni amb una carta constitucional. A més hem d'afegir la realitat aigualida d'un socialisme irreal; i la manca d'una vertadera avantguarda que aglutini els interessos de les classes populars impulsant un procés de clarificació ideològica i, per tant, fonamentant un possible canvi: un canvi que no tan sols esdevengui ‘slogan’ de campanya electoral”. I afegia, per arrodonir encara més el que pretenia amb la seva defensa de la ideologia i acció revolucionàries del Che: “... les idees del Che no són ‘recuperables’, no es poden transformar en articles de consum inofensius. Constitueixen una herència que, com la de Marx, Lenin, Trotski, Rosa Luxemburg o Gramsci, contribueix a interpretar però també a transformar el món. En el Che trobam la rigorosa coherència, total i monolítica, entre la teoria i la pràctica, entre la paraula i l'acció. Partint d'un marxisme ortodox però ferotgement anti-dogmàtic, Ernesto Guevara aporta a la

“Che Guevara.”

teoria revolucionària una amplitud de vessants sorgides de la pròpia capacitat de treball i síntesi de l'autor: des del tractament de problemes tècnics de l'administració financera, fins a l'obsessió per la tàctica i estratègia militar, sense oblidar les qüestions filosòfiques que implica el futur comunista. Tot i així, la contribució original del Che es concentra en tres apartats que tractarem en successius treballs: la significació humana del comunisme, l'economia política dels règims de transició al socialisme i l'estratègia militar de la revolució al Tercer Món”.

L'article de Carles Manera (el pri-

mer de la sèrie que es va publicar a *Última Hora*) reivindicava el pensament revolucionari i “marxista-leninista” del Che “en unes circumstàncies en què reformisme i pragmatisme esdevenen la pràctica política habitual”.

No és gens estrany, doncs, que en la defensa del pensament i la pràctica revolucionària mundial heretada de Marx, Engels, Trotski, Rosa Luxemburg, Gramsci i Che Guevara coincidís amb l'amic Carles Manera als voltants del Casal d'Amistat Mallorca-Cuba, els Comitès de Defensa d'Amèrica Llatina, la solidaritat amb la revolució sandinista a Nicaragua i

de suport al poble del Salvador, per la seu del PCPE-PCB, la redacció de *Nostra Paraula*, les manifestacions contra l'imperialisme ianqui i en la batalla de recuperar el marxisme fet malbé, com deia en Carles “pel reformisme i el pragmatisme” que, indubtablement, després de les traïdes del PCE i el PSOE en temps de la transició tenien noms concrets en dirigents com Santiago Carrillo o Felipe González, per posar noms a qui oblidà la lluita per la república i el socialisme.

“La creació d'un Casal era necessària per a fomentar els nexes culturals entre els mallorquins i els cubans, realitzar intercanvis de tot tipus, i al mateix temps posar a l'abast de la gent la informació precisa sobre la construcció del socialisme a Cuba” (Carles Manera)

Quina era la idea que Carles Manera tenia, l'any 1984, del Casal d'Amistat Mallorca-Cuba just acabat de fundar? En l'entrevista abans esmentada i publicada sota el pseudònim de Joan Pere Bach, Carles Manera declarava: “El mes de setembre de 1983 vaig viatjar a Cuba, amb una brigada de treball. Jo, que ja coneixia els problemes del Tercer Món, em vaig assabentar de les diferències existents entre Cuba i els altres països de l'àrea del Carib... No hi ha fam, ni atur, ni misèria... La creació d'un Casal era necessària per a fomentar els nexes culturals entre els mallorquins i els cubans, realitzar intercanvis de tot tipus, i al mateix temps posar a l'abast de la gent la informació precisa sobre la construcció del socialisme a Cuba. Tot això tenint en compte la necessària tasca del Casal quant a internacionalisme i ajut vers els pobles oprimits per l'imperialisme ianqui a tota Amèrica Central. A hores d'ara tenim més de quatre-cents socis i ja hem realitzat nombroses xerrades per tots els pobles de l'illa (recentment s'ha constituït el Casal a Menorca amb notable èxit)”.

Totes aquestes coincidències culturals i polítiques amb l'amic Carles Manera s'anaren ampliant amb el temps. Prova del que dic és l'article que sota el títol “López Crespi: un llop solidari” Carles Manera publicava en el diari *Última Hora*. L'article deia així: “Que

tota activitat social crea grups i grups no és una novetat. Les capelletes i camarilles són ben corrents en tots els camps professionals (metges, professors, arquitectes, etc.). De les capelletes i camarilles no se'n lliuren ni partits polítics ni sindicats obrers. I el camp de la cultura no n'és una excepció. Per a l'escriptor interessat entrar a elles esdevé un exercici 'lingüístic' en el sentit fisiològic de l'accepció, una garantia segura de publicar i de relacionar-se amb aquest concret món intel·lectual. Fixau-vos en els títols que es publiquen cada any a Mallorca, i comprovareu que en un 70 per cent els noms són els mateixos que l'anterior, i també són gairebé sempre les mateixes col·leccions literàries que els editen. El favoritisme més barroer i vulgar és lloc comú de moltes d'aquestes col·leccions. Els cacics comarcals controlen així una parcel·la significativa de poder i determinats escriptors perden el caminar per córrer, en tant els hi assegurin una possibilitat de veure llurs obretes impreses. La nostra, a vegades, trista història literària, n'està plena de llibrets publicats per amiguisme, de llibrets pagats pel mateix autor, d'autors que paguen als crítics per tal de 'quedar bé'. Se'n podria escriure un llibre de la 'feina' de clans i camarilles per promocionar 'un nou valor', per silenciar-ne a un altre, d'oblidar per sempre a qui no combregui amb les normes d'obligat compliment.

En aquest context l'aparició de dues obres (*L'Illa en calma* i *Foc i fum*) d'un autor oblidat i silenciats per determinades esferes culturals illenques, no deixa d'esser un focus d'interès per pròxims i aliats al nostre panorama literari. Miquel López Crespí, home d'una indubtable capacitat creativa, amb vint-i-set premis assolits arreu dels Països Catalans i l'Estat espanyol, amb sis llibres publicats i altres a punt de sortir, esdevé un dels autors més guardonats en la història de les lletres mallorquines. Això motiva enveges i gelosies dels homeneus de sempre. A López Crespí no li perdonen l'èxit dins el seu camp,

però sobretot el manteniment de les mateixes idees polítiques que defensava fa prop de vint anys. Pragmatisme i transició -oh, màgiques paraules!- estan renyades, en quant als conceptes filosòfics i polítics més profunds, amb l'autor de *sa Pobla*. Els seus detractors tàcits (que li donen una hipòcrita abraçada al carrer) o públics (que el voldrien veure davant un escamot d'afusellament), tenen un nus a la panxa cada vegada que la premsa anuncia que *López Crespí, de sa Pobla, ha obtingut el premi...* Paradoxalment -o no tant- la marginació d'aquest autor que no té vergonya -ai las!- de confessar-se comunista, es fa palesa a Mallorca, l'Illa en calma que narra en el seu llibre publicat per la Diputació de València. Nogensmenys, i malgrat un cert i intencionat arraconament pels homes de les torres d'ivori, López Crespí continua amb una militància compromesa amb la causa del poble, la qual cosa no eludeix una qualitat literària indiscutible i reconeguda, sinó per petites capelletes d'aquí, sí per persones de vàlua literària d'arreu els Països Catalans. Per això, a un context dominat per llimacs i paràsits -com diu un bon amic meu- López Crespí, fugint de reformes polítiques fantasmagòriques, representa el sentit d'honestat que necessita *l'Illa en calma*, autèntic *Funeral de cendres* potenciat pels inquisidors de la lletra impresa.

En aquella concreta conjuntura Carles Manera va publicar un interessant article parlant de la importància de les històries personals en la reconstrucció del nostre passat més recent

Posteriorment, a ran de la brutal campanya d'alguns membres de l'antiga direcció carrillista de les Illes (PCE) que, mitjançant una sèrie de pamflets, calúmnies, mentides i tota classe de tergiversacions arribaren a afirmar que "els partits a l'esquerra dels PCE fèiem el joc al franquisme policíac", vaig poder sentir de ben a prop la solidaritat de l'amic Carles Manera. El brutal atac

del carrillisme contra la meua persona i contra el llibre que m'acabava d'editar Leonard Muntaner, *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)*, va omplir pàgines i pàgines de la premsa de l'any 1994 (ajudant emperò, de forma indirecta, a fer famós i exhaurir el llibre que volien silenciar els hereus dels assassins d'Andreu Nin). En aquella concreta conjuntura Carles Manera va publicar un interessant article parlant de la importància de les històries personals en la reconstrucció del nostre passat més recent. Era una bufeta da al dogmatisme i a la mala fe.

Aquest article, titulat "Antifranquisme i lluita cultural" va ser publicat en *El Mundo-El Día de Baleares* el 13 d'abril de 1994. Vet aquí alguns dels fragments que, de forma indirecta però molt efectiva, ajudaren a fer callar -i avergonyir- els calumniadors i envejosos que, plens de mala fe, havien provat d'embrutar la memòria històrica de l'esquerra revolucionària de les Illes, de l'antifeixisme combatent.

Aquest article de Carles Manera, deia: "El mestre Eric Hobsbawm, amb els seus estudis sobre el món del treball, ja incidia en el tema de forma palesa. Per cert, el vell professor segueix lúcida com sempre: el darrer que acaba de publicar sobre una nova política per a l'esquerra radical no té desperdici i encaixa força amb el tema que tracta López Crespí. Alguns dels deixebles de Hobsbawm, creadors del *History Workshop* (una experiència única adreçada a historiar les vides d'obers i obres a l'Anglaterra cada cop menys industrial del present segle) han perllongat una tasca d'arrels pregones al seu país. Encapçalat per un innovador Ralph Samuel, constant reivindicador de la història popular, el HW s'ha erigit en certa forma en la veu del passat, amb la rigorosa utilització de la història oral en la que el grup n'és expert: Paul Thompson ho demostrà fa uns anys a unes jornades sobre el tema al Monestir de La Real. La tradició marxista dels historiadors socials anglesos ha emfasitzat la necessitat de reivindicar aquest

nivell experiencial, ric i poderós, per tal de conèixer el costat generalment ocult en els llibres de text: el dels protagonistes anònims. Aquest instrumental heterodoxe es troba també a les mans d'historiadors no marxistes, com ara Peter Laslett i membres significatius del *Cambridge Group*, que han desenvolupat una tasca encomiable de recuperació de vides quotidianes i d'experiències puntuals.

A casa nostra ens trobem a anys llum de tot això. Però llibres com el de López Crespí representen una contribució important que, si més no, poden incitar al debat sobre una fase històrica cabdal. Debat que manca, i molt, entre els nostres intel·lectuals, en el sentit gramscian del terme. Aquesta mena d'assaigs personalitzats, com el que ha fet en Miquel, quan encara molts dels protagonistes que apareixen al llibre hi són vius i poden contrastar el que allà s'indica, constitueix un saludable exercici que caldria sovintejar amb un objectiu palès pels historiadors: en aquest cas concret, reflexionar seriosament sobre l'articulació de la lluita antifranquista a Mallorca. [] El llibre de López Crespí, escrit en un estil clar, directe i sense concessions, no deixa de costar les expressions de combat pròpies de la més estricta clandestinitat. Penso que això li pot llevar força als ulls dels lectors més joves, que no visqu Shoren ni de rampellada els fets que es detallen. Però els que coneixem, en major o menor grau, alguns dels esdeveniments presentats per l'autor hem sentit una mena de nostàlgia, barrejada amb somriures de complicitat, quan es llegeixen certs episodis, talment epopeies d'una resistència probablement molt mitificada... En aquest sentit, l'estil d'Antoni Serra al seu *Gràcies, no volem flors* em sembla més distant i objectiu, sense que resti valors a la fiabilitat de López Crespí, ni clara subjectivitat a l'obra de Serra. Són dues maneres d'exposar experiències pròpies que afectaren a les mateixes persones que apareixen a les seves respectives obres". Ω

En/Na Maulets - Mallorca ha escrit:

Aquí teniu el manifest elaborat per l'assemblea de Mallorca de l'organització política Maulets, el jovent independentista revolucionari, en motiu de la Diada del 31D.

El jovent, continuem avançant.

El jovent és el futur d'aquesta terra. I ara ens pertoca de posicionar-nos en relació a les agressions que pateixen els seus símbols més identificatius, la llengua i el territori. Nosaltres ja hem escollit. Amb el somriure a la cara hem decidit que volem uns Països Catalans unificats, independents, ecològics, no patriarcal i sense classes, amb una llengua ben forta i viva, la catalana. I amb el puny tancat hem escollit el camí a seguir per fer realitat el nostre somni

de llibertat.

Som conscients que la reunificació i la independència són incompatibles amb les constitucions espanyola i europea, que legitimen l'explotació de les classes treballadores, l'espoli dels recursos i l'esquarterament del país.

Som conscients que per aconseguir un país ecològicament sostenible hem de trencar amb l'esprial destructora de l'engranatge capitalista. Per això treballarem contra el pla de carreteres i contra la violenta especulació.

Som conscients que la vigència del patriarcat és total.

Per això, la lluita contra la submissió i l'explotació de la dona ha de ser i és un objectiu preferent en la nostra lluita.

ta.

Som conscients que la societat sense classes que volem només es pot construir a través de la implantació d'un vertader contrapoder popular que autoorganitzi i autogestioni de forma democràtica i participativa els recursos de què disposem.

Som conscients que la única manera de retornar la llengua a la posició que es mereix és el compromís individual i col·lectiu per posar en pràctica polítiques lingüístiques agosarades, sense complexos. Cal oferir la llengua als nous catalans. I això no ho faran aquests agents de Madrid i París que ens governen.

I per damunt de tot, som ben cons-

cients que aquests problemes tenen solució: la construcció d'uns Països Catalans lliures.

Alcem els punys, recuperem els somriures!

Mallorca, 31 de desembre de 2003

Maulets, el jovent independentista revolucionari.

Maulets som una organització de joves que lluita per uns Països Catalans unificats, independents, ecològics, no patriarcal i sense classes en una societat on les llibertats col·lectives siguin les garants de les llibertats individuals. Per a més informació visita el nostre espai a la xarxa. <http://www.maulets.org>. Ω

Els escriptors del País Valencià recomanen l'obra de Miquel López Crespí

Un escriptor de les Illes

PER ALBERT HERNÁNDEZ I XULVI, ESCRIPTOR

Vaig conèixer Miquel López Crespí una nit freda d'hivern del 8 de novembre de 1990 allà a Ordino (Andorra), en el sopar de lliurament dels premis literaris de la "XIII Nit Literària Andorrana" (recorde que vestia completament de negre). Vam ser guardonats, indistintament, ell en el premi de poesia, i jo en el de novel·la. Des d'aquella nit vam fer amistat. He de dir que jo el coneixia abans per un article que va publicar un rotatiu valencià sobre ell. López Crespí és un bon escriptor. Com va escriure Lluís Alpera en *Paraula de poeta* (Col·lecció Poemes Essencials, núm. 11, Ciutat de Mallorca, Conselleria d'Educació i Cultura, 2001):

"Miquel López Crespí és, en definitiva, un veritable home de lletres que ha participat activament en la vida cultural de les Illes. És un d'aqueixos escriptors que, com altres insignes intel·lectuals mallorquins -Mossèn Alcover, Francesc de B. Moll, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Gabriel Alomar o Josep Maria Llompart-, es troba a tota hora disposat a oferir el millor de si mateix dins la lluita de la identitat com a poble, enfront de la fagocitosi que pateixen les llengües autòctones. Val dir que López Crespí ha lliurat i continua lliurant moltes batalles cultural pel redreçament del català a les Illes, en primer lloc, i a la resta del domini lingüístic des de fa molts d'anys".

Antoni Vidal Ferrando, l'escriptor i poeta de Santanyí, parlant de *Revolta* (Ciutat de Mallorca, Editorial Moll, 2000), un conegut poemari de Miquel López Crespí, va definir l'autor de de sa Pobra amb aquestes paraules: "Me'n record de la primera vegada que vaig conèixer personalment Miquel López Crespí. Era pel gener del vuitantais, durant la proclamació dels premis Ciutat de Palma. Gràcies a la benevolència del jurat, del qual ell havia estat membre, jo havia guanyat el de poesia. Abans que algú me'l presentàs, aquella nit, ingènument, m'imaginava que en Miquel devia ser un d'aquests personatges de moda que no es poden treure de sobre els admiradors. No endebades podia ostentar la doble condició d'escriptor i de líder de la resistència contra la bèstia negra de la dictadura. En certa manera, jo el veia com el paradigma de tot el que a mi, m'hagués agradat ser. No sé com, el seu mite es mantenia incòmode en algun dels últims reductes de la meua innocència, quan el nou ordre ja havia deixat ben clar que no posava missions per l'altruisme ni per l'intel·lecte, sinó per la hipocresia i la mediocritat".

Miquel López Crespí és novel·lista, autor teatral, poeta, historiador i assagista. L'any 1968 l'escriptor començà les seves col·laboracions (especialment literàries) en els diaris de les Illes: *Diario de Mallorca*, *Última Hora*, *Baleares*, *Cort...*

D'ençà començaments dels anys setanta ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig.

Evidentment, ser prolífic no és un defecte (molt al contrari, això significa que té molt a dir), sempre que siga acompanyada d'una bona producció literària. Aquest és el cas de Miquel López Crespí,

Albert Hernández

que en les seues novel·les, contes, poemes, assaigs i textos teatrals, sempre manté una coherència de fons, de lluita permanent, com un escriptor compromès amb la seva ideologia, que de forma natural apareix amb força en el seu món literari. Tots els que el coneixem sabem que té molt ben après l'ofici d'escriure. Té un nivell alt, i d'una manera visible ací estan els nombrosos premis literaris per tot arreu del nostre arc mediterrani sense oblidar els guardons internacionals. Ha publicat en prestigioses editorials; així ho acrediten cinquanta llibres publicats.

Alberto Moravia va dir una vegada que els escriptors sempre escrivim el mateix llibre. És possible? Però en el cas de López Crespí, en la quantitat de textos publicats, es fa difícil eixa mena de sentència.

El que primer vaig llegir de Miquel López Crespí: sempre recorde una narració curta; em ve a la memòria el conte "Una dona mallorquina" que vaig llegir fa la tira d'anys i he de dir que em va impactar. La construcció del relat, els adjectius precisos, eixa profunditat en el coneixement de l'ambient social en que està ubicat, és perfecte. El tan difícil, i poc reconegut, relat curt, en el nostre país, però, ací té un dels màxims exponents. També vull felicitar-lo per les novel·les, ambientades en la nostra "Guerra Civil". A mi particularment m'agrada el realisme, el verisme, i les metàfores ajustades en les seues descripcions (novel·lar la realitat no és gens fàcil). De veres que tinc ganes de llegir una de les seues novel·les premiades, naturalment *El darrer hivern*. El llibre que narra la presència en Mallorca de l'escriptora francesa George Sand en la dècada dels anys trenta del segle XIX. Crespí és un autor d'una extensíssima obra multidisciplinària.

Diuen que el primer que té a fer un escriptor és no avorir, ser clar, en els seus conceptes. A Miquel mai no el podran acusar d'això. Perquè els seus personatges de ficció són de carn i ossos, són autèntics i cobren vida en llegir-los o en veure'ls representats. Ell és un escriptor vitalista amb idees d'esquerra, compromès amb els desheretats (seria trist pensar que la drete, a més de tenir els diners i el poder, també tingués la raó). Tant de bo tots els esquerrans visquérem com pensem!

Avui sembla que encara l'esquerra haja de travessar el desert de la incomprensió per a poder ser una majoria, en un país que no sol recordar la seua pròpia història. Dit i debatut, ja ens agradaria que molts escriptors en la nostra llengua tingueren el nivell literari de Miquel López Crespí. Guanyador de tants premis i segurament envejat per una colla de lletraferits que no acaben de perdonar-li la quantitat aclaparadora d'èxits. Diuen també que un dels primers manaments d'un escriptor és fer-se entendre. No es deuria fer florideses amb el llenguatge i darrere no tenir una bona història que contar. Miquel López Crespí té la lliçó ben apresca. És un escriptor de raça innegable. Des d'ací la meua més expressiva enhorabona. **Ω**

Strange fruit

La música i lletra d'aquesta subtil cançó de jazzblues (però alhora atronadora cançó de protesta contra els linxaments) foren escrites per Abel Meeropol (amb el pseudònim de Lewis Allan), un simple mestre de l'escola pública al Bronx - encara que sovint és atribuïda a Billie Holiday, que fou la primera a cantar-la l'any 1939 al Barney Josephson's Café Society, el primer club nocturn amb integració racial a Nova York.

SUNG BY:

BILLIE HOLIDAY 39

CASSANDRA WILSON 76

Southern trees bear a strange fruit,
Blood on the leaves and blood at the root
Black bodies swinging in the southern breeze
Strange fruit hanging from the poplar trees.
Pastoral scene of the gallant South
Bulging eyes and the twisted mouth
Scent of magnolia sweet and fresh
And the sudden smell of burning flesh.
Here is the fruit for the crows to pluck
For the rain to gather, for the wind to suck
For the sun to rot, for the trees to drop
Here is a strange and bitter crop.

Estranya fruita

Els arbres del sud duen una fruita estranya,
sang a les fulles, i a les arrels,
cossos negres gronxant-se al ventijol del migjorn,
fruita estranya que penja dels arbres de l'àlber.
Escena pastoral del sud galant,
els ulls inflats i la boca torta,
olor del magnòlia dolça i fresca,
i, de sobte, l'olor de la carn en flama.
Ací hi ha la fruita que arrenquen els corbs,
que amb la pluja dóna saó, i que el vent s'emporta,
podrida sota la solana, els arbres la deixen tombar en terra,
Hi ha una collita estranya i amarga.

També hi ha un film dirigit per Joel Katz, amb aquesta cançó antilinxaments de tema, que explora l'aliança entre jueus i negres nordamericans en la lluita pels drets civils, amb Amiri Baraka, Abbey Lincoln, Pete Seeger, Cassandra Wilson i Michael i Robert Meeropol.

STRANGE FRUIT
Produced and Directed by Joel Katz
USA, 2001
57 Minutes
CALIFORNIA NEWSREEL
International Distributor: CameraPlanet

L'Academia espanyola de la Historia es burla de Catalunya

Segons va explicar ahir a Barcelona l'historiador Antoni Simon en el V Congrés d'Història Moderna de Catalunya, el president de la Real Academia Española de la Historia, Gonzalo Anes, es va burlar recentment de Catalunya, en un congrés sobre el Segle d'Or espanyol. Anes va dir que la història de Catalunya és 'història local' i que, per tant, té 'el mismo interés que la historia de Villaverde de Abajo'.

La revelació feta per Simon, tot i que era una anècdota coneguda en els cercles historiogràfics, no havia transcendit fins ara a l'opinió pública. Simon va explicar-la en el context del V Congrés d'Història Moderna, una trobada d'especialistes que es fa aquests dies a la seu de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) i que es dedica a reivindicar la importància de Catalunya en els segles XV a XVIII. El paper de Catalunya a Europa durant aquells segles fins ara havia estat menystinguda per l'interès espanyol d'amagar tant com fos possible la personalitat catalana i dels altres territoris de la Corona d'Aragó des dels anomenats Reis Catòlics fins a la desfeta de 1714, i d'aquesta manera relativitzar la conquesta i el sotmetiment que van patir els Països Catalans des de començament del segle XVIII fins ara mateix.

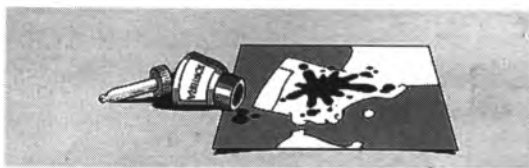
Com se sap, per als historiadors espanyols la història d'Espanya a l'Edat Moderna és la història d'un imperi 'en el que no se ponía el sol'.

Diàleg

- Si estiguereu acostumat com els valencians al menyspreu dels catalans, a sentir-se negà la seua identitat, la seua llengua i furat el seu sigle d'or no vos ho prendrieu tan a pit este incident. ¡Prengau la vostra medicina!

- A això no ens hi hem d'acostumar mai!
Txe collons!

- És que els catalans som molt dolents. De fet ja saps que ERPV, Bloc, PSPV, EUPV i PP han creat la AVL per imposar la llengua catalana a València, on mai s'ha parlat aquesta llengua més que en l'imaginari dels imperialistes. En canvi la llengua castellana si que

és pròpia del País Valencià, igual que el valencià amb les “ch”, “y” i altres grafies.

- Jo al que estic acostumat és al menyspreu de molts castellanoparlants contra nosaltres, del nostre meravellós govern del PP que no fa una merda pel valencià, al contrari, cada dia l'afona un poquet més, així que a vore si d'una volta som capaços de reconèixer l'enemic, caguen déu.

- Senyor blavero ignorant, la "jerga" que vostè diu i amb les normes que vostè utilitza no parla ja ni UV ni GAV ni d'altres feixistes il·lustres defensors del espanyo-regionalisme valencià així que ja sap, renovar-se o morir!!!!

Un altre apunt sols faltava afegir-li al msm que els catalans del Principat enviaren als mossos a "furtarnos les taronjes".

Els valencians despertem del somni:
ENDAVANT PAÏSOS CATALANS
REUNIFICACIÓ INDEPENDÈNCIA i
SOCIALISME.

- Quina llengua parles xic, que no t'entenc de res?

-No es que es pugui opinar molt sobre aquesta notícia. No és més que una mostra de l'espanyolisme ranci existent encara avui en dia.

<http://www.paisoscatalans.org/fncmoviment>

-M'agrada veure reflectida la realitat en les notícies, la realitat de la Gran Ignorància d'aquests petits personatges com Gonzalo Anes; em diverteix veure com de ridícula deixa a una tal reial acadèmia espanyola de la llengua (llengua bífida és el que tenen...).

Altres d'ells va dir fa poc que mai s'havia imposat el castellà a ningú...

-I volen que ens sentim espanyols amb la mateixa ignorància que manifesten!

Ignorància històrica de la història és el que
tenen, pobres, que pena que donen. Ω

**IGNORANCIA IGNORÀNCIA
IGNORÀNCIA, IGNORÀNCIA**

A vostè foraster que viu i treballa en terra catalana, que com agraïment ens imposa el seu idioma, els seus costums, el seu folklore, els seus Déus, que vol que a damunt ho agraïm?, i no satisfet encara vota a favor dels seus partits, partits TIRANS, INVASORS, OPRESORS nostres (si, si ja o sabem que estam plens de BOTIFLERS) així vostè també és converteix en una persona TIRANICA, INVASORA, OPRESORA, AGRES-

SORA com disfruta vostè sense haver de patir també violència, (que la pateixin els demés per par seva “y olé”) ara sabem que tots aquells que ens avorrien amb “VIOLÈNCIA NO” ens venien a dir “CASTILLA SI” MALPARITS!!!! (perdó, insults NO!, ni això toleren) Ara preguntaria però vostè no té ni un mínim de remordiment quan vota a favor d'aquests INVASORS? Ara...
L'IRAQ. Ω

Matas en acció de combat en el Club Siglo XXI (10-12-03)

Vet aquí unes mostres del seu discurs:

*Els Països Catalans no existeixen.
Els nacionalistes volen rompre l'Estat.
El Pacte de Progrés no fot, res de res.
El PSIB-PSOE satanitza els hotelers.
Espanya és un invent necessari.*

Els catalans financen "quintacolumnistes" a las Balears. Etc.

[illegible]

El Quixot ple de follia
atacà els molins de vent;
aquell heroi no sabia
que en Matas l'imitaria
com qui perd l'enteniment.

De tots els seus ha fet conya
al Club Segle Vint-i-u;
s'hi gratà com qui té ronya
per complaure els seus..., vergonya!,
tirant pedres damunt tu.

N'Aznar no agradeix Castella
ni Catalunya en Piqué;
però en Matas descabdella
de Balears i afusella,
mala mare, el seu bebé.

Contra tot i tots dispara,
per a ell això és un goig:
té un fusell en lloc de vara
a tort i a dret el dispara...
Molts pensen que ha tornat boig!

La immersió en nostre idioma
diu que la mou Satanàs;
com un moro que flastoma
de l'Alcorà i de Mahoma,
el seu poble tira al vas.

D'enemics en fa una llista,
com qui guaita el seu castell;
veu un quintacolumnista
en cada un que té a la vista,
que no es planti davant ell.

Es que ni sols s'assabenta
de quin poble és president?
Odia els que representa
i en els pressuposts inventa
tapa morros per la gent.

No és cap atracador
qui n'és l'amo del corral;
mes sona a traïció
que posi en licitació
el patrimoni pairal. **Ω**

ES GALL

**¿Vols deixar
de beure?
PODEM
AJUDAR-TE**
Tel: 616 08 88 83

Alcoholics Anonymous

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

LATA
FORMA
PERA
CINQUINA

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: 1590-92

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enracinat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluits pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

"En cuanto a la libertad de conciencia, es evidente que ningún príncipe permite a sus súbditos otra religión que no sea la suya. Y así antes perdería todos mis dominios que consentir en ello" (Felipe II, el "rey renacentista" de la propaganda oficialista de Madrid).

1590-1591: Quan torna de França el 1590 Farnesi ha trobat una Holanda amb la frontera fortificada i que ha guanyat terreny al Flandes sota control espanyol. Arruïnats els castellans per la campanya francesa, els soldats de l'exèrcit de Farnesi s'amotinen. Maurici de Nassau els venç ací i allà.

1590-1594: Campanyes sense rematar dels espanyols a França contra Henri IV, el qual tampoc no havia sabut aprofitar la important victòria d'Ivry sobre la Lliga.

1590-1600: 2.707.000 kg. d'argent són saquejats d'Amèrica i duts a Andalusia i a Castella.

1590-1668: Vida i mort del pintor Esteve March, nat i mort a València, representant del Barroc valencià.

GREGORI XIV

HENRI IV

1-3-1591: En carta papal al Concili de París, Gregori renova de l'excomunicació contra Enric IV, i ordena al clergat, nobles, funcionaris judicials, i al Tercer Estat de França de no donar-li cap suport, sota el dolor de penes severes.

18-4-1591: Decret papal per alliberar els filipins esclavitzats il·legalment pels conqueridors espanyols sota pena d'excomunió. Aquesta mena de decrets solen ser més aviat decoratius i en la pràctica no són gaire efectius.

5-5-1591: Els consellers barcelonins decideixen de foragitar els genovesos de la ciutat.

24-5-1591: Enfrontament Diputació-oficials reials: provoca la detenció del diputat Joan de Granallacs pel virrei.

7-6-1591: El confessor de les Beates Emparedades del Sant Crist de Bocairent, Mossén Esteve Beneito, aconsegueix de l'Arquebisbe Mossén Joan de Ribera (qui és a més virrei i rector de la Universitat de València) fundar en la parròquia un benefici de 111 sous de renda.

6-1591: De nou Gregori XIV recorda l'excomunicació a Henri IV, cosa absurda teològicament perquè el rei francès mai no havia estat catòlic, però es tracta del típic anunci papal amenaçant, amb crida a tots els catòlics per anatemitzar o exterminar l'enemic (tipus jihad).

24-6-1591: Data de la nota més antiga referent a l'explotació de la neu de la Serra Mariola. És un contracte pel qual Vicent March, mercader de Cocentaina arrenda al cristià nou Cristòfol Torromani per portar una càrrega de neu des de Mariola fins Gandia.

1591: El comtat de Ribagorça reverteix a la Corona després d'anys de guerra entre els vassalls i el senyor.

El Concili de Tarragona obliga a predicar en català al Principat. Les predicacions en castellà a les ciutats pareix que no eren del tot estranyes, especialment a València.

Fundació de l'Acadèmia dels Nocturns a València, acadèmia literària local segons model italià i sota influència del Segle d'Or castellà.

"Torbacions d'Aragó": L'exilat Antonio Pérez és falsament acusat d'heretgia per tal de jutjar-lo via Inquisició i sotraure-li la protecció foral aragonesa. Quan intempten de traslladar-lo a la presó inquisitorial, esclata una revolta a Saragossa, en denunciar el jove Chusticia d'Aragó, Chuan de Lanuza, "el Mozo", com els furs aragonesos no són respectats pel centralisme reial. Motí popular: assalt a la presó de la Inquisició i alliberament d'Antonio Pérez. Un estol reial envaeix l'Aragó i aixafa la revolta foral per la via militar. Pérez se'n fuig a Occitània, sota control huganot. i publica a Pau, sota el pseudònim de Rafael Pelegrí, el "Memorial del hecho de su causa", obra escrita en castellà.

De nou Farnesi és obligat a anar a França per socórrer la Lliga Catòlica, en mala situació d'ençà la desfeta d'Ivry, i preparar el tron francès per a les ambicions de Felipe II. A contracor davant l'absurditat de l'empresa de l'insaciable rei, tanmateix ha d'obeir-li. Farnesi obliga Henri IV a aixecar el setge de Rouen, i dies després el torna a derrotar, talment que aconsegueix dominar el camí cap a París. Les tropes de Felipe II ocupen París per donar-hi suport al partit integrista catòlic.

La situació religiosa a França continua caòtica: el nou rei huganot no és capaç de concedir la llibertat religiosa als seus partidaris huganots. Hi succeeix de vegades que, mentre el rei celebra un culte protestant, una mica més lluny el mateix culte està prohibit a una congregació huganot sota penes severes. El cèlebre Mornay Duplessis descriu bé la situació dels protestants en aquestes poques paraules: "Van tenir el jou sempre sobre els seus colls". Indignats per la política despietada d'Henry, els huganots proposen de refusar-ho com a cap d'ells, i triar un altre protector de llurs esglésies. Per als protestants la seguretat de la fe Reformada és la primera cosa, mentre que per a Henry la possessió del tron és allò prioritari, i els huganots i llur causa devien esperar. Però...quant temps?. Mentrestant, el control reial pacífic sobre una França de considerable majoria catòlica (excepte a Occitània i Iparralde, on els protestants són molt importants) s'esdevé pràcticament impossible i la guerra un culdesac.

Felipe II envia tropes per lluitar contra els anglesos a les Açores.

Moren Fra Lluís de Lleó i Sant Joan de la Creu, místics del Segle d'Or castellà.

FRAY LUIS DE LEÓN

S. JUAN DE LA CRUZ

Gregori XIV mana una subvenció mensual de 15.000 a París, i hi envia son nebot Ercole Sfondrati a França al cap de les tropes papals. Enmig d'aquestes operacions contra Henry, Gregori XIV mor.

Nou Papa: d'Innocenci IX, bolonyès. Aquest Papa es troba malalt i passa els dos mesos de pontificat fins que mor al llit, encabornat per problemes de les finances vaticanes.

INNOCENCI IX.

CÚPULA DE ST. PERE

Christian I de Saxònia mor; el succeeix son fill Christian II, de 18 anys.

Marroquins i soldats europeus destrueixen l'imperi Songai, a l'actual àrea tuàreg.

Ella Porta termina la cúpula de St. Pere encetada i projectada per Michelangelo.

Giovanni Da Ponte reconstrueix a Venècia el Ponte Rialto.

PONT RIALTO

TRINITY COLLEGE

Trinity College, Dublín, fundat per Elizabeth I. Galilei enuncia les lleis de la "caduta dei gravi". Giordano Bruno: "De immenso et innumerabilis seu de universo et mundis"

GIORDANO BRUNO

WILLIAM BYRD

Michael Drayton: "Harmonie of the Church". William Byrd: "Cantiones Sacrae, "My Ladye Nevells Book".

François Viète: "In Artem analyticam isagoge", utilitza lletres per a quantitats algebriques.

17-8-1591: Victòria del rei i els seus huganots a Noyon.

9-1591: Malgrat l'excomunió papal, els bisbes francesos s'apleguen a Rouen i reconeixen com a legítim el rei protestant, possiblement per por, servilisme o també per l'escàs suport reial a la llibertat religiosa protestant.

16-10-1591: Mor el papa Gregori XIV.

29-10-1591: El succeeix Antonio Facchinetti, amb el nom de Papa Innocenci IX. Les finances vaticanes estan

en la ruïna.

20-12-1591: El Chusticia Major d'Aragó, Lanuza, és executat per decapitació i sense judici a Saragossa, pels ocupants espanyols, per haver defensat la legalitat aragonesa.

30-12-1591: Innocenci IX mor també, després d'un altre pontificat brevíssim (dos mesos). En un parell d'anys hi ha hagut 5 papes distints tot coincidint en el revifament hugonot gràcies al nou rei protestant de França. Si tenim en compte que el poder polític del Papat prové de la donació que el rei franc Pipí féu dels Estats Pontificis al bisbe de Roma, el fet que un protestant excomunicat governi a França amb l'aquiescència dels bisbes francesos, duu males conseqüències espirituals per als Papes, hereus temporals de França, d'ací les contínues morts.

1591-1595: Lope de Vega està al servei del duc d'Alba, primer com a gentilhombre, després com a secretari, a la vila d'Alba i a Toledo. Escriu comèdies, novel·les ("La Arcadia"), poesies. És l'època més plàcida de sa vida: «quan també eren els meus anys flors», dirà després.

Campanyes Holandeses de Maurice de Nassau contra els ocupants espanyols: victòries a Zutphen, Deventer, Nijmegen, Groningen...

1591-1598: Maurits van Nassau-Oranje (governa les Províncies Unides entre 1585-1625) comanda la resistència antiespanyola i fa recular els terços tant cap al sud com cap a l'Est.

30-1-1592: Nou papa: Ippolito Aldobrandini, amb el nom de Climent VIII.

17-2-1592: Nova victòria hugonota-reial a Bure.

1592: Fundació del Seminari d'Urgell.

Fundació del Col·legi Corpus Christi a València.

Després del conflicte del Justícia Major d'Aragó-Inquisició, obren Corts a Tarassona per ordre reial: canvis en la correlació de forces a la Diputació, a conveniència del rei i a costa de les llibertats aragoneses. La facultat de nomenar Chusticia Mayor passa al rei i els poders del càrrec queden retallats. L'esclavatge d'Aragó es consolida i la llengua castellana penetra ràpidament, sobretot a les ciutats des del sudoest aragonès, satel·litzant progressivament el parlar dels aragonesos i fent recular la *fabla* aragonesa. cap a les zones rurals i el nord-est. Ara, la pròxima fita reial és sotmetre Catalunya.

La Inquisició jutja el Pare Sigüenza, bibliotecari reial, per judaïtzant, la mateixa acusació que imputen a Fra Luis de Lleó i a Arias Montano anys abans. Està provada la intervenció de Felipe II en aquestes disputes en favor dels seus dos bibliotecaris. Ben Rekers recull una carta de Fuentidueñas, confident de Montano enfront de Lleó de Castro, al secretari reial Zayas sobre la Políglota d'Anvers: "V. m. podría remediar este negocio hablando al Sr. Inquisidor General y diciéndole lo que pasa, no trayéndome a mí por autor, porque ello es público en Salamanca", i una altra de Montano al mateix rei, en la qual en un to familiar li demana que sia el mateix Inquisidor General el qual intercedesca per la Bíblia Reial, després de la qual gaudeix d'una certa seguretat: "A V. Mgd. le suplico le encomiende esta causa, puesto que él terná cuidado della". Per altra banda, Gregorio d'Andrés (Procés inquisitorial del Pare Sigüenza, pàg. 194-195, 1975) cita un memorial del llicenciat Gutiérrez Mantilla, catedràtic de Prima de teologia del col·legi escurialense, al rei perquè prengué cartes en l'assumepte: "No sé si vuestra Magestad habrá entendido que estos días pasados se ha descubierto una doctrina que ha escandalizado el colegio [...] El Padre prior ha hecho su diligencia claramente y con celo del servicio de nuestro Señor y de vuestra Magestad, juntando buen número de ellas y vístolas él mismo y mandándome a mí las viesse y censurase [...] De parte del prior están ya en la Inquisición de Toledo. Suplico humildemente a vuestra Magestad mande al prior no se descuide en esto, pues no importa menos que la conservación de la fe".

La lluita a França prossegueix, indecisa, entre catòlics i hugonots, amb la intervenció espanyola pels catòlics i anglesa pels protestants. Farnese és ferit a Caudebec, on és sorprès per les tropes d'Enric IV.

El duc de Parma, que torna en mal estat de França, veu com de nou els calvinistes neerlandesos han avançat amb gran prestigi per al nom de Maurici de Nassau com

MAURICI DE NASSAU.

A. FARNESI.

a cap militar de la jove República protestant. Per més que s'hi escarrassa a intemptar ocupar completament els Països Baixos, la posició dels espanyols continua afeblint-s'hi.

A Holanda fan ús de molins de vent per a serres mecàniques.

L'Emperador Rodolf II, nomena el seu germà Mateu com a governador d'Hongria i signa la pau amb Polònia.

Plaga amb 15000 morts a Londres.

A Roma Torquato Tasso publica la "Gerusalemme conquistata". Subito dopo compaiono anche le Rime. El més famós *canzoniere* italià del s.XVI i malencònic gran obra de la Contrareforma catòlica.

TORQUATO TASSO

M. DE MONTAIGNE

Ve publicada la primera obra de Shakespeare, "Venus and Adonis" un poema eròtic mitològic. Shakespeare escriu "Richard III" i "The Comedy of Errors".

Tomàs Sanchez: "De sacramento matrimonii", sobre aspectes religiosos i legals del matrimoni.

Cervantes ven sense autorització unes fanecades de blat i és breument empresonat a Écija.

Mor el filòsof gascó Michel Eyquem de Montaigne.

Galileo: "Della scienza mechanica", problemes d'aixecar pesos.

Lodovico Zacconi: "Prattica di musica", edició original.

Descobertes les ruïnes la ciutat romana de Pompeia.

Japó envaeix Corea, vassalla de Xina, la qual hi envia grans exèrcits.

15-11-1592: Creació a Catalunya de la Confraria de Mes-tres de Música i Dansa.

23-11-1592: Mor Joan III de Suècia, el qual havia intentat infructuosament de fer retornar el seu regne al catolicisme, deixa el tron a Segismund III Vasa, ja rei de Polònia -on resideix-; el govern de Suècia és confiat a regents, controlats per l'oncle del rei, Carles Vasa.

2a3-12-1592: Mor Farnese a Arràs a conseqüència d'una bala rebuda a Normandia, als 47 anys i després de 14 anys governant el Flandes de Felipe II. El succeeix el fill, Ranuccio. "Amb el Duc de Parma - diu William Temple-, morí tota la disciplina i tota la fortuna de les armes espanyoles a Flandes". Felipe II nomena l'arxiduc Ernest d'Habsburg com a nou governador. La mort de Farnese resulta una gran dissort per als catòlics proespanyols car Maurici de Nassau és un dels majors caps militars de l'època.

1592-1667: Vida d'Arnaud Oiherart u Oiherart, nat a la capital de Zuberoa, Maule (Mauleó), advocat, un dels pocs no eclesiàstics que escriuen en euskara en aquests primers temps. En llatí escriu *Notitia utriusque Vasconiae, tum ibericae tum aquitanicae*, en la que narra la història dels bascs fins a l'Edat Mitjana des d'una perspectiva basca. És més conegut per la seva col·lecció de 706 refranys bascs amb traducció francesa i les seves poesies en euskara. Oiherart és un home que s'estima l'euskara, el treballa fins i tot inventant neologismes però alhora, es manté allunyat de les confusions històriques d'alguns contemporanis, per això ha estat a vegades mal interpretat com a poc bascófil. Ω

ANARQUISME, QUÈ ÉS EN REALITAT?

Oier: Ejem, ejem, ejeeemmmmm.... més de una vegada vaig pensar en respondre als teus comentaris sobre de l'anarquisme, mes vaig callar-me per que jo no en tinc els arguments necessaris per a teoritzar sobre el tema, i amés no vull ser paladí de cap ideologia.

Mes llegir este missatge vaig tocar-me la fibra e vaig-me sentir ofendit. Ho sent. Non soc anarquista per que crec que tinc molt camí que recórrer pra tindre l'honor de ser cridat así, mes tinc que respondre't.

R.: Jo no he dit mai que tu ni ningú en aquesta llista sien anarquistes perquè és que no ho sé, ara bé, es palès que l'anarquisme té una forta influència entre l'esquerra independentista, especialment entre l'extrema esquerra independentista catalana, la qual cosa la fa molt inútil per a res pràctic ni realista.

On ha triomfat l'anarquisme? Enlloc del món, no mai. Per què? Perquè és una utopia, una atopia i perquè és contrari a la natura humana: la gent no és tan bona com per no necessitar una certa repressió, dissortadament. Perquè si triomfàs en un o deu països de seguida la resta de països burgesos (o burocràtics) se'l carregaven. Perquè tota organització tendeix a degenerar i més encara si no hi ha incentiu econòmic, que sembla ser l'únic que realment funciona i fa progressar una societat.

Vet ací un resum dels grans perills de l'anarquisme.

Oier: Non et direi que aquesta ideologia es la millor de totes, per que com te dic non tinc coneixement suficient per a afirmar nada así. Mes crec que l'anar-

quisme es una teoria política tan vàlida o non vàlida com qualche altra e per això mereix un respecte.

R.: On hi ha hagut la major revolució anarquista i més triomfant de la Història? Als Països Catalans, i va durar cosa d'una anyada i va acabar aixafada primer per l'estalinisme i més tard pel franquisme. Això és el màxim que ha donat de si aquesta ideologia: els catalans, els més pelapere i somiatruites del món vam ser els qui més ho vam intentar. Però d'ençà la Torre de Babel i d'ençà el comunisme tribal primitiu sempre hi ha hagut Estat i una marxa enrere és tècnicament impossible. Tant de bo els homes fóssim altrament i una Arcàdia fos possible al món, però això és sols somiar i emprar energies en coses inviables mentre deixem les viables (la independència) sense enfocar correctament, amb realisme.

Oier: Non ho emplegues com un insult, per favor.

R.: No l'he pas emprat exactament com a insult, sinó com a cosa ahistòrica i somiatruites, que és el que realment és.

Oier: Per alguns, el concepte anarquisme non equival al caos, senon just al revés, el grat sumo del ordre.

R.: Sí, com els milers d'assassinats per la FAI: si no és perquè l'Andreu Nin, conseller de Justícia de la Generalitat, hagués posat fi al caos d'aquest matons encara n'haguessin assassinat més, sovint indiscriminadament.

No em facis plorar per una ideologia tan sublim en la teoria i tan irreal en la

pràctica, sisplau. Vull plorar per coses més serioses, no pas per demagògies de fa dos segles.

Oier: Soc conscient de que molta gent empra la senyera de l'anarquisme molt alegrement, desvirtuant la seva essència. Mes això est un altra discussió.

R.: No ho crec. Totes les discussions estan més o menys interrelacionades, i aquesta, en el nostre trist cas, a muntó relacionada.

mundu barri bat daroiagu bihotzian (Urruti'tar Zorion)

EL CAPITALISME ÉTS... TU!!

Sèm una còla del CRÒC qu'ensaja de reviscolar aquel moviment.

Volèm faire un punt sul debat occitan sus la situacion actuala (decentralizacion, retiradas...).

D'en Primièr precisèm mai que sèm prigondament opausats al capitalisme

Adiusiatz.

I què hi farem? Com acabar amb el capitalisme? Els comunistes ho intentaren i bastiren unes horribles Dictadures, els socialistes han acabat de criats del capitalisme i els anarquistes no han aconseguit triomfar mai enlloc. Parlar contra el capitalisme, estimats, no és pas política, sinó poesia lírica. Si voleu fer política, deixeu la lírica per a cantants i literats.

El capitalisme...és...tu mateix! Capitalisme -i del dur- és que tu despenguis diners en petits luxes mentre cada dia moren 35.000 infants de fam i desnodritment. Com gent que fem -jo també- això

podem pretendre pontificar contra el capitalisme? És patètic i bestial, amics: tragicòmic. És pura incoherència ètica.

A Catalunya tenim també una llarga tradició de manifestos, pancartes, fins i tot gloriòses barricades, però així no és com principalment podem atènyer la independència o almenys un reconeixement nacional digne. Ser lliures i nacionalment dignes és cosa de la fermesa de la psicologia col·lectiva diària (caracteriologia nacional), del sentit geoestratègic dels sectors nacionals capdavaners i de tenir -pur i dur- diners: justament de capitalisme, doncs!!.

Et la reste n'est que littérature...

Que no ens agrada, que no és just? Certament. Però la solució no és ficar el cap dins el forat com els estruços. És mester de mirar la dura realitat a la cara i dir les coses pel nom que tenen. Un Estat independent és, sobretot, qüestió d'interessos creats i aclarits, no pas de manifestos lírics i ecologismes bucòlics. No siam tan infantils i amateurs, si us plau. Qui vulgui fer ecologisme o poesia pot estar molt bé, però que no ho traslladi a la política, que és afer molt més desagrat i vulgar, molt més dur i de ciències socials exactes.

No és pas qüestió de repetir el que volem sinó d'especificar i aclarir compensem aconseguir-ho. Altrament és sols demagògia i perdre el temps.

Coralment, Ricard Colom.. Ω

<http://campanyes.org>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

<http://www.unitat.org/>

<http://www.aznar.net/>

<http://storm.prohosting.com/extraofi/>

<http://www.kalegorria.net/cgi-perl/>

Revistes en català per al segle XXI

FRANCESC DE DALMASES

* **Francesc de Dalmases és president de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català**

Coincidint amb el SupermerCat de revistes que tradicionalment s'instal·la a Barcelona durant les festes de la Mercè, des de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) vam fer pública la posada en marxa del Grup 10. Es tracta d'una prova pilot proposada per diferents editores i que té com a objectiu potenciar la presència d'aquelles capçaleres que són la punta de llança d'aquesta associació de premsa als espais que els són propis —quioscos, llibreries, biblioteques— i als que encara no hi tenen la presència que els correspon. I diem que els correspon perquè precisament el grup que va realitzar aquesta prova pilot és una mostra significativa —no exhaustiva— de com es pot fer un bon produc-

te periodístic en la nostra llengua convertint aquest factor, el lingüístic, en un valor afegit gràcies a la qualitat i l'interès que genera el producte mateix.

I fem referència a la posada en marxa del Grup 10 perquè hem observat amb certa sorpresa algunes interpretacions que s'han fet des d'alguns mitjans a partir d'aquesta iniciativa, que l'associen a un moment crític o difícil de les publicacions periòdiques en català. És clar que dir que aquest sector viu el seu millor moment és no dir gaire, perquè a la Catalunya contemporània la presència de mitjans de comunicació en la llengua pròpia del país no ha pogut viure mai períodes prou llargs per poder-ne analitzar l'evolució. Una evolució truncada sempre per la ingerència de poders polítics aliats que l'han torpedinat o prohibit directament. Així i tot, avui podem afirmar que les publicacions periòdiques —les revistes, per entendre'ns— representen el sector industrial català que més ha crescut en els darrers 20 anys. Hi ha més de dos milions de persones que llegeixen, cada mes, algun dels

750.000 exemplars que editen de mitjana les 118 capçaleres que aplega la nostra associació de premsa.

Hem volgut posar aquestes dades sobre la taula perquè suposem que poden ajudar força a canviar la percepció d'allò que mira de fer l'APPEC amb projectes com ara el Grup 10 i, en general, amb totes les accions que realitza. Es tracta, sobretot, de fer visible una realitat que existeix, que és sòlida i que té un ampli suport social de persones que no entenen el seu univers informatiu complet sense allò que els aporten les revistes en català.

Es tracta, doncs, de situar aquestes publicacions allà on ja les ha situades el públic, que alhora és el mateix lloc d'on han estat rebutjades per unes estructures de distribució i valoració creades a partir d'una concepció jacobina i unívoca de l'Estat. El mercat natural de totes i cadascuna d'aquestes publicacions és el conjunt dels Països Catalans i no hi ha encara xarxes de distribució estandaritzades que tinguin aquest territori com a àmbit prioritari d'actuació. Les centrals

de compres, aquelles que treballen amb la part més gran del pastís publicitari, s'ubiquen majoritàriament a la capital de l'Estat, i és a partir d'aquesta òptica estatal que continuen sense entendre el valor de les nostres revistes com a plataformes publicitàries.

Parlem d'uns fets concrets que hem exposat i que afrontem ben allunyats del victimisme. Volem, això sí, activar una pinça a partir del potencial real que representen en aquests moments les revistes en català, les editores i el nombre creixent de públic que les consumeix. Activar aquesta pinça vol dir fer possible que aquesta complicitat es visualitzi als punts de venda d'arreu del país; vol dir privilegiar, potenciar i publicitar aquells que confiïn en les nostres pàgines com a espai de promoció i comunicació, i vol dir, també, fer entendre a la resta d'estructures que integren l'univers de la premsa en català que hi ha un repte comú per a tothom: la consolidació d'un espai comunicatiu propi per a la societat catalana. Ω

La cultura catalana perd l'activista i intel·lectual Encarnació Viñas

Homenatge a Encarnació Viñas

PER MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Tots els diaris informen avui (12-XII-03) de la mort d'Encarnació Viñas. Diari de Balears, en crònica de Joana Nicolau i sota el titular "La cultura catalana perd l'activista i intel·lectual Encarnació Viñas", informa del trist esdeveniment. Diu la periodista: "Encarnació Viñas finà ahir als 84 anys d'edat víctima d'un càncer. (...) Viuda del poeta Josep Maria Llompart, era una activista compromesa amb tot el que tingués relació amb la defensa de la nostra identitat. Era així mateix una destacada personalitat de la vida cultural mallorquina, sobretot durant els anys 60 i 70, en què amb gran entusiasme i valentia es posà al capdavant de cicles de conferències i altres activitats de relleu. Ambdós vessants de la seva vida es veieren guardonats amb la distinció, el febrer de l'any passat, del premi Ramon Llull de la nostra Comunitat".

Encarnació Viñas era filla del pedagog Gabriel Viñas que, com explica la GEM: "...dugué [com a catedràtic de pedagogia de l'Escola Normal] una important tasca docent, dins la línia de renovació pedagògica impulsada per la Institució Lliure d'Ensenyament. (...) Durant la Guerra Civil, fou depurat (1936) i passà a treballar de comptable en una fàbrica de teixits".

nitzaren (de l'any 1966 fins al 1968) en Jaume Adrover i en Bienvenido Álvarez.

La darrera vegada va ser el passat dia deu de setembre quan, ja malalta, vingué a la sala de sessions del Consell Insular de Mallorca a la presentació del meu darrer llibre: Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart. Entre aquestes dues dates hi ha prop de trenta-sis anys d'amistat, de provar de seguir l'exemple que el matrimoni Llompart de la Peña-Viñas proposaven diàriament, en la lluita en defensa de la cultura catalana i la llibertat, a tots els joves de mitjans dels anys seixanta, a les generacions dels anys setanta, vuitanta, noranta i, també, del segle XXI.

Ben cert que sense aquest exemple de combat continu en defensa de la nostra cultura i senyes d'identitat, el destí personal de molts dels joves antifranquistes de fa quaranta anys hauria estat molt diferent. Perquè, i hem de deixar-ne constància, en totes aquestes dècades d'aferriat combat pel que era i és evident -llengua, cultura, llibertats nacionals, antifeixisme...- veure Encarna Viñas i Josep M. Llompart al capdavant de la manifestació o entre els manifestants, era molt important. La conformació de la consciència d'un poble es basteix damunt l'exemple dels seus millors fills, aquells que, sense defallir mai, malgrat silencis

començat a omplir pàgines i pàgines amb versos, i aquell any -parl del 1968-, en arribar del viatge que vaig fer amb el pintor Gerard Mates a Barcelona per a saber notícies de prop de com anava el maig del 68 a París, vaig enviar les meves primerenques provatures poètiques a Josep M. Llompart. Amablement -el seu ofici, en aquells moments de tenebror cultural, era encoratjar sempre els lletraferits- em contestà. La lletra (19 de juliol de 1968), la carta culpable, en certa mesura, d'haver-me dedicat a la literatura, deia, sense comprometre's gaire, però deixant oberta la porta a l'esperança -era l'únic que volíem, aquells aprenents de fa vint-i-cinc anys!:

"Estimat amic:

"He tornat avui mateix d'un viatge per la península, i, per aquest motiu, no havia pogut correspondre encara a la seva atenta carta del dia 9.

"Una ràpida i absolutament apressada lectura del seu 'rollo' m'ha deixat ben sorprès. Li dic això perquè no es dona gens sovint el cas d'un jove desconegut que es presenta amb uns versos plens de bones qualitats. Sé per experiència que aquestes presentacions solen ésser més aviat decepcionants. A vostè, en canvi, cal prendre'l seriosament.

"Els seus versos m'han interessat. I molt. Jo no gosaria dir que ja són perfectes; però els trobo vàlids, i això és lo

autors que destaquen per damunt la grisor i la mediocritat general!"

La darrera carta que m'envia Encarnació Viñas, ja greument malalta, porta data de quatre de juliol d'enguany i fa referència als darrers articles que jo havia escrit parlant de l'obra i la vida de Josep M. Llompart.

Em diu n'Encarnació Viñas: "Amic Miquel: No saps com t'agraesc que m'hagis fet arribar el teu article del 26 de juny. M'agrada molt el que hi dius d'en Pep sobre el seu valor cívic (més oblidat avui que el literari). És difícil destriar quin dels dos aspectes era més ell.

"Jo, com que pas per un període fora del món, no he llegit encara el teu llibre. Estic refent-me d'una operació d'un tumor que me té postrada, encara pendent d'anàlisi i revisions".

Però, postrada i tot, greument malalta, va trobar forces per a animar els amics i, decidida, vengué a la presentació de Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart, possiblement una de les darreres presentacions a què pogué assistir.

Allà, en el saló de sessions del Consell Insular de Mallorca, moments abans que Sebastià Serra, Antoni Mir, el poeta Ferran Lupescu i la presidenta del Consell de Mallorca iniciassin la presentació del llibre, asseguts a un banc, poguérem parlar uns moments de l'obra que

Encarna Viñas i Miquel López Crespi el dia de la presentació de Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart en la sala de sessions del Consell Insular de Mallorca.

Encarnació Viñas era germana de l'escriptora Cèlia Viñas Olivella (Lleida, 1915-Almeria, 1954). L'escriptora fou deixeble de Gabriel Alomar i, amb els anys, obtengué la càtedra de llengua i literatura espanyoles de l'institut d'Almeria. Va escriure els reculls de poesia Trigo del corazón (1946), Canción tonta en el sur (1948) i Palabras sin voz (1953). En català va publicar Del foc a la cendra (1953), dedicat a Gabriel Alomar i Bartomeu Rosselló-Pòrcel.

La primera vegada que vaig veure n'Encarnació Viñas, acompanyant Josep M. Llompart, va ser en temps de les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la que orga-

i marginacions, saben on han d'estar, quin és el seu indret en la batalla per la nostra supervivència com a poble.

Tant en Josep M. Llompart com n'Encarnació, no solament ajudaren els escriptors mallorquins amb el seu exemple i ajut constant; feren molt més: saberen donar ales a les potencialitats creatives de la nostra intel·lectualitat. Les desenes de pròlegs amistosos de Josep M. Llompart als joves poetes i narradors del moment, així ho demostren. La carta que em va escriure l'any 1968 és un exemple del que feia Llompart per tal d'encoratjar els joves autors mallorquins.

Cap a 1968 ja feia temps que havia

Encarnació Viñas escoltant atentament les intervencions del poeta Ferran Lupescu, Sebastià Serra, Antoni Mir, Miquel López Crespi i Maria Antònia Munar el dia de la presentació del llibre Literatura mallorquina i compromís polític (10-IX-03).

que més importa. Ara els llegiré amb més calma i provaré de destriar-hi qualitats i defectes. ¿Perquè no passa qualsevol tarda per l'editorial, i en parlarem d'aprop i amb calma?

"Moltes gràcies per la confiança amb què m'ha distingit. Li envia una salutació ben cordial,

José M. Llompart".

Encarna Viñas, més de trenta-cinc anys després, greument malalta, sabia encara animar, com havia fet sempre Josep M. Llompart, els autors catalans. Quina diferència de tarannà si ho comparem amb tota la colla d'envejosos i malsoferts que només saben demonitzar, atacar aquells

acabava de publicat l'Editorial Cort i, també, no en mancava d'altra, de com, de forma inexorable, havien passat els anys d'ençà ens coneguérem en el teatre de la Casa Catalana de Ciutat en temps de les Aules de Poesia, Novel·la i Teatre.

Aquesta darrera trobada amb Encarnació Viñas va ser emocionant. Trenta-cinc d'anys d'amistat! Tots, indubtablement, havíem envellit, però l'ànima la teníem tots, n'Encarna, els amics del passat, qui signa aquest article, en els mateixos divuit anys d'inici de les nostres provatures literàries, de combat seriós contra el franquisme. Ω

Les "Cartes a Màrius Torres" de Joan Sales expliquen com la Guerra dels Tres Anys (1936-39) va ésser un drama de confusió absolut. En un moment determinat, els combatents catalans van quedar abatuts i totalment confosos.

Ja no sabien els motius de la seva lluita. La República espanyola va acabar ocupant i destruint la Generalitat catalana, i fins i tot el seu President, el Molt Honorable Lluís Companys va quedar totalment apartat per les maniobres del general Rojo i el doctor Negrín, i també del president Azaña.

Tot plegat, una escandalosa política de la República espanyola contra els interessos nacionals catalans.

De tots els detalls d'aquest episodi que la història no para de recordar-nos n'hi ha un que té encara un fort pes polític. Tal com ha documentat 'estudiós Albert Pons i Mas, del Grup d'Estudis Coronel Guarnier, la batalla de Barcelona té un nom propi: Santiago Carrillo. Aquest dirigent comunista, el qual circula lliurement com si res hagués succeït, a més de tenir directes responsabilitats en l'execució de milers de presoners fets a la batalla del Jarama, va ésser a Barcelona, en el moments decisius en que s'havia d'organitzar la seva defensa.

El gener de 1939 tot i la desbandada de divisions i brigades provocat per l'avanç de les tropes franquistes, encara es podia plantar cara a l'adversari. L'Exèrcit de Catalunya, mal anomenat el Grup d'Exèrcits de la Regió Oriental, tenia els seus comandaments ben

De nou el Front Popular

disposats a reorganitzar-se.

Explica el coronel Botet, que va comptar amb la col·laboració de Raimon Galí com oficial d'enllaç d'estat major, que la cura amb que s'anava reparant i substituint la maquinària de combat era prodigiosa. Tot i el desenllaç de la batalla de l'Ebre la disposició de varies línies defensives prèviament estudiades feia del tot possible una bona defensa del territori català, i

encara més la lluita carrer per carrer a la ciutat de Barcelona.

Al final no va ésser així. Santiago Carrillo, gràcies a les seves influències dins el Partit Comunista d'Espanya, va desactivar tots els plans civils i militars per realitzar una defensa casa per casa de la ciutat. En una reunió d'urgència que hom situa a l'Hotel Ritz de Barcelona, aquest polític i d'altres comunistes amb càrrecs militars, van assolir de rendir tota una ciutat. És una crònica trista i simple la caiguda de Barcelona. Una efemèride que encara rau en la memòria fosca d'aquest país.

El fet és que el comandament de l'Exèrcit de Catalunya, en mans del general Saravia, havia quedat molt compromès, per la manca de coordinació i comunicació amb els cossos d'exèrcit amb caps d'obediència comunista. Modesto, Líster,... són noms comunistes que resulten ésser una estafa per tot el poble català. Al costat d'això, la dignitat d'una retirada ordenada,

com

explica Joan Sales, queda en mans de figures com el general Tagueña, el qual honestament va lluitar per aquest país, amb totes les seves forces.

Aquest episodi és de vital importància. Si com ha dit el flamant 127è president de la Generalitat de Catalunya: les coses arreu dels pobles hispànics no canvien el "drama està servit", s'haurà de tenir ben present que hom no pot confiar-se fàcilment. Hi ha molt a perdre, i alguns com

Manuel Fraga ja esmolen les seves més enverinades intencions, tot recordant-nos que l'ocupació militar encara persisteix, tot i que no pugui semblar-ho.

Efectivament, el drama està servit. La Guerra dels Tres Anys és ben viva. No ho hem oblidat. És una part de l'esperit català que continua bategant amb força. Massa gent va morir estúpida i ment per poder-ho oblidar com si res. Uns aquí, Altres molt lluny, en els fronts d'Extremadura i de Madrid, desarrrelats de la seva pàtria, no fos cas que creguessin que lluitaven per la nació catalana. La República, i no cal dir-ho, els sublevats facciosos, van ésser igualment deslleials amb Catalunya. D'arreu dels Països Catalans s'hagués unit una gran força d'unió per lluitar contra tota forma totalitària (comunista o feixista), però van ésser dividits i censurats. I així continuem.

Sembla com si res hagués canviat. Com si tot es repetís. Amb noms diferents, i cares noves, l'esquema irresolt de la concòrdia està per destriar encara enmig de la humanitat. No és sols en tema de catalans i espanyols. També és un tema de palestins i israelians. De irlandesos i anglesos. Hi ha temes que queden permanentment pendents. Com si no hi fossin, tot i que

cíclicament, per una llei constant, tornen a sortir. I surten amb qualsevol excusa. De sobte, una vegada i una altra, sense parar.

Ó Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

Diàleg

-El borratxo no va dir "les coses arreu dels pobles hispànics no canvien el "drama està servit", sinó "les coses arreu dels pobles d'Espanya no canvien el "drama està servit". Buscar eufemismes per tal de no dir "Espanya" es una ximpleria.

-Per cert, gràcies a en Maragall, al Carod, al Saura i a la no-oposició de l'Artur Mas el PPC pujarà molt les pròximes eleccions, avisats esteu.

-Que si, que si, que ja ho sabem, CiU ho fa molt bé... sempre igual. Aquí sobren superentesos en política.

-Al dir la guerra dels tres anys, us referiu a la Guerra d'Agressió dels Feixistes espanyols? Ω

LA VIDA EN MANS D'UN BENEIT

La Plazuela, és un llogaret del nord de Nicaragua molt pobre, llavors era de la "contra",

que eren els nostres enemics militars. Les terres comprades o expropiades per la Revolució als senyors residents a Miami varen tenir un preu molt alt en vides: els dòlars del congrés dels EUA i la servitud ancestral al senyor terratinent feren matx.

Hi havíem d'anar, però. Molt de matinada, les tres o les quatre de la nit. Era urgent. Qui podia pensar aleshores que la vida d'una dona i d'un infant dependria d'un colló de trenta anys com jo. No m'ha quedat molt clar a la memòria si el company que anava amb mi era en Leonardo o en Luiz Carlos de Brasil, segur que era el primer, perquè l'"hermano" Luiz no hagués actuat de la manera tan imprudent com ho vaig fer jo.

L'escena la tenc ben gravada a la memòria. Una barraca pobra, fora llum elèctrica, la padrina, el marit amb cara d'idiota i no sé quants d'infants amb actitud expectant davant la mare petita i fràgil per malnutrició que estava ajaguda a un llit banyat de sang amb el caparret del nounat fora de la vulva. Ningú no l'ajudava a parir i ja no tenia més forces per fer-ho tota sola.

L'alçarem a pes, l'un a la dona, l'al-

tra al caparró del menut i els posarem a la llitera de l'atrotinada ambulància. El seu home no ens va ajudar en res, persistia en ell una mena de somriú estúpid que no l'abandonava. Ja no record si ens va acompanyar a l'hospital, vull creure que sí. El trajecte era de prop de dues hores. Tot va anar bé. Tot d'una, metges i infermeres es feren càrrec de la dona. Es salvaren tots dos. En donar-nos la notícia la metgessa i les infermeres se'ns encararen amb una justa indignació: posarem en perill la vida de la dona i del seu fill. El que havíem d'haver fet era ajudar-la a acabar de parir i traslladar-los, després, tot d'una a l'hospital.

També record d'aquella matinada que quan esperàvem els esdeveniments varen arribar dos cotxes amb dues dones xopes de sang per talls de matxet que s'havien repartit entre elles mateixes per qüestions de gelosia. Dins l'hospital encara les hagueren de separar perquè es veu que no en tenien abastament. Ω

JOAN VICENÇ
LILLO I COLOMAR.
ALARÓ A 19 DE
DESEMBRE DE
2003.

UNA METAMORFOSI SOCIAL I NACIONAL

Després d'un campanya mediàtica terriblement demagògica, bruta, agressiva i brutal contra les diferents forces polítiques d'esquerres de casa nostra, al final s'ha consolidat un nou govern. Un executiu, tripartit de progrés, que representa, alhora, una nova Catalunya. Així, les diferents institucions clau del país - Òmnium Cultural, el Barça, La Caixa, la Cambra de Comerç, L'Ateneu de Barcelona etc. - també han anat canviant, han anat substituint personatges i equips molt conservadors, per gent més progressista i modernista.

Catalunya, en aquests moments, té greus problemes estructurals (principalment socials) i, en conseqüència, necessita que la nova administració es posi a treballar de valent el més aviat possible. Catalunya, en aquests moments, també necessita una gran regeneració política. Un impuls institucional per tal d'arribar a un gran acord amb tots els sectors més importants i repre-

sentatius de la societat civil, per a fer realitat l'elaboració d'un nou estatut nacional que faci possible un nou sistema de finançament i una relació bilateral amb el govern central. Però, sobretot, aquests nous governants de Catalunya, aquesta nova esquerra plural i nacional, ha de saber entendre el món modern actual. Per aquesta raó, ha de saber articular, de dalt a baix, uns potents mitjans de comunicació per tal de fer front al terrorisme mediàtic i crispador, d'extrema dreta, de la caverna periodística madrilenya, i a les histèries i paranoies, bastant simplistes, de la dreta autòctona.

Cal tenir molt en compte que actualment s'està desenvolupant una veritable metamorfosi social i nacional. Un veritable pas de gegant, que en els propers mesos i anys s'ha de consolidar de debò i fer que aquest canvi arribi a tots els racons de la nostra nació. Ω

JOSEP M. LOSTE
I ROMERO

Askatasuna-Llibertat- Freedom-Freiheit.

LIBERTAD

CASTELLANO Y FRANCÉS OPTATIVOS.
NO A LA IMPOSICIÓN DEL ESPAÑOL.
CASTELLANO VOLUNTARIO.

ESTAMOS EN EUROPA.

QUEREMOS EL INGLÉS O EL ALEMÁN
QUE TIENEN MÁS FUTURO Y SON MÁS ÚTILES.

EN CASTILLA, CASTELLANO,

EN PARÍS, FRANCÉS,

EN CATALUNYA, CATALÀ,

EN EL PAÍS VASCO, EUSKARA/EUSKADINEUS-
KARAZ.

Aquest Nadal consumeix vins i caves en català

Per aquestes festes de Nadal compra vins i caves
catalans etiquetats en català

El Parlament de Catalunya va aprovar l'any 1998 la
Llei de Política Lingüística. L'article 34 diu que les dades
obligatòries i les informacions voluntàries de l'etiqueta
dels productes catalans de denominació d'origen han
d'ésser necessàriament com a mínim en català.

Pràcticament la totalitat de les empreses s'estan adaptant
progressivament, bé sigui en alguns o en la totalitat
dels seus productes, a la legislació.

Tanmateix unes poques marques encara no tenen cap
dels seus productes de gran consum etiquetat en català:

Aquest Nadal no compreu doncs vins ni caves de les
marques:

Freixenet

Castillo de Perelada

Castellblanch

Marqués de Monistrol

Ramon Roqueta

Pinord

Abans de comprar mireu l'etiqueta !!

<http://www.compraencatala.org>

personalment, a la secció de vins hi afegiria els Albet
i Noya i els Can Feixes; el paràgraf següent és tret de
la web.

Som a l'any 2004 i totes les empreses que venen els
seus productes en el mercat de consum configurat pels
Països Catalans (Principat de Catalunya, País Valencià,
Illes Balears, Catalunya Nord, Andorra, Franja de Ponent
i l'Alguer), ja han de començar a tenir ben clar que no
poden continuar ignorant l'existència de la llengua catalana
a l'hora de fer l'etiquetatge dels seus productes ni
en qualsevol altra forma de comunicació comercial. S'ha
de considerar com un fet greu i escandalós actuar com
si el català no existís...

...Lògicament, no estem parlant d'utilitzar el català
en solitari, ja que si s'escau, i en funció dels mercats als
quals vagi dirigit cada producte, entenem que s'hi poden
afegir altres llengües (castellà, portuguès, anglès, francès,
alemany, etc.).

En tot cas, però, el català sempre hi ha de ser, en primer
lloc i en situació preferent, com a llengua pròpia dels
Països Catalans, un mercat d'11 milions de potencials
consumidors que comencen a exigir els seus drets com a
ciutadans lliures. Per tant, a partir d'ara, i de forma
progressiva, els membres de les entitats impulsores de
l'Organització de Consumidors i Usuaris en Llengua
Catalana fomentarem la compra exclusiva d'aquells productes
que incorporin el català a l'etiquetatge i a la publicitat,
i promourem un boicot actiu a aquelles empreses i
productes que no compleixin amb aquests mínims lingüístics.

En un mercat amb un gran igualtat de qualitats i preus,
la presència o no de la llengua catalana serà, cada cop
més, un element decisiu en l'elecció de la compra. Aquesta
primera llista de compra s'anirà actualitzant i difonent
progressivament.

Només demanem el mateix que ja estan fent, des de
fa anys i amb total normalitat, els/les empresaris/es de
tots els països d'Europa que encara tenen menys parlants
amb llengua pròpia que nosaltres: Grècia (10,6 milions),
Hongria (10,5), Txèquia (10,3), Suècia (9,3), Bulgària (8,3),
Eslovàquia (5,4), Dinamarca (5,2), Finlàndia (5,1),
Lituània (3,7), Letònia (2,4), Eslovènia (2,0), Estònia (1,4)
i Malta (0,4). Només cal entrar en qualsevol supermercat
d'aquests països per comprovar-ho.

El català és la 7a llengua d'Europa, només superada
en nombre de parlants per l'alemany, el francès, l'anglès,
l'italià, l'espanyol i l'holandès. Cal acabar, d'una vegada
per totes, amb aquella idea tant provinciana de que el
català només serveix per parlar-lo a casa i en determinats
àmbits. El català, com totes les llengües del món, serveix
per a tots els àmbits i usos de la nostra vida.

De VilaWeb València

Caprabo finalment utilitzarà el català

Gràcies a ACPV i la Plataforma Per la Llengua

Una representació d'Acció Cultural del País Valencià
(ACPV), acompanyada per membres de la Plataforma
per la Llengua, es va reunir la passada setmana amb
directius de l'empresa Caprabo, per parlar sobre l'ús del
català als establiments que aquesta cadena comercial té
oberts al País Valencià.

Des d'ACPV els van fer arribar el malestar existent
entre molts valencians pel fet que aquesta cadena, que
al Principat de Catalunya i les Illes Balears du a terme
una política decidida de catalanització oral i escrita dels
seus establiments, en començar a obrir establiments al
País Valencià havia retolat fins ara exclusivament en
castellà, ignorat a més en la seua publicitat i megafonia
la llengua pròpia del país. Els dirigents de Caprabo els
van notificar que, efectivament, ells també havien rebut
nombroses cartes i queixes des del País Valencià, per la
qual cosa havien estudiat el tema i havien acordat que,
en un plaç de dos mesos, introduirien també el català en
tota la xarxa d'establiments arreu de les comarques
valencianes, tan pel que fa a la retolació com a la publicitat
i megafonia. Des d'ACPV s'ha fet pública la satisfacció
per aquesta decisió, i s'espera que aquest canvi en la
política lingüística d'una de les grans cadenes alimentàries
serveixi també com a exemple a altres cadenes, que
igualment ignoren la llengua del país en les seues
retolacions i en l'ús parlat i escrit.

<http://campanyes.org>

<http://www.unitat.org/>

<http://www.aznar.net/>

<http://perso.club-internet.fr/jppujol/MIAS.html>

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un
ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les
meves teories científiques, no les ha pas compreses. No
sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal
servei si divulga informacions errònies a tomb de la meua
actitud envers la religió. Jo crec en un Déu personal i
puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai
no m'he subscrit a cap concepció atea" (Albert Einstein, al
"Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen
Pfarrvereine", 1959, 11).

Els pobles que van a la victòria tenen la raó refrescada
per la fe, que no la desdii, ans li dona ales i futur; tal
com la raó és útil per copsar la realitat. Sens l'energia de
la fe, la raó sola s'ha mostrat repetidament obtusa,
inútil, eixorca. "Si us manca saviesa, demaneu-ne a
Déu, que dóna generosament a tothom, i, sens retreure
res, li la concedirà. Però que demani amb fe, sens dubtar,
car qui dubta és com ona del mar, duta i sacsejada pel
vent. Algú així, que no es pensi que Déu darà res a qui
té el cor dividit, inconstant en tot el que emprèn"
(Jaume 1:5-8). Ω

SENYOR DE L'ESTEL

Déu faci tenguem un any 2004

ben clar i català

i que el partit popular

ens deixi d'empenyar.

Lletra catalana lliure de l'himne de
Bretanya. BRO GOZH MA ZADOÙ

(VELLA TERRA DELS MEUS PARES)

Nosaltres bretons de tot cor

estimem el nostre vertader país.

L'Arvor té bona fama per tot el món!

Sense enmig de la guerra

els nostres avis tan integres

vessaren per la terra llur sang.

Refrà-

Oh Bretanya país meu que jo estimo

tant que la mar com un mur d'ella.

Siguís lliure país meu !

Bretanya terra de sants antics i de

cantaires

no hi ha al món altre que estimi tant

cada muntanya, cada vall conserv al meu

cor

Dintre ells jauen més d'un bretó heroic!

La gent de Bretanya és dura i forta!

Cap poble sota els cels és tan valenta

càntics trists plens d'harmonia

s'aixequen enmig d'ell.

Oh que maca ets pàtria meua!

Si antigament Bretanya caigueres en

temps bèl·lic

la teua llengua ha quedat viva per sempre

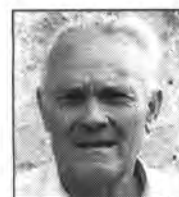
El seu cor valent vibra encara per ella.

T'has despertada Bretanya meua! Ω

Una de lladres

Al qui roba una gallina,
El tanquen dins les presons,
Però el qui roba milions,
Per dins els pobles camina.

Els qui roben els milions,
Els ho han de perdonar,
Els qui roben per menjar,
Los tanquen dins les presons. Ω

GUILLEM
CREMAT
DE SA
POBLA

La Constitució espanyola se mereix un funeral digne

Com si volguessin arribar al 25 aniversari de la Constitució deixant clar el seu caràcter antidemocràtic, els darrers esdeveniments evidencien que, en la mesura en que no hi ha consens per aplicar-la, els rebutjos apareixen amb major claredat.

Es veritat: la clau ha estat el consens. Per això no se cansen de repetir-ho i alguns fan una crida a recuperar-ho. És l'única base sobre la que s'ha mantingut aquest règim. Fins i tot és un exemple que s'ha pretès traslladar a altres països en "transició".

Però el preu que han pagat els treballadors i els pobles d'Espanya ha estat massa elevat: el manteniment de les institucions heretades del règim anterior.

La Constitució, irrefor-mable. En els debats anteriors a la seva aprovació se parlava de les "carències" d'aquesta Constitució, deixant per a millors temps les reformes. Però ara ens trobam amb que els qui plantegen les reformes, a mes que només són possibles en la pràctica totalitat dels parlamentaris, es troben crimina-

litzats. ERC és "anticonstitucionalista" i el Pla Ibarretxe és anticonstitucional, malgrat que ambdós plantegen reformes en el marc de la Constitució.

Però aquest règim ensenya la seva autèntica cara. Les reivindicacions dels treballadors i dels pobles són anticonstitucionals. La democràcia (consultar al poble, que el poble decideixi) és anticonstitucional.

L'entramat autonòmic, laboratori de la "subsidiarietat". La forma que en el debat constitucional prengué el problema nacional fou el de donar un cert grau d'autonomia bastarda a les nacions històriques (Principat de Catalunya, País Basc i Galícia), però afegint-hi la resta de regions. L'anomenat "cafè per a tots" pretenia, per una banda, deslegitimar el dret a la autodeterminació i, al mateix temps, procurar l'enfrontament entre els pobles.

La Constitució espanyola te el dubtós privilegi de ser l'exemple més avançat de regionalització, del que prenen exemple altre tipus d'institucions i, sobretot, la Unió Europea. El

principi d'autonomia recollit a la Constitució fa referència a que les comunitats autònomes podran tenir una sèrie de competències "cedides" per l'Estat i sempre basades en executar la política dictada per ell mentre tots els ressorts del poder estan en mans de l'aparell de l'estat provinent del franquisme. D'aquesta manera les comunitats se converteixen en mers executors de la política de l'Estat.

Això permet, a l'igual que el principi de subsidiaritat feudal promogut pel Vaticà i adoptat per la Unió europea, que cada u pugui decidir sols d'allò "*que li correspongui*" de tal manera que aquestes entitats dependents sense cap capacitat de decisió política tinguin com a única manera de sostenir-se i justificar la seva existència i millorar un poc les seves condicions és llevar-lo, llevar un poc a altres comunitats o pidolar ajudes.

El caràcter autènticament lacai que li dona la Constitució a les comunitats se veu aquests dies amb les diverses mesures preses pel govern espanyol. Prohibeix a les comunitats com

Andalusia complementar pensions no contributives i prohibeix a la Mesa del Parlament Basc... sotmetre a debat una proposta de govern.

És veritat; hi ha autonomia... mentre facis allò que el govern diu. D'aquesta manera, després de 25 anys la xarxa d'administracions regionals té més d'un milió i mig d'empleats, manega més del 40% del pressupost, és niu privilegiat de corrupcions, però en estreta simbiosi amb els aparells antidemocràtics heretats del franquisme, el centralisme opressor el qual s'ha reforçat amb n'Aznar, no representa un marc democràtic de decisió que la ciutadania pugui utilitzar. Les regions executen polítiques de destrucció dels serveis públics, del camp i de la indústria. D'aquesta manera, lluny de ser el poder més a prop del poble, les autonomies s'han revelat com el poder més proper a les multinacionals.

La cruïlla. L'esclat de les Autonomies és l'esboldregada de la Constitució de 1978. No m'estendré aquí en la crisi i mort del pacte constitucional,

consumada amb la Llei de Partits. Record, simplement, que ningú volia celebrar el XXè. Aniversari de la Constitució, i que la majoria dels dirigents de la transició se refugiaven en l'agorosa pretensió de que era reformable. En el XXVè. Aniversari, tot ha canviat. La Constitució és la discòrdia dels seus propis partidaris, és l'instrument de la disputa, no pot oferir més que enfrontament. Els franquistes s'han fet els amos, definitivament de la Constitució i del Tribunal Constitucional. En la meua opinió, el moviment obrer ho hauria de deixar. El futur dels treballadors i dels pobles passa per salvar les conquestes democràtiques i socials dels 70 en un altra marc.

La profunda crisi que vivim, no es pot resoldre d'altra manera que donant la paraula als pobles de l'Estat espanyol a fi que, exercint la sobirania, aixequin sense arranjaments amb els hereus del franquisme un marc democràtic, republicà, que respecti els drets dels treballadors i dels pobles?.

Pere Felip i Buades

El treball polític d'Esquerra Republicana de Catalunya, gràcies a Déu, arriba als territoris de les comarques valencianes. Aquesta formació política té la força i el desig de presentar candidats en el procés electoral valencians, siguin a les nacionals, la Generalitat, o a les estatals o als Ajuntaments.

Aquest treball l'esta fent al marge del camí seguit pel Bloc Nacionalista Valencià, el qual ha esta fent una bona progressió electoral, començant per la base: obtenint regidors gràcies a una eficaç i conscient política local.

ERC sempre ha defensat la viabilitat política dels Països Catalans com entitat política. En l'àmbit cultural aquesta idea s'ha vist concretada en una xarxa d'universitats: el Institut Joan Lluís Vives. Però això és sols un exemple, d'una dinàmica que té més de natural que de propòsit. És una lenta recuperació que troba tota mena d'obstacles provocats, normalment, per gent forana.

La ciutat de València és un atractiu turístic per molts ciutadans del Principat. Cada dia hi haurà més gent disposada a

descobrir les comarques de muntanya del País Valencià o els pobles i viles encara dedicats al camp i al conreu. El turisme, la gran indústria d'aquest segle, serà un detonant definitiu per l'eclosió dels Països Catalans.

La Generalitat, sigui a València o a Barcelona, és una administració amb poques competències, i encara pitjor, té una limitada capacitat econòmica. Els poders econòmics, i la iniciativa empresarial, en canvi, tenen totes les opcions. No obstant això, aquest poders fàctics prefereixen entendre's directament amb el poder. I el poder, no podem oblidar-ho, només rau en l'aparell d'Estat, tot ell centralitzat a Madrid. Per això, tant la N-III com la N-II tenen un trànsit intens d'empresaris catalans, sobretot valencians, que malden per obtenir garanties o seguretats per les seves inversions.

Blasco Ibáñez, per altra banda, va ésser més eficaç en el seu treball que Lerroux. Aquest dos polítics tan "populars", van estar a sou de l'apa-

rell estatal espanyol amb l'objectiu de distorsionar la natural vida política en les circumscripcions electorals de València i Barcelona, respectivament. Per aquest motiu, quasi cents anys després, encara resulta rar que una mateixa formació política catalana decideixi, unitàriament, tenir candidats arreu d'aquests territoris. És una normalitat pendent que només ERC ha sabut plantejar d'una manera seriosa.

Però si bé resulta fàcil carregar el mort a factors externs, tot i haver-n'hi, el diagnòstic no pot obviar les mancances interiors. La dreia valenciana, també la catalana i la mallorquina, mai ha sabut posicionar-se políticament al marge d'Espanya. Gràcies això, la divisió nacional per raons ideològiques està servida. El llibre de Joan Baptista Solervicenc (1904-1961) sobre les arrels tradicionals de Catalunya que incloïa figures valencianes, descriu un món encara inalterat des d'aleshores. Efectivament, hi ha una dreia catalana amb un fort contingut

ideològic basat en la religió, la tradició o els costums, que viu orfe d'una representació política democràtica i que donada la seva autonomia, en determinats moments històrics, ha donat la volta al devenir dels esdeveniments.

Per sort, el PP, ni a Catalunya ni a València ni a Mallorca, ha sabut atraure aquesta mena de gent en les seves files, tot i comptar sovint amb la seva complicitat. Per altra banda, la gent de dretes esta poc interessada en el sistema de partits o en determinades comèdies del sistema democràtic. CiU, en canvi, si ho ha intentat, però el qui havia de fer-ho, UDC, partit democratacristià, hi ha renunciat per l'ambició personal dels seus líders. Així, les coses, sense un estendard polític que aplegui les visions més conservadores d'arreu dels Països Catalans, basades en la defensa de la tradició, la família, les institucions i la propietat, aquestes seran sempre seduïdes pel sistema establert del poder, a Madrid, i nodriran la divisió en les qüestions

fonamentals que afecten els Països Catalans.

Cal dir que aquesta anàlisi no només recau en els afers nacionals. També pot aplicar-se a Espanya i d'altres països europeus. Els sistemes electorals democràtics, de masses, deixen fora de la vida parlamentària quantitat d'idees i forces, que malden, a la seva manera, per minar un determinat estat de les coses, sigui per donar cohesió a la seva ideologia sigui per la seva supervivència.

El llibre del que és coautor Iñaki Anasagasti "Areilza-Aznar: dos familias vascas", explica com aquests petits grups de dretes, poden passar en un determinat moment, com si res, a pensar en la insurrecció (i d'aquí a l'aixecament del 18 de juliol de 1936). Una cosa que a la pràctica només ells poden fer, doncs són, en general, en els llocs claus de l'aparell de l'Estat (militars, diplomàtics, catedràtics, inspectors...). Només per això, ja valdria la pena abordar d'una manera valenta aquesta qüestió. Ó Llorenç Prats-Segarra campusjove@correu.vila-web.com.

L'ERC valenciana

A sa mor des dictador

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Mil nou cents setanta cinc
En Franco, es dictador,
Que va fer molt de favor,
A tothom que el va seguir.
Sa seva mort entrístí,
Al clero i al militar,
A sa gent d'alt capital,
Falange, requeté i carlí.

Era un exercit nombrós,
De que Franco se servia,
A ses ordres estaria,
Des govern fascinerós.
Los havia fet favors,
En tot lo que demanaven,
Sota el dosser el passetjaven
Com un déu totpoderós.

Era moment delicat,
En que Espanya se trobava,
Un cap visible faltava,
Dins aquell ordre apurat.
N'hi va haver un d'arriscat,
Que va assenyalar sa forma,
El Conte de Barcelona,
Home de centre format.

Hi hagué conformitat,
Dins ses dues parts estranyes,
Pacificaren alarmes,
Per haver-hi germanat.
Fill des Compte havia estat,

Per Franco fou elegit,
Pels feixistes fou complit,
Com un bunyol ensucrat.

Els molts de partits formats,
Que havien guardat silenci,
Molts d'ells feren penitència,
Havien estat tancats.
El rei Joan acceptà,
Per tots els formats partits,
Xuclaren tots els confits,
Ja veurem els resultats.

Mil nou cents setanta vuit,
Feren sa Constitució,
Un reglament d'alt valor
Per evitar tot disgust.
Signaren tots en conjunt,
La seva conformitat,
Reglament estudiat,
Per deixar-ho tot a punt.

Adolf Suárez senyalaren,
Com a cap de direcció,
Va ser el primer rector,
Tots a ell, el recolzaren.
Els partits legalitzaren,
Fins i tot el comunista,
Que durant el gran conflicte,
Els feixistes odiaren.

Sa llibertat va regnar,

Varen coronar el rei,
Va florir com un ramell,
Quan l'acaben de regar.
El pare del rei pegà,
Un crit fort de "Viva Espanya",
Sa nació alliberada,
En el rei se confià.

Daren lloc en els partits,
Perquè se dessarrollassin,
I cada un d'ells cercassin,
Drecera de sons camins.
No existien perills,
Sa pau sempre va regnar,
En el rei se confià,
Amb ell i amb sos seus fills.

Un moment d'expectació,
Dins sa política hi hagué
Aquest moment convingué,
D'alleugerir el factor.
De Cap de direcció,
Calvo Sotelo posaren,
En aquell temps prepararen,
Per fer sa gran elecció.

Amb tots els partits formats,
Els de dreta i els d'esquerra,
Amb so de fina guiteria,
Donarem els resultats.
Sortiren aventatjats,
El partit socialista.
En González fou s'artista,
D'aquell tan bon resultat.

Ses tres tandes de quatre anys,
Manaren a sa nació,
Amb sa bona direcció,
Del rei 'naren confiats.
Conta a ell van donant

De tots esdeveniments,
Se n'empren com els torrents,
Aigua a la mar van deixant.

Fins el noranta sis aguantà,
El partit socialista,
Molta de força ell tenia,
I la pogué demostrar,
Molt vell tot mos va tornar,
Es pintat perdé es color,
De fer nova elecció,
Per llei se va proposar.

El pepé, los va guanyar,
Amb majoria absoluta,
No hi hagué gens de disputa,
La molta pau va regnar.
El personal canvià,
Molt diferent del que hi hagué,
Un exercit vertader,
Es pas ningú canvià.

Segona legislatura,
També la sabé guanyar,
La majoria absoluta,
Se la va adjudicar.
Els quatre anys de tira i amolla,
Amb el partit socialista,
En Zapatero d'artista,
Home que molt alt aflora.

Dins el març del dos mil quatre,
Se faran ses eleccions,
Se duran pretensions,
Per dur sa grossa avantatge,
Se trobarà amb sa guarda,
Difícil de manejar,
Dos milions de jove hi ha,
Canta, balla i no treballa. Ω

NADAL 2003

Qui neix pobre en un estable
I mor nu en una creu,
Qui viu al servei dels altres
I en vol ser la seva veu,

Com pot ser que amb ulls afables
Pugui veure allò que veu
En un món tot ple de nafres,
Guerra i fam pertot arreu ?

Festes bones de Nadal
En aquest any 2003,
Et desitja un qui és
De l'Esquerra militant.

Una Esquerra que ara escampa
Amb més força avui que mai
La llavor republicana
Pels Països Catalans.

Mallorca serà esquerrana
O, com diuen, no serà.
I serà republicana
Si amb Europa vol estar.

I ha de ser ben catalana,
Si en aquest món vol pintar
Qualque cosa molt més sana
Que ser apèndix castellà.

Bon Nadal del dos mil tres
Et desitja un qui és
De l'Esquerra militant. Ω

Cecili Buele i Ramis

12 OSTRES 12

Ignasi Riera

Esmena a la totalitat. Ara els raïms no són del temps:
substituïu-los per dotze ostres o musclos o avellanes.
I atureu els rellotges, que les campanades són d'una
pressió de marxa militar. Dotze dissenys numerats.

1. Que s'acabin les subvencions de diner públic a l'Església catòlica.
2. Decrement de les reunions en un 46 per cent per incrementar el PIB, l'eficàcia i la salut mental.
3. Que l'aeroport del Prat torni a tenir vols transatlàntics i el finançament del de Barajas.
4. Que converteixin el Trambaix en una diversió innòcua de Port Aventura.
5. Control rigorós dels concerts educatius.
6. Que no s'acabin les obres de la Sagrada Família.
7. "Cruyff, salva'ns!".
8. Per una nova cultura de l'aigua, no al transvasament.
9. Que Mallorca se salvi de la voluntat depredadora de Jaume Matas i els seus.
10. L'himne de Riego a les escoles.
11. El català -de veritat!- a Europa.
12. Que l'any vinent sigui possible celebrar el Nadal, sense murs infamants, a la ciutat de Betlem. Com toca. I tornem a regar-ho amb vi blanc fresc i sec. O amb cava brut.

La veritat és que se'ns encongrirà el cor, quan acomiadem el 2003. Ha estat un any duríssim, amb guerres estúpides, d'agressió, i amb un mur a l'antiga Terra Santa, i amb una base militar a Guantánamo on els drets humans són considerats menjar podrit. La cirereta: qui sap si quaranta mil o cinquanta mil morts -quina ràbia pensar que podem comptar els morts a milers!- a causa d'un terratrèmol a l'Iran.

Obsedits per les qüestions domèstiques, i pels rituals de la roba interior vermella, el contrast amb tot allò ens farà caure, un cop més, la cara de vergonya. I no és aquest, em penso, un discurs ni oportunista ni demagògic: la globalització també té aquestes tornes.

I et sents, de bon grat o per força, corresponsable d'allò que passa amb la resta dels éssers vivents.

I malgrat tot: bon 2004!

cat_noticies@yahooogroups.com

Al damunt dels nostres cants/ aixequem una Senyera/ que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure,
socialment justa,
econòmicament prospera!!!
(Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

¡¡*¡¡ Independència Països Catalans ¡¡*¡¡

Envia'm un àngel que sigui com tu.
Envia'm un àngel que s'assembli a tu.
Envia'm un àngel que em recordi a tu. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot

l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armaris emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climalit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb sòls per animals, aigua, llum, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

Venc casa nova a estrenar a la vila de sant Joan. Tel. 615 514 409.

Inca. Particular ven planta baixa nova, 3 dormitoris. Carrer tranquil. 33.000.000 ptes. Tel. 666 212 404.

Particular ven a Cala Pi apartament 36 m2. Bon estat bones vistes damunt Cabrera, jardí comunitari, aparcament, pocs veïns i porques despeses. 11 milions i mig de les antigues pessetes. Tel. 666 212 404.

Alaró, venc casa mallorquina amb caràcter. 4 dormitoris, bany, lligador, corral 65 m2. Necessita reforma menor. 171.288 €. Tel. 661 427 008.

Alaró, venc casa mallorquina amb caràcter. 3 dormitoris dobles, bany suite, lligador, corral 75 m2. dues terrasses, piscina opcional. 156.253 €. Tel. 661 427 008

SERVEIS
PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisoscatalans.org//tres>.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol.licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a casa seva. Tel. 666 212 404.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Car-

les Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrraga tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al.lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620 776 181.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servi-com.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competèn-

cia, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorca-web.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc tradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m2. 3.000 €. Escripura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

CUINA DELS PAÏSOS CATALANS

Sarsuela

Ingredients:

Rap, escòrpora, nero, lluç, gambes, escamarlans, musclos, calamars, sípia, ceba, alls, tomàquet, julivert, farina, llorer, safrà, ametlles torrades, pa, vi blanc, oli, sal i pebre negre. Es poden fer altres combinacions de peixos i mariscs.

Preparació:

Es neteja el calamars i la sípia i es tallen, l'un a rotllanes, l'altra a daus. S'obren els musclos en una olla amb un dit d'aigua bullint. Quan són oberts, se'ls treu una valva i es cola l'aigua per treure'n qualsevol mica que porti. En una paella amb d'oli, es fregeix una llesca de pa, a poc foc i tombant-la sovint, fins que agafi color. Llavors es treu i es posa al morter. S'hi afegeix més oli i s'hi fregeix el peix, tallat a rodanxes i enfarinat. Quan és fregit, es reserva i es fregeixen les gambes i els escamarlans, fins que comencin a agafar color. Llavors, es posen amb el peix. Després, el calamars i la sípia, lleugerament. També es posen amb el peix. A la mateixa paella, s'ofega una mica de ceba, tallada pel llarg. Quan és transparent, s'hi afegeix el tomàquet ratllat i una fulla de llorer. Quan el tomàquet és cuit, es distribueix simètricament en una cassola el peix, el marisc, el calamars, la sípia i els musclos. Es tira el sofregit pel damunt. Es pica el pa, amb uns brins de safrà, unes quantes ametlles torrades pelades i unes quantes dents d'all. Es tira la picada a la cassola, i després l'aigua dels musclos, un

got de vi blanc, un pessic de sal i una mica de pebre molt. Es tapa la cassola i es deixa coure, a poc foc, una estoneta. Llavors es destapa i es deixa coure una estona més, per a què el suc es redueixi. S'apaga el foc i s'escampa una mica de julivert picat pel damunt del peix. Es treu a taula amb la cassola.

Anguila ofegada

Anguila a la mallorquina. És com l'allipebre sense patates (que té els seus partidaris). Recomanable la de "Can Tomeu", de Muro

Ingredients:

Anguila, all, julivert, oli, vi blanc, pebre vermell dolç, pebre vermell picant i sal.

Preparació:

S'agafen les anguilles amb uns fulls de paper de diari, per a què no rellisquin i es maten, tallant-les el cap en rodó; es trossegien i es renten. La seva sang crua, és tòxica; cal rentar-se bé les mans, després. Es posen, en fred, en una cassola, un raig d'oli, l'anguila, l'all i el julivert, picats grossos, els pebres vermells, en la proporció de picant que es vulgui, la sal i el vi blanc. Es posa al fogó, amb el foc ben baix, tapada i es deixa coure bé, sense remenar-ho gaire, que no es desfaci.

El tripartit de Sueca

Ara fa 7 mesos una coalició entre ERPV-PSPV-EU desbancava la coalició de dretes PP-Bloc que fins aleshores havia governat Sueca de manera altament negativa, fins i tot mantenien en Franco com fill predilecte i alcalde honorífic del poble de Fuster. Així descriu l'article de Cristina Vázquez del diari *El País* (29-12-03) aquesta victòria de l'esquerra:

El gabinet tripartit que ha encastellat a Pasqual Maragall a la presidència de la Generalitat de Catalunya governa des del passat juny Sueca. La coalició entre PSPV-PSOE i EU-l'Entesa es va quedar el passat 25 de maig a tres regidors de la majoria absoluta, que van aconseguir finalment amb la incorporació dels dos regidors de l'Esquerra Republicana del País Valencià (ERPV) i de l'únic edil que va obtenir el Partit Independent del Perelló-Mareny (PIPM), dues entitats locals menors donades suport pel 75% dels residents. Acabaven quatre anys de govern municipal del PP, el BNV i el PIPM.

Esquerra Republicana va donar la sorpresa. Era la primera vegada que es presentava a uns comicis locals i van aconseguir dos edils de cop. El mèrit d'aquesta formació lligada a la ERC de Josep Lluís Carod Rovira era doble: en només set mesos -el partit va obrir la seva agrupació local a Sueca a l'octubre de 2002 amb cinc afiliats- la formació va collir 1.234 vots en una població de gairebé 25.000 habitants. I no va ser fàcil; el segon edil l'hi van disputar a Unió Valenciana fins poc abans de la constitució del Consistori el 14 de juny. "En aquesta ocasió la llei d'Hont va afavorir al partit minoritari", apunta Vicent Amaç, cap de llista de ERPV i actual tinent d'alcalde de Sueca.

La població va acollir amb normalitat al nou govern local, que, segons l'alcalde, el socialista Salvador Gil, té obertes les portes al Bloc, ara en l'oposició. En la comissió de govern, la coalició més votada compte amb cinc tinentes d'alcalde, mentre

el PIPM i ERPV compten amb un altre cadascuna d'elles.

Durant els prop de sis mesos de gestió del nou govern municipal "no ha hagut problema de cap classe. El tema de la llengua el tenim clar tots [més del 90% dels suecans són valencianoparlants] i si existeixen discrepàncies es parlen", explica l'alcalde.

De fet, el passat 4 de desembre el ple suecà va decidir per unanimitat revocar el títol concedit en 1946 al general Francisco Franco com alcalde honorífic i fill predilecte de Sueca. Va ser el particular homenatge de Sueca a la Carta Magna. No es va celebrar igual que anys anteriors el 9 d'Octubre. La Corporació de Sueca va folrar la balconada de l'Ajuntament amb la bandera quatripartida i va col·locar com única albira el Penó de la Conquesta, mentre les banderes d'Europa, Espanya i la Senyera romanien arriades. "No va generar cap conflicte, és més, la gent va aplaudir", recorda Amaç.

I de cop i volta, les eleccions catalanes, amb l'espectacular ascens electoral de ERC, el posterior pacte entre socialistes, republicans i ecosocialistes i l'onada de crítiques i desqualificacions del PP.

"Ha estat molt dur per a ells", comenta Gil en al·lusió a la reacció dels populars. "A Madrid va estar a punt de governar una majoria de progrés i a Catalunya ha estat possible".

A principis de desembre, quan es va saber amb certesa que Maragall formaria govern, la comissió executiva de Sueca els va enviar una felicitació. Tot just set mesos abans, l'agrupació local de Esquerra Republicana del País Valencià a Sueca rebia altra carta de Carod Rovira on els donava l'enhorabona pel resultat electoral obtingut i perquè Sueca, ciutat natal de l'escriptor Joan Fuster, "és un referent en el País Valencià", recorda Amaç. Només les pintades aparegudes fa uns dies en la

façana del Casal Jaume I —catalanistes fora- es van interpretar com una -reacció al succeït a Catalunya. "Tota aquesta visceralitat amb que va ser rebut el pacte va tenir també aquí el seu reflex", opina Gil.

L'edil republicà de Sueca desdramatitza la qüestió: "Estem treballant a llarg termini, amb molta consciència de país, i hem estat ben rebuts pels suecans. És cert que van aparèixer aquestes pintades, però aquesta gent no mereix ni un minut més d'atenció", observa. Amaç rep amb cert cansament la dura reacció del PP des de Madrid, però també des de València, al pacte de progrés a Catalunya: "No volem més batalles de València; són crítiques fetes per a pressionar, que a nosaltres no ens afecten".

L'ombra del transvasament de l'Ebre està present en aquesta localitat situada a 7 quilòmetres de la desembocadura del riu Xúquer. "Vist des d'aquí, existeix la sensació que la Ribera Baixa i Sueca tenen molt a perdre. L'aigua de l'Ebre és de pessima qualitat i la que es duen del Xúquer, bona. Els suecans mai han volgut l'aigua de l'Ebre perquè sempre han tingut suficient", adverteix Gil, que afegeix: "Si es fa, segur que sorgiran problemes agrícoles i medioambientals en la comarca".

El president de la comunitat de regants de la localitat, José Pascual Fortea, ja es va mostrar contrari al juliol a la possible barreja de cabals de l'Ebre i el Xúquer pels efectes perniciosos que tindria sobre el parc natural de L'Albufera i els aqüífers de la zona. El regidor republicà insisteix: el transvasament és una obra vuitcentista. Prop d'aquí tenim el precedent del transvasament Tajo-Segura que ha convertit al Segura en un dels més contaminats d'Europa. Amaç està per una nova cultura d'aigua i per una moratòria en la construcció del litoral perquè "si a Galícia han tingut el txapapote del Prestige, el nostre txapapote aquí ha estat el formigó. Ω

Si vols més informació ves a: esquerra.org/sueca

S A P O B L A

Fa 20 anys que en Sebastià Alorda va obrir la Fusteria Alorda al carrer Torrent, 6 de sa Pobra. Tel. 971 542 441

Fa 27 anys que n'Antònia Palomar va obrir l'Estètica Antònia al carrer Antoni Maura, 22 de sa Pobra. Tel. 971 540 869

Fa 3 anys que n'Isabel Romero regenta el Bar Dos Caires al carrer del Renou, 81 de sa Pobra. Berenars i begudes. Tel. 971 542 652

Fa 9 anys que la família Companys regenta el Bar l'Auba al carrer des Renou, 49 de sa Pobra. Berenars i sopars. Ara és el temps de la anguiles fregides amb pebres. Sa madona és la cuinera. Tel. 971 542 100

Fa 3 anys que en Jaume Fortesa va obrir el Super Avui al carrer Major, 112 de sa Pobra. Ara, ben prest mudarà aquest establiment, que serà més gran, a la carretera d'Inca, 12 del mateix poble. Tel. 971 544 170

És la madona, la seva filleta i la dependenta de la Sabateria Capó al carrer del Mercat de sa Pobra. El seu avi Miquel la va obrir fa 59 anys. Abans estava al carrer dels Fadrins. Tel. 971 540 176

Na Bàrbara Nadal és la germana de la madona de la botiga de roba infantil XL Bois al carrer Gran, 61 de sa Pobra. Tel. 971 542 456

Fa 19 anys que n'Arnau Cladera va obrir la Sabateria Fama al carrer Gran 67 de sa Pobra. Se queixa que l'Ajuntament ha posat un contenidor de fems damunt la voravia que fa nosa per passar, fa pudor i la gent hi tira les deixalles a qualsevol hora. S'ha queixat a l'ajuntament però no els fan cas. Tel. 971 862 590

Fa 12 anys que en Toni Bosc i el seu fill Lluís obriren el Forn Dolç al carrer del Fred 19 de sa Pobra. En Toni va començar als nou anys a fer de forner a can Xim Vell de Pollença. També és l'amo de la Cafeteria es Dolç a prop de l'Ajuntament de sa Pobra. Tel. 971 541 764

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

Na Luz Luciano és la madona del Bar La Sarsuela al carrer del Renou de sa Pobra. A la foto amb el seu client Bartomeu Cervera. Tel. 971 540 868